

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 37.3 / Ple / 18.12.2025

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\PLE\037_3PLE\

037_3PLE1

XV legislatura · quart període · sèrie P · número 74

Ple del Parlament

Sessió 37, tercera i darrera reunió, dijous 18 de desembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 37.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn ****. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta.. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i [lletrats].

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern /

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat d el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió. Silenci, si us plau.

Projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme

200-00013/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge. Els prego silenci una altra vegada, conseller Dalmau. *(Rialles.)* Això ha sigut un atac bondadós i nadalenc, no pateixi. Debat i votació del dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries sobre el projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme.

En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1, intervindrà la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern, l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, permetin-me que doni primer la benvinguda als representants d'Esquerra Republicana de Catalunya, als secretaris d'Habitatge i Urbanisme, directora general d'Urbanisme, representants d'Incasòl, de l'Agència d'Habitatge de Catalunya i, per suposat, als representants de diferents entitats, ajuntaments que ens acompanyen avui. Jo crec que, en fi, tots els que ens acompanyeu avui donen bona mostra també del treball conjunt que hi ha hagut amb el col·legi d'Arquitectes, arquitectes tècnics, Observatori Metropolità de l'Habitatge, Federació de Cooperatives d'Habitatges de Catalunya, Sindicat de Llogateres, API de portals immobiliaris, Federació de Municipis i Cohabitac.

Si me n'he deixat algun, em sap greu, són els que estic veient en aquests moments i, com dic, dona bona mostra del treball conjunt que hi ha hagut no només amb els grups parlamentaris, sinó també amb les diferents entitats i col·legis professionals.

Hi ha un principi bàsic, abans de començar la meva intervenció, que voldria traslladar, i és que el benefici és legítim quan aporta un guany a la comunitat, mentre que no pot ser considerat benefici si omple una butxaca o poques butxaques i, en canvi, deixa pèrdues en contra de tothom.

Avui portem a debat l'aprovació de la llei de mesures urgents en matèria d'habitatge i d'urbanisme. Aquesta és una llei de defensa d'un dret fonamental, el dret a l'habitatge, i també de l'enfortiment d'un nou marc legal que empari, precisament, la defensa d'aquest dret.

I abans de passar al detall o a algunes consideracions o aspectes més rellevants, demano als diputats i diputades que considerin l'habitatge com quelcom que va més enllà de quatre parets i un sostre. Si el dret a l'habitatge trontolla, falta la seguretat personal, es posa en risc

la possibilitat de construir un projecte vital digne i, en conseqüència, tremola el vincle entre les persones i la comunitat i, per tant, els principis fonamentals del sistema democràtic.

Defensar el dret a l'habitatge, per tant, és defensar la igualtat; defensar el dret a l'habitatge és defensar la llibertat efectiva; i defensar el dret a l'habitatge és defensar també la confiança de la ciutadania respecte a les seves institucions. No fer-ho, en canvi, és una invitació a tenir un país, uns barris i unes ciutats més insegures, menys cohesionades i amb menys progrés.

El Govern de Catalunya està absolutament convençut, fermament convençut que sense estabilitat no hi ha ni arrelament als barris, a les ciutats ni tampoc cohesió. En canvi, el dret a la propietat millora la qualitat de l'espai públic, la seguretat, el sentiment de pertinença a la comunitat. I per això el Govern està honestament compromès a fer que aquesta afirmació sigui una realitat.

La creació d'habitatge està relacionada amb aquest factor. L'empresa d'obrir-nos camí a la vida es complica si no s'associa a una llar quan un finalitza el dia i pot tornar a una llar o a una casa.

L'habitatge, com dic, ens permet arrelar, ens permet fer una xarxa social, ens permet pujar els fills si es volen tenir, estudiar, treballar, tenir cura dels nostres familiars i envellir en serenor. La inestabilitat, els canvis de domicili forçats, la vida provisional evita la identificació de la ciutadania amb el seu entorn, debilita les connexions entre persones i erosiona la igualtat d'oportunitats i el progrés.

I encara hi ha un altre segon element que voldria que els diputats i diputades poguessin tenir en consideració. A Catalunya, com bé saben, s'ha produït un increment dels preus de lloguer. Aquesta dinàmica ha trencat els límits raonables de destinar més d'un trenta per cent, que, com saben, són els ingressos que els experts recomanen destinar com a màxim a despeses derivades de l'habitatge.

Superar aquest trenta per cent implica també el risc de privació en altres àmbits essencials com l'alimentació, com la salut, com l'educació, com l'energia, com les cures, com la cultura i, per tant, eleva el risc de desigualtat. Moltes llars a Catalunya, especialment de la gent més jove, s'han trobat pagant despeses en habitatges superiors, per suposat, el trenta per cent, i al quaranta i al cinquanta per cent d'aquests ingressos.

Quin és el resultat d'aquesta situació que els dic? Incertesa, renúncies, malestar. I aquest malestar afebleix Catalunya com a projecte raonable en viure i perjudica tothom, en especial barris i municipis on viu la immensa majoria del poble de Catalunya.

Amb aquestes consideracions que els volia traslladar i que espero que tinguin en compte amb el que els hi he dit al principi, tenir en compte l'habitatge com quelcom més que quatre parets i un sostre i que té molt a veure amb la cohesió del nostre país.

Aquesta llei avança amb dues línies principals. La primera, ampliar i consolidar el parc d'habitatge assequible. I la segona, protegir l'habitatge habitual i aportar seguretat jurídica a qui els habiliti. Sobre el primer eix, el que proposa l'increment del parc d'habitatge assequible, és cabdal que l'Administració procuri un escenari en què se simplifiquin i s'adeqüin els mecanismes perquè les promocions d'habitatge protegit no quedin encallades en tràmits legals, administratius que siguin llargs i feixucs, sinó que puguem facilitar, precisament, una administració i una gestió àgil i eficient. Si escurcem els temps de despesa administrativa, augmentarem la capacitat que tinguem tots plegats d'executar aquest habitatge assequible.

Per construir més habitatge caldrà més sòl. Per tant, es fa indispensable l'increment de la reserva de sòl de l'habitatge de protecció pública en els nous planejaments urbanístics. Si no hi ha sòl, no hi ha parc, i si no hi ha parc, entrem tots en problemes com els que patim avui.

I és en aquest context que hi entra en joc la col·laboració entre les administracions. La reserva pública de solars és, precisament, un bon exemple per incorporar els municipis en les noves polítiques d'habitatge. I no em cansaré de repetir i agrair que els ajuntaments s'hagin posat al costat de les solucions. Comptem amb el món municipal en el seu conjunt per treballar-hi colze a colze.

La llei incorpora també mesures estructurals per posar els recursos públics al servei efectiu del dret a l'habitatge i, en aquest sentit, fa possible la implantació d'allotjaments de dotació en sòl d'equipament comunitari de titularitat pública que fins ara no havia tingut una destinació específica.

Al mateix temps, important, unifica el mòdul de protecció oficial d'acord amb els costos reals d'execució, amb l'objectiu de garantir que les promocions d'habitatge protegit siguin viables econòmicament i assegurem un marc jurídic i de rendibilitat econòmica que ho faci viable. És una mesura que respon a la lògica que si es vol construir més habitatge protegit, cal també assegurar que el sistema, que aquestes polítiques estructurals ho permetin i que sigui possible i que sigui sostenible econòmicament.

La llei també estableix la protecció permanent dels habitatges amb protecció oficial. A partir d'ara, els habitatges descrits com a HPO mantindran la protecció de manera indefinida i s'evitarà que aquesta qualificació caduqui amb el pas del temps. També m'ho hauran sentit

dir moltes vegades, hem après la lliçó, prou destinar recursos públics a parc d'habitatge que va perdent la seva protecció.

D'aquesta manera, el Govern vol garantir que aquest esforç col·lectiu, que sovint està sostingut amb recursos públics, reverteixi a llarg termini en l'interès general. Per reforçar la capacitat d'actuació pública, s'amplia també la partida de promoció d'habitatge assequible i a la rehabilitació a partir de les finances dipositades a l'Incasòl.

I la llei eixampla també els supòsits en que la Generalitat pot exercir el dret de tanteig i retracte. Aquesta eina permet, bàsicament, fer que l'habitatge de preu assequible tingui a Catalunya un percentatge equivalent al que hi ha respecte al nostre entorn europeu, als països més avançats en aquesta matèria.

Respecte al segon eix, ampliar i consolidar el parc d'habitatge assequible, la norma se centra en la protecció de l'habitatge habitual i en reforçar, precisament, la seguretat jurídica. La regulació del lloguer de temporada i el lloguer d'habitacions serveix per establir unes regles clares que siguin respectades per les dues parts i, per tant, que aportin seguretat a les dues parts –a les dues–, propietaris i llogaters.

Pel que fa al lloguer de temporada, caldrà fer constar la finalitat del contracte i acreditar-la, sigui per estudi, sigui per feina, sigui per motius mèdics, dipositant la documentació corresponent amb la fiança. I en el cas del lloguer d'habitacions, s'estableixen limitacions relatives als metres mínims i al nombre màxim de persones, i s'apliquen les mateixes normes que al lloguer d'un pis sencer, d'un lloguer habitual, de lloguer habitual. A les zones amb problemes d'habitatge, la suma de les rendes de les habitacions no pot superar el màxim legal que tindria l'habitatge si actués com a única unitat.

La llei posa també el focus en la mobilització dels habitatges en desús. Parteix de la idea que ampliar el parc assequible no passa només per construir-ne de nou, que també, sinó que també s'han d'activar aquells habitatges que poden ajudar en aquests objectius compartits que tenim de poder viure a un preu raonable a Catalunya.

I finalment, es crea la Comissió de Supervisió de Contractes d'Arrendament d'Habitatge, amb la participació dels àmbits d'habitatge, de consum i de turisme. Aquesta comissió tindrà com a funció protegir els drets de les persones arrendatàries, supervisar el mercat, incloses les plataformes digitals i de difusió d'ofertes, i garantir el compliment efectiu de la norma de lloguer.

Per tant, en conjunt, diputats i diputades, aquesta llei desplega mesures urgents perquè l'habitatge torni a ser un dret i no pas una font d'angoixa per als nostres conciutadans. Ho fa

ampliant el parc assequible, protegint l'habitatge habitual amb més claredat normativa, més capacitat d'execució, més garanties per a la ciutadania.

Perquè quan l'habitatge falla, hi insisteixo, no només queda una família afectada, es posa en risc la cohesió social, les oportunitats i la qualitat democràtica del nostre país. Quan l'habitatge funciona, el país funciona. I aquesta llei va, precisament, en aquesta direcció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula per presentar els treballs de la Comissió la diputada Eva Candela López, que en fou designada relatora.

Eva Candela López

Gràcies, president. Consellers i conselleres, consellera Paneque. Bé, aquests dos minuts de menys m'obligaran a donar les gràcies així en general a tot el públic que avui ha estat convidat a aquesta sessió. Moltes gràcies a tots per estar aquí.

Veureu, arriba a aquest Ple el dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge sobre el projecte de llei de mesures en matèria d'habitatge i urbanisme. La meva intervenció, en aquest moment, és com a ponent relatora i després, avui sí, faré una valoració en nom del meu grup parlamentari.

Aquest projecte de llei procedeix del Decret llei 2/2025, convalidat en sessió plenària de data 9 d'abril d'aquest mateix any 2025, sessió on també va ser votada la seva tramitació com a projecte de llei. Aquest projecte de llei ha estat tramitat pel procediment d'urgència extraordinària amb acord

Fitxer 2

de Mesa del 15 d'abril de 2025. A la Comissió de Territori i Habitatge va ser nomenada la ponència amb diputades, val a dir totes dones, representants de tots els grups parlamentaris excepte d'Aliança Catalana, i es van iniciar les sessions d'audiència pública, concretament quinze compareixences presencials, una que va ser retirada i quatre que van decaure. A més de les compareixences presencials, van haver-hi compareixences per escrit; se'ns han fet arribar propostes, reflexions, aportacions des de diferents àmbits i de diferents organismes.

Acabades les compareixences i en el termini establert, s'han presentat 173 esmenes a l'articulat i en la ponència s'han recomanat, no recomanat, retirat i transaccionat esmenes, arribant a un text del projecte de llei a la Comissió de Territori i Habitatge que es va dictaminar el dia 29 d'octubre. I avui aquest dictamen permetrà aquest debat en aquesta sessió plenària.

En la mateixa convocatòria de la comissió, els grups parlamentaris, alguns grups parlamentaris, van anunciar la reserva d'esmenes per al debat i votació en el Ple d'avui. En concret, trenta esmenes reservades pel grup de Junts, trenta-nou esmenes reservades pel grup del Partit Popular, quaranta-quatre esmenes reservades del grup de VOX en Catalunya.

Posteriorment, el dictamen de Comissió i dins també dels terminis establerts, el grup de Junts i Partit Popular han sol·licitat dictamen al Consell de Garanties Estatutàries al respecte del dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge sobre l'esmentat projecte de llei que avui ens ocupa. El Consell de Garanties Estatutàries ha emès el dictamen 5/2025 en data 2 de desembre.

En data 11 de desembre, els grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana i Comuns han registrat quatre esmenes posteriors al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Els mateixos grups, també en data 17 de desembre, comuniquen a la Mesa del Parlament que han advertit una errada de les esmenes subsegüents de data 11 de desembre.

El text del projecte de llei que avui sotmetrem a votació consta d'una part expositiva, una part dispositiva estructurada en tres capítols, tretze articles, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i tres disposicions finals. L'objecte d'aquest projecte de llei és l'adopció, amb caràcter d'urgència, de mesures que responen a les necessitats en matèria d'habitatge, i ho fa des de diferents vessants. Així, el projecte de llei conté mesures en matèria d'obra pública, mesures administratives, mesures d'urbanisme i mesures d'habitatge, articles i disposicions que modifiquen diverses lleis, diversos decrets i diversos decrets llei.

Tot seguit iniciarem el debat parlamentari on els grups podran exposar i expressar la seva visió, la seva opinió sobre aquest projecte de llei i després procedirem a la votació. En primer lloc votarem les esmenes reservades per cada grup; després votarem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i, finalment, el text articulat del dictamen.

Com a ponent relatora del projecte de llei, voldria agrair el treball i l'esforç de les diputades que han participat en la ponència, els serveis del Parlament, el lletrat, el lingüista i la gestora. I sabem que en molts moments la feina no els hi hem posat gaire fàcil, però s'ha de dir que

han estat a l'alçada de tot allò que se'ls hi ha requerit. Agrair també als assessors dels grups parlamentaris la seva tasca, als membres de la Comissió de Territori i Habitatge i a tots els compareixents, tant presencials com per escrit, les seves opinions i aportacions.

Fins aquí la meua intervenció com a ponent relatora, i desitjo que tots els grups tinguem ara un bon debat d'aquest projecte de llei.

Gràcies.

El president

Tot seguit obrirem el torn d'intervenció dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per a defensar en el Ple, per un temps màxim de set minuts, tal i com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. En primer terme, per fer-ho, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, president. Consellers, diputats, públic que assisteix avui a la sessió... Bon dia. Avui, abans de parlar de la llei, a mi m'agradaria fer referència a una gran notícia per als ciutadans del nostre país, i és la presentació per part de la Comissió Europea del pla d'habitatge assequible acabat de publicar.

La Unió Europea ja va posar el 2024 la crisi de l'habitatge a tot Europa com un dels principals problemes dels ciutadans i va crear un grup de treball amb experts per posar fil a aquesta greu situació. I es produeix un canvi de paradigma en les polítiques que s'han fet fins ara. I a mi m'agradaria aquí que en prenguessin nota i m'agradaria posar especial èmfasi, perquè fa molt de temps que, des de Junts per Catalunya, estem qüestionant el model fracassat dels partits que han jugat amb les polítiques d'habitatge, en alguns casos per justificar la seva existència, com els Comuns, i amb una intervenció sobre la propietat privada que només ha fet que espantar el mercat. I el resultat és que avui no tenim mercat de lloguer.

Així, la Comissió Europea reconeix que les mesures que s'han dut a terme fins ara no han funcionat i, de fet, deixa fora les polítiques de contenció de rendes del seu pla d'habitatge. En segon lloc, una cosa molt important, parla de la inversió privada. Parla que cal atraure massivament aquesta inversió privada, perquè no hi ha cap país de la Unió Europea que, amb el repte que tenim davant amb l'habitatge, de milions d'habitatges que s'han de construir, ho pugui assumir amb fons propis, i, per tant, fa una crida a la inversió privada. Ho dic per tota aquesta bancada d'aquí, perquè en prenguin nota, que és una cosa que ha defensat sempre Junts per Catalunya, i en cap cas això vol dir ser ni de dretes ni d'extremes dretes, sinó el que avui diu la Comissió Europea. *(Remor de veus.)*

Esperem, doncs, que llegeixin amb atenció...

El president

Silenci, si us plau...

Glòria Freixa i Vilardell

Esperem que llegeixin amb atenció aquest pla que presenta la Comissió Europea perquè entendran que amb el dret de l'habitatge no s'hi juga i que calen mesures serioses, estudiades i que garanteixin els resultats que la norma pretenia; no fer mai més de Catalunya un banc de proves.

I el pla també fa referència a un tema que avui també tractarem, què és el lloguer de curta durada, perquè l'augment dels contractes de curta durada és una cosa que també posa sobre la taula la Comissió Europea perquè està tensionant el mercat. I ara diran «oh, és que nosaltres ja ho dèiem», però a mi m'agradaria que s'ho llegissin amb atenció, perquè la Comissió Europea, quan parla de regulació, deixa molt clar que cal preservar els beneficis dels lloguers a curt termini per als ciutadans i alhora treballar per reduir els impactes negatius, que és just la línia que seguia Junts per Catalunya quan va presentar la seva regulació del lloguer de temporada, que parlava de regular i no de prohibir.

Perquè mentre vostès avui presenten amb esmenes i per la porta del darrere aquesta regulació, estan carregant-se també el lloguer per a estudiants i per a persones que necessiten tenir un habitatge a prop dels centres sanitaris. I nosaltres, en canvi, enfortíem els controls i manteníem la finalitat del contracte per entendre que és un tipus de contracte necessari.

La regulació és necessària, però si es basa en la contenció de rendes, creiem que pot arribar a ser contraproduent i fer desaparèixer aquest tipus de contractes. I és que ningú farà un lloguer temporal amb limitació de renda quan la seva fiscalitat és molt més gravosa. Tributen amb un cent per cent d'imputació de rendes quan els habituals tributen amb el seixanta per cent de la renda. Creiem que avui vostès haurien de retirar aquest punt i fer el seguiment del que diu la legislació de la Unió Europea en matèria d'habitatges de curta durada per no tornar a fer-nos entrar en aquest garbuix legislatiu que al final el que ha fet ha sigut dificultar més la vida dels ciutadans.

Però la llei avui parla de moltes altres coses per resoldre efectivament l'accés a l'habitatge, que creiem que és molt rellevant. Parla de normes d'urbanisme, parla de normes també de modificacions de la llei d'habitatge, i Junts per Catalunya hi ha estat des del primer dia i crec que ho saben molt bé. Només cal veure la quantitat d'esmenes que la mateixa diputada

Candela explicava que ha presentat Junts per Catalunya; altra cosa és si vostès ens han volgut en el seu equip. Però nosaltres hem escoltat tothom, hem escoltat el Col·legi d'Arquitectes, hem escoltat també les fundacions que treballen amb habitatge social i hem escoltat sobretot el món municipal.

Si vostès haguessin fet aquesta feina abans de fer la llei, s'haurien estalviat el ridícul d'haver d'esmenar la seva pròpia llei, perquè han hagut d'escoltar el que els hi deia el món municipal. Nosaltres avui sí que ho volem denunciar. Ens han deixat fora, a la resta de partits, no han escoltat el món municipal i s'ha tramitat una regulació prou important per als ciutadans per la porta del darrere via esmenes.

I ens diran «el Consell de Garanties avala la llei». El Consell de Garanties diu que aquesta llei no contravé l'Estatut d'Autonomia. Però, atenció, fa un advertiment a aquesta cambra i demana que es modifiqui el Reglament del Parlament de Catalunya perquè donin dret a totes les entitats i també a la resta de grups que quan es legisla per la porta del darrere facin el favor de donar també aquest termini de compareixences i esmenes perquè ens hi puguem pronunciar. També té dos vots particulars on es fa sentir clarament que no s'ha vetllat per l'autonomia municipal.

Bé, des de Junts per Catalunya hem treballat moltíssimes esmenes, creiem que esmenes importantíssimes, on vostès s'haurien de sumar, com recuperar tots els edificis inacabats que hi ha en aquest país i que veuen a tots els seus municipis. Demanàvem una modificació dels codis tècnics perquè aquests formin part del parc d'habitatge d'aquest país, que és molt necessari.

També demanàvem resoldre un problema de fa molts i molts anys i que afecta molts municipis, també governats per vostès, i són les urbanitzacions no recepcionades. Tampoc, de moment, n'han volgut parlar. I resoldre el problema de l'horta de Lleida, un problema que afecta molts ciutadans de Lleida que es troben amb els seus habitatges que no formen part de cap pla d'ordenació i que avui teníem una mesura històrica per resoldre aquesta situació tan greu per als ciutadans de Lleida.

Hem demanat suport tècnic, suport tècnic i pressupostari per als ajuntaments. Com volen que els ajuntaments implementin totes les mesures que hi ha aquí, que moltes d'elles són molt bones, sense aquest suport? També ens ho han fet treure.

I sobre el registre de grans tenidors, parlen de dos tipus de grans tenidors, el de la llei espanyola i el de la llei catalana. Però és que la llei espanyola *de la vivienda* ella mateixa diu que aquelles comunitats autònomes que tinguin competències són elles qui definiran què és

un gran tenidor. I vostès ens barregen aquí els grans tenidors de la llei espanyola amb els de la llei catalana. Per tant, aquesta baixada de pantalons amb les nostres pròpies competències nosaltres no ho assumirem mai.

I per acabar, el cinquanta per cent de reserva per fer habitatge protegit. Era el trenta; no hi ha cap grua en tot el país, amb un trenta per cent de reserva obligada. Ja vaig acabant, president. I ho passen al cinquanta. Però el més greu: preguntin a tots els alcaldes que hi ha aquí si en aquesta llei vostès treuen l'excepció que tenien els municipis de menys de cinc mil habitants, qui anirà a posar una grua en tots aquests municipis? Preguntin a l'alcalde de les Borges del Camp, preguntin a l'alcalde de l'Albi. Ningú. I, per tant, creiem que aquesta mesura l'haurien de reconsiderar perquè no ajuda, sinó que perjudica, i molt.

I acabo, president, votarem a favor de la llei en totes aquelles mesures que faciliten tot el que sigui l'accés a l'habitatge, perquè hi han mesures que han estat molt treballades i que s'ha escoltat els sectors, però votarem en contra de totes aquelles mesures que compliquin encara més la situació actual en el món de l'habitatge. Perquè nosaltres no busquem un titular, sinó el benestar dels ciutadans del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyora consellera, els representants de les distintes associacions i àmbits sectorials que avui ens acompanyen, que els hi vull agrair aquí la seva presència... I recordar-li a la senyora consellera i també a la ponent relatora que falta una part de la gent implicada en aquesta llei: falta la part dels tenidors dels pisos que vostès disposen. Vostès no els van voler escoltar a la comissió i ens van vetar la seva compareixença. Ens van vetar. Ens van impedir que els propietaris dels pisos, vull dir, el que té el noranta-vuit per cent de l'habitatge avui a Catalunya, ni els escoltéssim. No hem pogut saber quines són les condicions que ells necessiten per posar els seus pisos a disposició de ser llogats. Ja no dic que no els facin cas, dic que ni tan sols els van voler escoltar, i avui tampoc els han convidat. Ens estan escoltant, sí; però no els han convidat.

Per tant, nosaltres diem que vostès legislen contra una part, aquells que vostès necessiten. En canvi, els obvien. Ni tan sols els escolten. Per tant, senyora consellera, jo li haig de dir una cosa: vostè aquí ha fet una gran lloa del dret a l'accés a l'habitatge. Per descomptat, que hem

de garantir l'accés a l'habitatge, però no és un dret fonamental. Si vostè mira la Constitució veu que no és un dret fonamental. Per molt que rigui una part de

Fitxer 3

les persones que avui venen que es llegeixin la Constitució i veuran que no és un dret fonamental, és una directriu política que l'obliga a vostè, senyora consellera (*aplaudiments*), l'obliga a vostè i no obliga els privats. L'obliga a vostè. que ha de posar pisos, ha de posar habitatge a disposició de les persones que necessiten un habitatge.

I des del Grup Popular el que diem és: «Hem d'extremar tots els recursos, tot l'esforç perquè tothom tingui accés a l'habitatge.» Tothom. I nosaltres som els primers que incorporem propostes i mesures per aconseguir aquesta finalitat. El problema és com ho fa vostè, que en comptes de facilitar ho impedeix, perquè està destruint el mercat. I avui, amb aquesta llei, acabem d'enfonsar el mercat. Per molt que vostè digui que és una llei que facilitarà l'accés. Vostè enfonsa el mercat amb aquesta llei. I, a més a més, introdueix tots els dogmes de l'esquerra radical que han fracassat a tot arreu i que ara, a més, la Unió Europea també els ha constatat dient que tota la limitació de preus el que fa és impedir l'accés a l'habitatge. Tot i això, vostè persevera perquè té un acord amb l'esquerra radical, que li deu la investidura, i assumeix aquest dogma, tot i saber que està enfonsant el mercat.

Per tant, des del Grup Popular fem una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei, perquè entenem que és un projecte de llei contrari al que es necessita i que, a més a més, atempta contra la propietat privada, que aquest sí que és un dret fonamental, al que vostè no fa cas, i, a més, està eliminant la lliure disposició de les persones sobre els seus béns. I, a més a més, està limitant aquesta disponibilitat perquè està actuant sobre els béns dels privats com si fossin públics, perquè vostè no té capacitat a l'hora de generar prou habitatge ni facilitar les condicions perquè es construeixi l'habitatge que es necessita a Catalunya perquè tothom tingui un accés. Perquè l'únic que fan és posar barreres.

I vull dir una cosa molt important, i és que aquesta llei sí que introdueix una sèrie de mesures de caràcter urbanístic. I les coses que ha fet amb el Col·legi d'Arquitectes..., és cert, el que va fer és legislar sobre una llei d'arquitectura sense consensuar les coses que presentava i, per tant, les ha corregit. I les millores que ha introduït en l'àmbit urbanístic per agilitzar, etcètera, són millores menors, perquè no ha modificat el conjunt de la llei. I, per tant, genera inseguretats jurídiques per a molta gent. Per tant, des d'aquesta visió, totes les millores que s'han

d'introduir són parcials i que no aconseguiran l'objectiu que persegueix perquè no tenen una seguretat jurídica suficient per garantir.

I, després, posa un límit. Perquè vostès, a l'hora de fer la reserva de sòl, estan, per una banda, dient que agilitza les llicències i facilita la disposició de sòl i, per l'altra, posa una barrera brutal. Escolti'm una cosa, la reserva del trenta per cent que més necessiten empíricament per saber què és un fracàs? Barcelona, des que Ada Colau va imposar el trenta per cent..., es van paraitzar totes les construccions. Escolti'm, una cosa, amb els vuit anys d'Ada Colau només es van construir cinquanta-quatre habitatges i, d'ells, dotze... *(Veus de fons.)* Sí, amb el trenta per cent privat... *(Veus de fons i remor de veus.)* Miri, miri's vostè el balanç, perquè vostè veu més... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Si us plau –si us plau. La diputada de poder ser escoltada, si us plau.

Àngels Esteller Ruedas

Per tant, des d'aquesta visió, protegir dotze pisos. Llavors, ara ho eleven a cinquanta. Però, miri, trenta per zero és zero i cinquanta per zero és zero. Ja ho poden anar fent per tota Catalunya. El que faran serà impedir que es construeixi habitatge. Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres creiem que aquesta llei lo que farà serà regular més, controlar més, intervenir més i restringir més.

I, després, se'ns cola per la porta de darrere el temporal. Escolti'm, un govern ha de conèixer la realitat sobre la que ha de viure a l'hora de poder legislar. L'arrendament temporal –a més a més, ho fan a través d'una esmena– és un reglament absolutament necessari. Les grans ciutats, especialment la ciutat de Barcelona i tota l'àrea metropolitana..., ve moltíssima gent a estudiar, a tractaments mèdics. El talent... Miri, aquí hi ha el conseller d'Empresa. El talent tan necessari ja em dirà on s'allotjarà. Quan els centres d'investigació volen que vinguin persones que necessiten contractes temporals, ja em diran... Si ara l'assimilen a l'habitual, on aniran? Es quedaran sense habitatge.

Per tant, des d'aquesta visió, destruirà sectors també de la nostra economia. I els propietaris no imposaran els seus pisos al lloguer perquè vostè els assimila a la renda. És un pis moblat, és un pis que té unes condicions molt diferents a l'altre, i acabarà d'enfonsar... Ara també ha enfonsat l'habitatge permanent i ara enfonsarà el temporal.

I vull fer aquí un comentari per dir que nosaltres sí que vam demanar un dictamen al Consell de Garanties. Però, escolti'm una cosa, aquest és un dictamen polític. El Consell de Garanties s'ha desdit dels dos dictàmens anteriors. El lloguer de temporada és competència de l'Estat,

i així ho diu el Consell de Garanties amb els dos dictàmens anteriors. I ara, en canvi, ha fet un dictamen polític i l'assimila, quan té la competència de les obligacions civils amb l'article 149.1.8, i l'Estatut d'autonomia també ho reconeix. Per tant, nosaltres sí que presentarem un recurs d'inconstitucionalitat.

I vull acabar dient, senyora consellera, que vostè, amb aquesta llei lo que aconseguirà serà menys construcció, menys habitatge nou, menys inversió i molt més control de preus i eliminar lo que és el control de preus, que no abaixa preus, sinó que el que està fent és eliminant el que és la disposició d'habitatge. S'acabarà d'enfonsar l'oferta. I nosaltres, des del Grup Popular, com deia, estem en contra d'aquest projecte de llei perquè les petites millores que introdueix no són substancials a l'hora de poder fer una avaluació correcta, d'aconseguir un millor i més ampli parc d'habitatge, que es necessita..., la construcció privada, la construcció pública, les cooperatives, que també fan una gran feina, però ningú d'ells podrà fer-ho sol. I es necessita un marc afavoridor de la inversió, un marc que doni seguretat jurídica i que faci que tots els agents hi participin. I vostè, avui, amb aquesta llei, elimina la part dels agents que necessita, intervé al mercat...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

I fa una regulació que és una expropiació encoberta de la propietat privada.

Gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes reservades al Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, moltes gràcies. Bé, ha arribat el dia, després de tot el tràmit parlamentari, que de debò que ha sigut molt molt intens.

S'ha de tenir en compte que parlem, doncs, d'una llei que està construïda sobre la base d'un decret d'urgència, no?, que està fet a correuita i corrents i que, malgrat el tràmit parlamentari que hem viscut, continua mostrant errors de fons. Hem vist, per exemple, certa improvisació. Veiem intervencionisme, discrecionalitat administrativa i també una reducció preocupant de l'espai d'autonomia municipal i també privada.

El dictamen del Consell de Garanties Estatutàries jo crec que ho deixa prou clar, no? Diu que hi ha hagut un abús del decret llei, que s'ha accelerat el procediment i s'ha menystingut la participació real del món local. Jo crec que això s'ha de destacar, perquè això és força greu, no? Perquè una llei que afecta l'urbanisme, que afecta l'habitatge sense escoltar realment als municipis, doncs, és una llei que neix viciada ja d'origen. A més, aquesta llei crec que s'aguanta pels pèls i deixa, també, esquerdes obertes que no podem ignorar, com és la inseguretat jurídica i l'increment del control administratiu sobre la propietat privada.

De fet, el Consell de Garanties Estatutàries acaba emetent un dictamen que és insuficient, i no només insuficient, sinó també complaent, que omet dimensions fonamentals de la seguretat jurídica i el dret a la propietat, convertint-se així, *de facto*, en còmplice d'un gir que és profundament intervencionista sobre el mercat de l'habitatge, fallant, doncs, en la seva funció de vetllar per la seguretat jurídica.

I a nivell de la ponència, nosaltres, des del nostre Grup Parlamentari de VOX, hem treballat amb rigor amb més de quaranta esmenes, com bé comentava la ponent relatora, sobretot amb un objectiu clar, no? Nosaltres preteníem poder millorar el text normatiu, reforçar la seguretat jurídica i defensar, sobretot, els drets dels ciutadans. Perquè s'ha de tenir en compte que Catalunya porta més d'una dècada sense produir habitatge protegit propi i, per tant, el dèficit que tenim avui dia, doncs, és enorme. I, davant d'això, el Govern ens ha respost amb un text ple de retocs normatius i reformes urbanístiques que poc o res tenen a veure amb l'emergència habitacional que patim avui dia a la nostra regió.

Les nostres esmenes buscaven corregir disfuncions tècniques, eliminar ambigüitats que segueixen havent-hi i reduir la discrecionalitat administrativa que tant de mal acaba fent al sector, no? I per posar alguns exemples molt concrets, vam portar a terme el tema de la qüestió dels aparcaments en habitatge protegit, que era obligatori fer places d'aparcament, encara que no hi hagués en absolut cap demanda. De fet, nosaltres, des de VOX, vam defensar que era una imposició absurda que avui dia feia inviables moltes de les promocions. De fet, és una cosa que van denunciar inclús en ponència des del propi sector, en aquest cas des de l'APCE.

I ara sí que hem vist, doncs, que s'introdueix una disposició addicional amb una aparent flexibilització. I dic «aparent» perquè el que ens trobem és que ara el promotor només quedarà exempt si l'ajuntament així ho vol. Llavors, és que és un sí, però no. I en aquest cas és que ens quedem pràcticament a les mateixes, perquè el promotor, en aquest cas, es quedarà a l'empara de l'ajuntament de torn. I jo crec que és un redactat que encara genera més incertesa i més inseguretat, no?

Després, per exemple, hem defensat eliminar el nou apartat 2 de l'article 43 de la llei d'urbanisme, que redueix a la meitat les cessions obligatòries de sòl, però només per als anomenats «promotors socials». I dic això perquè aquest concepte és un concepte que no està ni tan sols definit. I això és una cosa que crea desigualtat entre operadors i també, per què no dir-ho, considerem que pot obrir la porta a decisions a dit i també a cert clientelisme polític, no?, ja que ens trobarem, doncs, que uns cediran el cinc per cent i altres del deu per cent per al mateix projecte.

Després, també hem alertat sobre el tema de la nova obligació per als venedors d'habitatges en zones tensionades, ja que hauran d'acreditar que no són grans tenidors abans de poder vendre. Això és una mesura que no crea en absolut cap habitatge, només fa que generar més desconfiança i bloqueig del mercat.

I, després, encara més greu és l'ampliació del dret de tempteig i retracte i la pròrroga automàtica de la qualificació de l'habitatge protegit en zones tensionades, sense definir..., cap mena de claredat, doncs, quina serà la seva duració i molt menys sense establir un límit temporal d'aquesta qualificació permanent.

I, després, com si no n'hi hagués prou, no?, s'introdueix, que ara ho comentaven també, per la porta del darrere tot el tema relacionat amb la regulació dels arrendaments de temporada, alterant completament el seu règim jurídic, ja que a partir d'ara, doncs, el propietari haurà d'acreditar i, per tant, haurà de justificar la causa de temporalitat del contracte, que això a la pràctica el que vol dir és que aquesta causa temporal no queda..., si no queda degudament acreditada, doncs, l'Administració no reconeixerà el contracte com a arrendament de temporada i el passarà a considerar d'arrendament permanent, o sigui, d'habitatge habitual. És a dir, perquè jo crec que això s'ha de dir, que ens trobem davant d'una clara inversió de la càrrega de la prova i també d'una situació de sospita permanent sobre aquest tipus de contractes, no?, ja que ara la llei parteix de la presumpció que el contracte no és de temporada si el propietari no demostra degudament el contrari.

Jo crec que inclús el que és més greu, que és la clau de la qüestió i el quid d'aquesta qüestió, és que la Generalitat s'atribueix la facultat de decidir quins contractes queden sotmesos al règim de la LAU. És clar, estem parlant d'una llei estatal que és, precisament, la que regula els contractes de lloguer. Per tant, podem veure clarament com s'estan envaint competències que són exclusivament de l'Estat. I és que, a més a més, això és un canvi de les regles del joc del lloguer. I, precisament, per la porta del darrere i, el que és més greu, sense tenir una cobertura competencial. Perquè no tenim competències en aquest sentit. I no només això, sinó amb un impacte directe a la seguretat jurídica.

I jo crec que..., ja no em queda més temps, però que, en definitiva, és una llei que genera encara més incertesa i més inestabilitat. I a mi m'entristeix, no?, perquè, com saben, jo he viscut aquesta ponència amb molta intensitat. De fet, un resultat de més de quaranta esmenes. I, sincerament, penso que una llei que acaba afectant l'urbanisme, que acaba afectant l'habitatge, hauria d'anar amb una estratègia clara del foment de la construcció de l'habitatge, tant privat com públic. I, sobretot, fomentant també la seguretat jurídica. *(Aplaudiments.)*

I ja acabo, eh? Sobretot, fomentant, doncs, la seguretat jurídica i que hi hagi garanties i, sobretot, que es pugui crear

Fitxer 4

l'escenari perfecte perquè es puguin generar aquestes noves llars. I aquesta llei, precisament, no genera més llars i sobretot llars accessibles, que és el que necessitem a dia d'avui a Catalunya.

I res, dir que m'entristeix una mica, sincerament, el final d'aquest tràmit parlamentari, perquè en el nostre cas, des del meu grup parlamentari, no només jo, sinó també l'equip que m'ha acompanyat durant tota aquesta ponència, hem fet esmenes amb rigor i amb seriositat i veure que no han estat acceptades, que era precisament per millorar el text normatiu...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Mònica Lora Cisquer

Sincerament, m'entristeix.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per expressar el seu posicionament sobre el text del dictamen i, si escau, sobre les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, per un temps màxim de set minuts per grup parlamentari, té la paraula en primera instància i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Molt bon dia, president. Consellera, consellers, diputades, diputats, president d'Esquerra Republicana, Oriol Junqueras, secretària general d'Esquerra Republicana, Elisenda Alamany, Sindicat de Llogateres, representants també del sector social de les fundacions que avui ens acompanyen, representants també del Govern, del Departament de Territori, però en especial em dirigeixo també al Txema i a la Rosario, que poden perdre el seu habitatge aquests dies que han de venir.

Per tant, nosaltres, Esquerra Republicana, quan vam decidir que l'objectiu prioritari era entomar el repte de construir l'habitatge com a dret fonamental, teníem clar que ens adreçàvem al conjunt dels ciutadans i ciutadanes del nostre país. I és des d'aquest Parlament de Catalunya, amb les competències que té Catalunya i que té aquest Parlament, exercint la sobirania, és el que estem fent: construir l'accés a l'habitatge com a dret fonamental. Per tant, el que estem fent avui no és una invasió de competències de ningú, sinó exercir l'autogovern del nostre país. Aquest Parlament sempre ha anat al davant, sempre ha garantit drets i llibertats al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Quan es va constituir, amb la llei de contractes de conreu, i avui, quan regulem i adoptem mesures que milloren l'urbanisme del nostre país per fer possible sòl per construir habitatge públic de lloguer amb caràcter permanent.

Per tant, quan algun diputat o diputada que m'ha precedit deia «no hi ha mercat de lloguer, no hi ha oferta de lloguer», el que no hi ha és oferta de lloguer permanent, perquè han trobat la manera d'escapolir-se del lloguer permanent i, per tant, estar subjectes a la limitació dels preus de lloguer a través del lloguer de temporada i del lloguer per habitació. Això és el que ha passat, senyora Freixa, que s'han buscat un camí per continuar especulant amb un dret que és bàsic i essencial. *(Aplaudiments.)* Ho deia la consellera de Territori, efectivament.

Una segona afirmació, adreçada a la senyora Esteller: la propietat privada té límits. Quin és el límit de la propietat privada? La funció social. No visquem ja en els temps dels romans, en què la propietat era il·limitada. No visquem en aquells moments. En aquests moments els límits són la garantia del bé comú. I vostès –vostès, aquesta part de la bancada– legislen i treballen per a la minoria, per a aquells que s'enriqueixen de forma permanent i que viuen a cavall de la immensa majoria de la ciutadania.

I ara vaig *(aplaudiments)* on toca anar. Avui és una bona notícia per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, efectivament, perquè limitem el lloguer de temporada al que ha de ser: oci, vacances i altres qüestions que no tenen res a veure amb la vocació i voluntat de viure en un habitatge de forma permanent. Per tant, ho limitem. I el que diem: que tot allò que no és ni vacances ni oci és lloguer permanent. Estudiants, persones que venen a rebre un

tractament mèdic, etcètera, està subjecte a la LAU. En la temporalitat no importa el temps de durada del contracte, sinó que el que importa és l'objectiu que es persegueix, que és viure-hi de forma permanent o de forma temporal perquè tens una necessitat. Per tant, és això el que fem. I el que fem és trencar el barraquisme vertical en el que s'han convertit els habitatges que són fraccionats en habitacions per tal d'evitar que se'ls hi apliqui la limitació de preus de lloguer. Això és el que estem fent nosaltres. Hi ha un informe... Càritas ho explicava en un mitjà de comunicació. 400.000 persones malviuen en habitacions a l'àrea metropolitana de Barcelona. Ens hauria de caure la cara de vergonya. Ahir van desallotjar quatre-centes persones d'una nau, malvivint en una nau. *(Aplaudiments.)* Cent persones continuen malvivint davant d'aquesta escola. Ens hauria de caure la cara de vergonya.

Mirin, i avui el Parlament de Catalunya fa un pas més en la garantia dels drets dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No em cansaré de dir-ho les vegades que calgui. Moltes vegades ho hem fet en solitud. Sols. Esquerra Republicana, els Comuns i poca gent més. I la CUP. I poca gent més. I els sindicats de llogateres i les entitats veïnals que ens han acompanyat. Avui podem dir que hi ha una majoria, una majoria progressista a favor dels drets, a favor dels drets i les llibertats.

Perquè mirin, sense un sostre que t'aixoplugui, difícilment –difícilment– pots projectar futur, pots projectar-te en el futur. No es pot parlar de drets si tu no tens un sostre on viure. Ja et poden dir que tens dret a la salut, a l'educació, a la igualtat efectiva; el que ens fa, el que ens dignifica, el que ens fa o el que ens permet projectar-nos en el futur és tenir un sostre, un sostre digne. I en això Esquerra Republicana no parará i no pararem en treure l'habitatge d'aquesta lògica especulativa en la que ha entrat de forma sistemàtica. El president de la Generalitat ha fet un pas més quan diu «hem de treure l'habitatge de la lògica del mercat». Doncs l'encoratjo a que continuï treballant en la línia de treure l'habitatge de la lògica especulativa del mercat.

I Europa també va cap aquí, tot i que són conservadors. Sí, el Consell d'Europa. Tot i que són conservadors, en la línia en la que hem desenvolupat és en la garantia de la construcció de l'habitatge com a dret fonamental.

I vaig acabant, president. Hi insisteixo: autogovern. Perquè és més sobirania, perquè és la manera de garantir drets i llibertats al conjunt dels ciutadans. Drets que són individuals, llibertats que són individuals, però que en el conjunt de les individualitats és aquesta llibertat col·lectiva per la que estem treballant. I mirin, la solució als reptes de l'habitatge, la solució a la construcció de l'habitatge com a dret fonamental es farà des de Catalunya o no es farà des d'enlloc. I això ha passat abans i continuarà passant en aquests moments. *(Aplaudiments.)*

Malgrat la dreta, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* l'extrema dreta i la dreta extrema. Perquè és això.

I mirin, i acabo, president, i deixi'm que acabi amb un prec: que aquest Parlament es continuï indignant, però alhora resolent, perquè no hàgim de veure més gent dormint al carrer; que aquest Parlament s'indigni cada vegada que hi ha un desnonament a qualsevol indret del nostre país, però que trobem la solució perquè no hi hagi desnonaments. I, per tant, aquest Nadal tots plegats quan aixequem les copes i ens mirem i ens fem molts bons desitjos per a tots plegats, recordem les persones que viuen al carrer o les que poden perdre el seu habitatge.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera... Conselleres, consellers, que han arribat alguns en aquest moment.

Avui votem una victòria. Avui votem una bona notícia. Avui votem un avenç. I votem una victòria que és sobretot gràcies a la tasca que han fet el Sindicat de Llogateres i els moviments pel dret a l'habitatge. Aquesta victòria és vostra principalment. *(Aplaudiments.)* És vostra gràcies a la capacitat de mobilització que heu tingut, a la capacitat de mobilització de portar milers, centenars de milers de persones al carrer per exigir que hi hagi un accés a l'habitatge digne per a tothom i s'acabi amb això de viure de rendes i de l'especulació. És victòria vostra perquè la proposta de regulació del lloguer de temporada a partir dels seus usos és principalment vostra i, a més a més, ha estat més que avalada pel Consell de Garanties Estatutàries gràcies a la generositat i a la iniciativa de Junts per Catalunya i el Partit Popular. I serà vostra també la negociació i el resultat de la regulació a través de la LAU, que acabarà de tancar el forat del lloguer de temporada quan s'aconsegueixi aprovar a Madrid. També és de la PAH, a qui també vull reconèixer tot el que van ser ells de pioners en la lluita pel dret a l'habitatge. El que avui fem és votar una nova llei del «sí se puede», i el «sí se puede» li hem de reconèixer a la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca.

El que avui votem surt encara més reforçat, com deia, gràcies al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que reforça que, efectivament, des de Catalunya podem regular els usos del lloguer de temporada. I podem regular que la suma del preu de lloguer que es paga

per les habitacions no pugui estar per sobre del preu de l'índex que marca per al lloguer de tot l'habitatge. Perquè ara mateix s'estan llogant habitacions a cinc-cents i a sis-cents euros. I això és inassumible per a moltes de les famílies i per a moltes de les persones, que no poden ni tan sols pagar ja un lloguer sencer, evidentment, però és que ja no poden pagar ni habitacions. Moltes d'aquestes dues mil persones que estan dormint al carrer a Barcelona són persones que fins i tot tenen una feina, però una feina per la qual no poden destinar sis-cents euros a pagar una habitació. Perquè potser estan cobrant nou-cents o mil euros i no poden destinar sis-cents euros a pagar una habitació. Moltes de les persones que ahir van desnonar i van expulsar i han deixat al carrer del B9 podrien pagar una habitació a un altre preu raonable, però no poden pagar sis-cents o set-cents euros i moltes no tenen papers per poder fer un contracte de lloguer. Per tant, el que fem amb aquesta mesura és avançar en la garantia del dret a l'habitatge per a tothom, però sobretot per a les persones que estan en una situació de més vulnerabilitat.

Acabem o avancem per acabar amb el frau i el forat dels lloguers de temporada. Però consellera, tornem a regular, però si no se sanciona, no serveix de res. Ens diuen que no posen sancions per seguretat jurídica. Vam estar treballant setmanes, si no mesos, amb el seu equip per tancar de la manera més segura el règim sancionador. I ara resulta que un any després hi ha inseguretat jurídica? No, el que hi ha és manca de voluntat política per aplicar allò que s'ha aprovat i allò que s'ha acordat. Aquesta regulació no serà la fi del frau del lloguer de temporada si des del seu Govern no s'inspecciona i no se sanciona. Des d'Habitatge i des de Consum, conseller Sàmper. Per tant, regulem, avancem, celebrem aquesta victòria, però posem les eines perquè sigui veritat. Perquè la llei arriba abans a les persones que estaven vivint al B9 que a Idealista o a qualsevol dels grans propietaris en aquest país. *(Aplaudiments.)*

Un altre dels temes que jo sí que vull posar sobre la taula és la pròrroga de la protecció de l'habitatge oficial a zones de mercat tensionat, que saben que també és un dels temes que ha tractat el Consell de Garanties Estatutàries. I vull posar sobre la taula que el Consell de Garanties Estatutàries el que deia és que de la manera que estava plantejat no era clara i generava inseguretat jurídica. Nosaltres hem presentat conjuntament amb Esquerra Republicana i el Partit Socialista de Catalunya esmenes tècniques que blinden jurídicament aquesta possibilitat. Perquè el que sí que diu també el Consell de Garanties Estatutàries és que si es justifica la situació d'emergència i és una mesura acotada en el temps i acotada territorialment, es pot aplicar una pròrroga en la protecció oficial. Teníem una previsió de que es perdrien aproximadament 35.000 habitatges de protecció oficial d'aquí al 2030. Gràcies a això, i mentre hi hagi declaració de zona tensionada i mentre hi hagi emergència, frenarem

aquesta sagnia dels habitatges de protecció oficial al mercat lliure. Ara, quan construïm aquests cinquanta mil habitatges de protecció oficial que sempre diu el Govern, aconseguirem que com a mínim no se'ns en vagin uns quants per la porta de darrere.

I ara vull acabar dedicant algunes paraules als grups de Junts per Catalunya i el Partit Popular. Dir que la Comissió Europea la directiva que ha aplicat no és política, no és de dretes ni d'esquerres, és no saber què és la Comissió Europea. La Comissió Europea està presidida per la senyora Ursula von der Leyen, del Partit Popular Europeu. Hi ha una majoria de dretes i d'esquerres. *(Aplaudiments.)* Per tant, el que aprova respon

Fitxer 5

no una majoria de dretes i d'esquerres que, com ja sabem, estan a favor dels rendistes i dels grans propietaris. Per tant, poc es podia esperar de la Unió Europea.

Però és que, a més a més, seguir dient que el que fa la Unió Europea és dir que s'ha de fer el que Junts per Catalunya porta dient, és que jo no em cansaré de dir-ho...

El president

Silenci, si us plau.

Susanna Segovia Sánchez

...vull dir, han tingut trenta-tres dels quaranta-cinc anys que portem en democràcia el president ha estat de Junts per Catalunya, abans Convergència i Unió, incloent-t'hi el senyor Pujol, que, ara que l'estan rehabilitant, suposo que no li diran que no és de Junts per Catalunya també. Per tant, vostès tenen trenta-tres de quaranta-cinc anys. No han fet absolutament res per garantir el dret a l'habitatge en aquest país. Res, absolutament.

Cinc-cents habitatges de l'Incasòl en deu anys. I els hi repetiré cada vegada, perquè vostès l'únic que fan ara és viure de les rendes d'estar a l'oposició i dir que s'ha de fer tot el que no han fet mai a la vida. Per això no formen part d'aquesta proposta, senyora Freixa, per això no en formen part.

Igual que el Partit Popular, que després diu que també defensa els llogaters, la principal i l'augment exponencial dels preus del lloguer va començar amb la reforma de la LAU del president Aznar, que va baixar a tres anys els contractes de lloguer i va posar incentius fiscals de gairebé zero fiscalitat a les Socimi. I això és responsabilitat de vostès. Per tant, fer això també és intervenir en el mercat, és intervenir en el mercat a favor dels rendistes, dels especuladors i dels grans tenidors. *(Algunes aplaudiments.)*

Com els hi deia, avui estem celebrant una victòria. Una victòria que és del Sindicat de Llogateres, una victòria que és el Txema i la Rosario, que també ens acompanyen, i estan a punt de ser desnonats perquè el seu edifici l'ha comprat un gran tenidor i l'està venent a trossos. És una victòria que en aquest Parlament, per primer cop en molts anys, s'escolta el Sindicat de Llogateres, s'escolta la PAH, s'escolten els promotors socials i no s'escolten els agents de la propietat immobiliària amb el senyor Carles Sala, ni Albals[#1:55] ni el senyor Joan Clos.

Gràcies.

El president

Per posicionar el grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, diputats de la bancada dreta, jo els escoltaré quan ensenyin un sol país on el seu model funcioni, perquè a hores d'ara, ja ho ha dit la Susanna, aquí el que tenim és el model provinent d'Aznar, que, per cert, no Junts, sinó l'antiga Convergència, que no tenen res a veure, li va donar els seus vots per una majoria absoluta, tot i que no els necessitava. Per tant, no em diguin que el model d'ara no funciona, perquè el que tenim són *parches*.

Ara bé, sí que hi ha un país on hi ha un model que funciona i és Viena, on es combina l'habitatge públic amb, precisament, un munt d'impostos a la gent que vostès defensen per poder tenir el dret a l'habitatge, perquè allà els hi sembla una barbaritat, una sociopatia que l'habitatge no sigui un dret, igual que d'aquí a un temps, potser, ens ho sembla a nosaltres, igual que ens ho sembla amb la sanitat, igual que ens ho sembla amb l'educació.

I, per cert, quan diuen que s'enfonsarà el mercat i no hi haurà pisos de lloguer, exactament què volen dir? Han trobat la forma d'emportar-se els pisos com es van endur les fàbriques? Perquè si no, el que em sembla és que estan dient que s'incomplirà la llei. Per tant, consellera, jo aniria apuntant que tenen uns amics potencialment perillosos en aquesta bancada.

A més, m'agradaria que honestament ens poguéssim mirar als ulls i dir-nos que valen més un parell de zeros al banc que no que a Barcelona s'acabi amb que hi hagi tres intents de suïcidi al mes relacionats amb l'habitatge, perquè ara mateix si obren el mòbil i Idealista es trobaran que els pisos més *baratos* són un baix interior sense ascensor, vint-i-cinc metres quadrats, 550 euros al mes, temporada. Segon pis, deu metres quadrats, 650 euros al mes.

Potser si no tinguessin els sous que tenen, estarien una mica més amoïnats aquí. Que està molt bé omplir-se la boca amb l'Espanya que s'aixeca cada dia a treballar i que després no siguin capaços de mostrar que això, que regular l'habitatge és el més important que hauria d'estar passant en aquest país.

I que aquesta llei s'apliqui sí que és responsabilitat seva, consellera, perquè si no serà l'enèsima llei que qui ha de fer que s'apliqui, qui en aquest país ha estat fent que es complissin les lleis ha estat gent que està, precisament, avui omplint aquesta bancada, des de la 24/2015 en endavant.

Si s'han aturat desnonaments en aquest país, no ha sigut perquè posin sancions, no ha sigut perquè estiguéssim els serveis de seguretat i l'ordre al costat de les lleis, precisament els teníem en contra. Cada desnonament aturat aquí ha sigut pel moviment per l'habitatge. Per tant, a veure si ens posem les piles, perquè si no acabaran tenint raó aquesta gent.

Pensin que les properes eleccions poden anar de dues coses. Poden anar que considerem el dret a l'habitatge tan important com la sanitat o l'educació, i que aquí cap veí té menys drets que els que portem més anys o poden anar que ha entrat el ressentiment, campis qui pugui, tonto l'últim i primer els de casa. Això és el que estem decidint en aquesta legislatura. Espero que s'ho prenguin molt en serio. *(Alguns aplaudiments.)*

Tanmateix, jo tampoc seria com perquè ens donéssim cops al pit, perquè, en darrera instància, avui el que estem regulant és que no es puguin cometre il·legalitats sobre una regulació que ja teníem. Si poséssim un exemple seria algo així com si quan Maria Antonieta va dir allò de «que mengin pastissos», ens ho haguéssim pres superclarament i haguéssim dit: «els pastissos són una cosa molt important, anem a taxar-los i a dir que hi ha un preu topall».

I hauríem dit uns quants: «Al tate, el tallo en trossos i així puc pujar el seu preu». I uns altres que haguessin dit: «Ojo, li canvio la caducitat i així puc apujar el preu». Tot el drama que estan muntant sobre que ja ningú posarà els pisos a lloguer, que els estudiants no tindran on viure. Els estudiants ara no tenen on viure, després sí que tindran on viure, simplement estem fent que no cometin il·legalitats.

O sigui, a mi em sembla fascinant que la dreta, amant de l'ordre i de la legalitat, amant que realment les lleis es compleixin, estiguin aquí ploriquejant perquè, bàsicament, es controlaran una miqueta els lloguers. És a dir, no sé qui s'ha perdut l'enèssim capítol de la regulació del lloguer, però, honestament, és així de minso el que avui estem aprovant.

Per tant, cap endavant, prohibir la compra especulativa, abaixar els preus dels lloguers, que al cap i a la fi en aquest país van sortir 170.000 persones al carrer dient: «S'ha acabat, cal abaixar els preus», no «s'ha acabat, anem a veure si regulem una mica més que no es pugui especular tant».

Estic contenta, tanmateix, us he de dir la veritat, perquè us he de dir que estic contenta, estic contenta. (*Alguns aplaudiments.*) Mirin, Howard Fast, Espàrtac, explicava que no sabem quan s'arrossega sobre la sorra calenta una cadena i explica que quan un home arrossega una cadena pensa molt poc, en molt poques coses i que la major part del temps és millor, precisament, no pensar en una altra cosa que quan es tornarà a menjar, quan es tornarà a dormir, quan es podrà veure de nou?

I afegeix: «Als homes se'ls transforma en bèsties i així no pensen els àngels». Doncs bé, aquí i ara, a la nostra Barcelona, això és el que ha estat passant. A la nostra Barcelona, a la nostra Girona i al conjunt del país, perquè des de dalt fins a Terres de l'Ebre no hi ha hagut garantit allò més important, això que no deixa dormir a les nits, que és: «Em renovaran el contracte? Em passarà com a les companyes que estan aquí i demà passat els meus pisos seran *colivings*? Podré pagar?»

Perquè la gran majoria de la gent estem a dos nòmines d'acabar al carrer. Estem a una vida sencera i una loteria que mai no ens tocarà d'estar a prop dels seus amiguets, però només dues nòmines d'acabar al carrer. Sota aquestes mesures, al final el que hi ha és poder acabar amb una sort de rosaris que hem de resar cada dia a un déu pagà dient: «Si us plau, si us plau, que no canviï gaire la cosa».

I aquesta és la nostra cadena i això que ens impedeix pensar en els àngels. I aquesta és la manera en la que ens intenten evitar estabular com si fóssim bèsties en pisos de vint-i-cinc metres amb un terç del nostre sou.

I tota la tonteria d'Ayuso d'Albiol, de VOX, de la versió medievalista en català de VOX, de l'antiga Convergència ara reconvertida en partit de l'Upper Diagonal, que somien amb Trumps, amb Mileis amb Melonis i que predicaben[#07:57] sobre la llibertat, estaria bé que es preguntessin quines llibertats, si no podem decidir ni tan sols quedar-nos als nostres barris, dels que, per cert, abans deien que eren barris no desitjables i perillosos.

Lo bo d'avui, per això deia que estava contenta, és que si tothom guarda un profund silenci, aquí al costat del so podran escoltar com somiquegen els fons voltor[#08:15] i companyia, que ara podran fer una miqueta menys de negoci venent-se al nostre país.

I això malgrat els patriotistes ferotges. Els patriotistes, que bé, que de patriotes tenen el que jo tinc de propietària, perquè patriotes són els que lluiten per la sanitat, per l'educació, per l'habitatge. Patriotes és el Sindicat de Llogateres i la PAH, la Coshac i la resta del moviment per l'habitatge. Perquè si estimar el país no és lluitar per qui hi viu, si el patriotisme no és estimar els teus en un nosaltres que no sap i no li importa ni els cognoms ni d'on vens, el patriotisme no és més que nacionalisme banal.

I, per tant, avui podem estar una mica contents, però també profundament decebuts, perquè ahir vam fer història. I història va ser el desnonament massiu més gran de quatre-centes persones que estan al carrer. I si precisament és important el Sindicat de Llogateres i la Coshac, que per mi no és perquè puguin fer grans mobilitzacions, per mi no és només perquè sàpiguen negociar, per mi és perquè el que estan ensenyant en aquest país és que ens fa el mateix mal un desnonament, sigui del Karim, sigui del Txema o sigui de la Maria Rosa. Això és el que ens està ensenyant. Són la millor garantia ara mateix que precisament aquesta bancada d'aquí no hagi ocupat tot l'hemicicle. Per tant, respecte. Moltíssimes gràcies a tots. Si estem aquí avui és només per vosaltres.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

En el món del dret hi ha una dita que adverteix que per saber l'abast d'una llei cal mirar quantes en deroga i com les deroga. La seva proposta inclou afegitons, modificacions i derogacions que, en cap cas, fan honor al títol. No contempla mesures urgents ni en matèria d'habitatge ni en matèria d'urbanisme.

De fet, sospitem que la presentació d'aquest projecte de llei a debat és una mera conseqüència d'aquest Govern que pul·lula sense pressupostos. Així s'entreveu, de fet, en la mateixa exposició de motius. Es dediquen a estudiar, analitzar i recosir el contingut tècnic d'uns textos legals formulant un reguitzell de modificacions que no resolen els problemes d'habitatge que pateix el país ni faciliten el dret d'emancipació i d'arrelament dels nostres joves.

La dinàmica que se seguia fins ara al país era comprar un pis petit per, a mesura que la família creixia i les condicions laborals i retributives milloraven, vendre'l i adquirir-ne un de més confortable i adient a les noves necessitats. Avui en dia els joves no tenen capacitat

econòmica per liquidar l'import que se'ls exigeix d'entrada ni prou solvència per poder signar una hipoteca bancària.

Per si això no fos prou trist, l'Administració tributària ja ha anunciat que a partir del 2026 intensificarà controls sobre les quantitats que els progenitors puguin aportar per al pagament de la hipoteca dels seus fills. Aportacions que hauran de tributar com una donació, no fos cas que aquest Govern perdés pistonada a l'hora d'escanyar un xic més els contribuents catalans.

Parlen d'emergència habitacional i proposen modificacions de llei per, pretesament, aprovar mesures urgents en matèria d'habitatge i, en acabat, no permeten ni que els pares ajudin el jovent a comprar la seva primera llar. Quin cinisme, no?

Avui els nostres joves ja no poden comprar, en el millor dels casos poden llogar. Bé, podrien llogar si el parc d'habitatge no estigués tensionat i col·lapsat per culpa dels partits polítics que han convertit Catalunya en una ONG. La inseguretat jurídica, la pressió normativa i la criminalització exercida sobre els propietaris, la impunitat amb la que proliferen i s'eternitzen les ocupacions il·legals, l'intervencionisme en el preu del lloguer han desincentivat que els titulars dels immobles lloguin, reduint així l'oferta de pisos i frenant en sec les rehabilitacions integrals d'edificis degradats dels barris vells.

Vostès són els responsables d'imposar requeriments tècnics inflexibles en matèria d'habitabilitat, de l'obligatorietat de reservar vora un trenta per cent dels habitatges per a protecció oficial, de delimitar els imports dels lloguers. Primer atempten contra la viabilitat econòmica de les promocions i després es planyen que no hi ha habitatge, que no se'n construeix?

En comptes d'enganyar la gent amb conceptes com llicència bàsica, projecte bàsic i termini de concessió d'un mes, com si no calgués una segona llicència amb la presentació del projecte executiu, el que haurien de fer és centrar-se en corregir i revertir la situació crítica que viuen constructors, gremis professionals i empreses del sector de la construcció, tant en l'àmbit de l'obra pública com en el de la promoció privada.

Perquè realment és d'ells de qui depèn la construcció de nous habitatges al país i són ells que generen milers de llocs de treball contribuint al teixit empresarial del país. El sector sobreviu atrapat en un marc normatiu i administratiu tan dens i complex que sovint es veu abocat a la inacció o el desistiment.

Amb les modificacions i derogacions que preveuen no aporten ni qualitat ni seguretat, es limiten a garantir més burocràcia i més sobrecostos. Prorrogaran, per tant, la situació actual, concursos deserts, renunciés contractuals i el risc imminent de tancament de petites i mitjanes

constructores. Un país que no actualitza els contractes públics, que no adapta els mecanismes de revisió de preus condemna les empreses a entrar en fallida.

És evident que calen normatives urbanístiques, ambientals, de seguretat, d'eficiència energètica, però no poden mutar intermitentment. No poden aparèixer exigències noves cada any ni aplicar-se desigualment segons el municipi. Aquests canvis normatius constants generen costos afegits impossibles de preveure i anticipar-se

Fitxer 6

és essencial per a qualsevol empresa. Si una empresa no pot preveure el cost real d'una operació, no invertirà. Si exigeixen puntualitat absoluta sota penalització en l'execució d'obra pública, però en acabat no paguen la factura quan toca, com volen que hi hagi candidats a les licitacions?

Poden triar títols esperançadors, però la realitat és que amb les seves polítiques estan desincentivant el lloguer de pisos, la promoció d'habitatge i la inversió immobiliària. Just al contrari del que pretenien.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Consellers, consellera... Consellera Paneque, miri, el president Illa, en el seu discurs d'investidura, ens deia: «Cal posar en marxa totes les capacitats, tot el potencial, tota l'energia per portar a terme la tercera gran transformació de Catalunya.» Ens presentava les prioritats d'aquesta gran transformació, essent l'habitatge la primera en anomenar; una Catalunya que garanteixi l'accés a l'habitatge com un dret fonamental.

Sí, diputades i diputats, avui l'accés a l'habitatge s'ha convertit en la barrera més gran de desigualtat de la nostra societat. I amb un objectiu clar treballa el Govern de la Generalitat des del primer dia. Conscients, però, que la crisi de l'habitatge no es resoldrà d'avui per demà i que calen polítiques estructurals mantingudes en el temps, alhora que la intervenció pública en l'àmbit de l'habitatge és urgent i prioritària.

Aquest objectiu clar ha estat la base del full de ruta marcat pel Govern i de les seves accions, que així ha anat demostrant. El Govern està impulsant polítiques públiques d'habitatge ambicioses, des de la construcció d'habitatge públic a la mobilització de sòl, amb més ajudes,

amb més recursos, bastants més recursos, i amb el desenvolupament dels instruments legals que es tinguin a l'abast.

Avui arriba al Ple d'aquest Parlament, per al seu debat i votació, un projecte de llei important que reflecteix això que us deia, un projecte de llei que ha estat possible per un gran acord de les forces progressistes d'aquest Parlament, Esquerra Republicana, els Comuns, la Candidatura d'Unitat Popular i els Socialistes i Units per Avançar. Un acord que molesta a alguns diputats i diputades d'aquest hemicicle. Els molesta la capacitat que tenim de sumar majories (*aplaudiments*). Volen presentar aquests acords, certs diputats i diputades, les forces progressistes, com a generadors de caos i d'inestabilitat. Alguns inclús busquen la confrontació constant, i no només aquí, també la busquen fora, al carrer. Quan la realitat, malgrat els hi pesi a tots vostès, és que som capaços de dialogar, de negociar i de pactar, i, mirin, d'aprovar lleis conjuntament, com avui farem.

Diputades i diputats d'aquesta part de l'hemicicle, escoltin, els pactes progressistes permeten polítiques progressistes. Polítiques progressistes que busquen que la llibertat i el benestar siguin reals per a tothom, no només per a uns quants, per a tothom. Vostès jo crec que van perdent relat. Les polítiques que vostès rebutgen donen resultats i s'estan consolidant.

I avui fem un pas més, un pas important amb mesures que afecten directament l'àmbit de l'habitatge des de diferents vessants, amb la finalitat de contribuir a augmentar una oferta d'habitatge que doni resposta a la demanda existent i que permeti un equilibri del mercat. Aquest projecte de llei aborda la definició i característiques dels arrendaments d'habitatges de caràcter temporal i també el d'habitacions, i amb un objectiu, amb un objectiu molt clar, evitar que aquesta modalitat sigui l'escletxa que s'aprofita per esquivar els topalls del lloguer.

Miri, ho diem de forma clara i alta: els lloguers de temporada i el lloguer d'habitacions tindran els mateixos límits que el lloguer habitual. Avui aprovarem això (*aplaudiments*). També aborda el projecte de llei, el concepte d'equipament d'allotjament dotacional, d'equipament d'allotjament temporal de protecció, amb mesures que facilitaran la seva implementació. Ampliem els supòsits en què l'Administració podrà exercir el tanteig i retracte a fi d'augmentar el parc d'habitatge públic protegit. I, a més, que tots aquests habitatges es qualifiquin de protecció pública de manera permanent. També que la qualificació d'habitatge protegit en zones de mercat residencial tensat serà vigent mentre duri aquest mercat tensat. I d'altres mesures com l'agilització i facilitació de tràmits per aconseguir que l'habitatge de protecció pública es pugui construir en menys temps.

Miri, avui també hem escoltat els diputats d'aquesta part de l'hemicicle, però m'agradaria només contestar dues coses. Diputada Freixa, el pla, el projecte, el pla de la Unió Europea, és fill dels socialistes perquè és una de les condicions que els socialistes van arrencar per arrencar la legislatura (*aplaudiments*). Vol dir que..., creu vostè, a més..., creu que no estem escoltant...

El president

Silenci, si us plau...

Eva Candela López

... com deia, els alcaldes, que no estem escoltant els alcaldes?

El president

Silenci, senyor Colomines...

Eva Candela López

Vostè creu que no estem escoltant-los? Ho sap perfectament que no és així. Hi ha algunes de les mesures que vostès han proposat en les seves esmenes que nosaltres som molt conscients que caldrà estudiar, però som rigorosos; les estudiarem amb calma i potser seran objecte d'una altra iniciativa parlamentària.

Senyora Esteller, el tema del dret a la propietat ja el vam discutir al darrer Ple, el vam discutir. I avui crec que ha tornat a agafar el mateix discurs que tenia de l'altre dia, l'hem maquillat una mica i l'hem posat aquí. Ja ho vam discutir, el tema del dret a la propietat, en el darrer Ple.

Bé, jo crec que avui és un dia important, un dia important i que ha sigut gràcies a moltíssimes persones que estiguem avui aquí. I jo voldria agrair, des del nostre grup, també als serveis del Parlament la feina que han fet per poder tenir preparat aquest projecte de llei. Agrair l'esforç i el treball, l'actitud de les companyes diputades d'Esquerra, de Comuns i de la CUP, als seus equips, que han treballat molt dur i molt rigorosament tots aquests mesos. També agrair al meu grup parlamentari la confiança que ha dipositat en mi per portar endavant aquest treball; als assessors del nostre grup, que han treballat infatigablement; també als serveis de la Conselleria de Territori, en especial a la secretària d'Habitatge, Lúcia Guillén, al secretari d'Urbanisme, Víctor Puga, i a la Consol Prados. Crec que el seu sentit de servei públic és indiscutible.

I finalment, dos agraïments: a la consellera Paneque i el president Illa, per la seva fermesa, per la seva convicció, decidint i assumint responsabilitats, actuant amb ambició. L'accés a l'habitatge és avui un deure de país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, cridem a votació.

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió de Territori i Habitatge sobre el projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme. En primer lloc, votarem les esmenes reservades als grups parlamentaris. Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de Junts. Votem les esmenes 27, 79, 96, 120, 134, 139, 140 i 149.

Comença la votació.

Aquestes... Sí... Al senyor Castellà no se li activa el vot. Tenim un problema, doncs. Demano als serveis tècnics... Ha quedat reflectit el vot, tanmateix? Perquè em sembla que vostè tenia delegat el vot. No, no, tenia delegat el vot tot el dematí. No deleguem el vot per franges horàries.

(Remor de veus.)

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, votem les esmenes 63 i 151 del Grup Parlamentari de Junts.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 73 vots en contra, 47 vots a favor i 15 abstencions.

A continuació, votem les esmenes 67, 80, 82, 83, 85, 86, 87, 88, 90, 91, 92 i 93.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 37 vots a favor i 26 abstencions.

Votem ara les esmenes 81, 89, 143 i 144.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 71 vots en contra, 52 vots a favor i 12 abstencions.

Votem ara l'esmena 84.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 83 vots en contra, 35 vots a favor i 17 abstencions.

Seguidament votem l'esmena 109.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 83 vots en contra, 50 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem les esmenes 110 i 111.

Comença la votació.

Fitxer 037_3PLE7

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 98 vots en contra, 35 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem, en primer lloc, l'esmena número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 118 vots en contra, 17 vots a favor i cap abstenció.

Seguidament, votem les esmenes 21, 28, 44, 53, 97, 99, 101, 106, 108, 119, 121, 124, 126, 128, 133, 138, 141 i 148.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara les esmenes 35, 155, 156, 158, 159, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 169, 170 i 171.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votarem l'esmena 65.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 72 vots en contra, 17 vots a favor i 46 abstencions.

Seguidament, votem les esmenes 66 i 150.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

I, finalment, votem l'esmena 131.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 17 vots a favor i 11 abstencions.

Votem ara les esmenes reservades al Grup Parlamentari de VÒX en Catalunya.

Votem, en primer lloc, les esmenes 1, 2, 6, 9, 12, 20, 25, 29, 33, 36, 41, 42, 45, 48, 50, 54, 60, 94, 95, 98, 100, 103, 105, 107, 113, 125, 132, 142, 154, 157, 160 i 168.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Seguidament, votem les esmenes 14, 16, 52, 64, 102, 114, 122, 127, 145 i 147.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Finalment, votem les esmenes 112 i 137.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 122 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votarem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentades pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana de Catalunya i Comuns.

Votem les esmenes 1, 2 –en relació amb la qual ha estat admesa una correcció d'errades–, 3 i 4.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, votem el text del dictamen del projecte de llei.

En primer lloc, de conformitat amb allò que estableix l'article 124.2 del Reglament, passem a votar articles i apartats del dictamen, atenent les peticions de votació separada que han formulat els grups parlamentaris.

En primer lloc, votarem els articles 3.13, 5.1, 6, la disposició derogatòria i el preàmbul.

Comença la votació.

Els articles esmentats, la disposició derogatòria i el preàmbul han estat aprovats per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Seguidament, votarem l'article 3.5 *quater*.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara l'article 3.20.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 37 abstencions.

Seguidament, votarem l'article 5.1 bis.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

A continuació, votarem l'article 5.1 ter.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 abstencions.

Votem ara l'article 5.7.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Finalment, votarem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de mesures en matèria d'habitatge i urbanisme ha quedat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció. (*Aplaudiments perllongats.*)

(*Remor de veus.*)

Projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2017, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials

200-00006/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Empresa i Treball sobre el projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2007, d'1 d'agost –silenci, si us plau– de comerç, serveis i fires i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials. *(Persisteix la remor de veus.)* En primer lloc, d'acord amb l'article 123.1, intervindrà el conseller d'Empresa i Treball, l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputades, diputats... En primer lloc, permeti'm agrair la presència dels representants del Consell d'Empreses Distribuïdores d'Alimentació de Catalunya –CEDAC–, de Barcelona Oberta, de l'Associació d'Establiments Emblemàtics, de l'Associació Nacional de Grans Empreses de Distribució, de PIMEC Comerç, del Consell de Cambres, de Femcat, de la resta de membres del sector, la resta d'agents socials. Uns agraïments de forma molt especial als grups parlamentaris per les seves aportacions, per enriquir amb les esmenes aquesta llei. Un agraïment molt especial a la relatora Conchi Jiménez per la bona feina feta i, de forma molt especial, un agraïment a la directora general de Comerç, Marta Angerri, i a tot el seu equip de col·laboradors.

President, diputades, diputats... Avui aquest Parlament vota la modificació de la llei de comerç, que ha de permetre adaptar el marc normatiu als reptes reals d'un sector clau per a l'economia catalana. Vull també manifestar el meu agraïment al Grup d'Esquerra Republicana. Una gran part d'aquesta llei va ser feta pel conseller Torrent i també pel seu equip. Un sector que representa més del quinze per cent del PIB, dona feina a mig milió de persones i configura un teixit prop de noranta mil establiments minoristes, motor de vida de tots els nostres barris i pobles.

El comerç de proximitat és essencial, essencial, primer, pel dinamisme de les economies locals, per la pervivència de carnisseries, forns o fusteries. En definitiva, dels oficis. També és essencial per a la seguretat ciutadana, perquè el comerç genera confiança als carrers. Per als nens i nenes en el seu camí cap a l'escola i pels avis i àvies, que saben que poden sortir, fer un encàrrec i trobar una porta oberta o una mirada coneguda. Però també és bàsic per a la neteja, l'enllumenat i el manteniment dels nostres carrers. I té, sobretot, una funció clau en

la cohesió social i en la prevenció de l'exclusió. Perquè és un model relacional que ajuda a evitar la solitud no desitjada de moltes persones.

Fa anys que vivim una diversificació dels canals de distribució de l'oferta comercial. S'estenen les compres *online*; apareixen nous formats, com les *pop-up stores*, i sorgeixen nous models de negoci. La distribució comercial sempre ha estat i estarà subjecte a canvis estructurals i conjunturals, perquè és el reflex de les transformacions econòmiques, socials i ambientals del món que ens envolta. Aquests canvis modifiquen els hàbits de consum, els hàbits de consum i obren noves possibilitats per a les persones consumidores.

Davant d'aquesta realitat, el paper de les institucions és més que clar: aprofitar les virtuts de les noves tendències i minimitzar les externalitats negatives que se'n deriven. En definitiva, cal garantir un joc d'equilibris, que la compra en línia sigui compatible amb la compra presencial, que el comerç de proximitat es pugui digitalitzar i que el repartiment a domicili no congestioni carrers i voreres; equilibris perquè els drets d'uns no trepitgin els drets dels altres.

I tot això fer-ho d'acord amb la pervivència d'un model català de

Fitxer 8

comerç, que sempre ha estat un model d'èxit perquè se centra primer en les persones, segon en el plantejament urbà i tercer en una visió de la sostenibilitat de 360 graus, econòmica, ambiental i social. Davant d'aquesta situació i els reptes que se'n deriven, cal posar al dia la Llei 18/2017 i el Decret Llei 1/2009 per superar els buits legals existents, procediments poc adaptats i una ordenació territorial que no respon a les necessitats actuals.

Com els deia, aquesta modificació representa un pas endavant en l'adequació del marc normatiu als reptes reals del sector i es concreta en cinc grans objectius que els vull exposar de manera molt sintètica.

Primer objectiu: donar més autonomia als ajuntaments per ordenar el seu teixit comercial. S'elimina, per exemple, el límit temporal que impedia ordenar trames urbanes consolidades supramunicipals en ciutats conurbades, perquè la realitat comercial no entén de fronteres administratives i cal donar flexibilitat als municipis per planificar de forma conjunta implantacions que beneficiïn el conjunt de la ciutadania.

Segon objectiu: impulsar el comerç de proximitat. I s'ha fet, entre d'altres, reconeixement als establiments emblemàtics o històrics que han crescut amb nosaltres, que ens expliquen com a país i que són peça clau del nostre patrimoni comercial. D'altra banda, si parlem de

proximitat, cal fer més fàcil que el petit comerç arrel·li. Per això s'ha flexibilitzat la implantació dels PEC, els petits establiments comercials, que en municipis amb una població igual o inferior a cinc mil habitants es poden ubicar, quan el planejament ho permeti, evitant barreres innecessàries.

Tercer objectiu: dinamitzar els municipis rurals. Que la primera llei aprovada en aquesta legislatura fos l'estatut de municipis rurals no és cap casualitat. I el Govern ha volgut començar situant el món rural al centre del projecte de país. No és un gest simbòlic, és una decisió política clara garantir que cada poble de Catalunya tingui futur, serveis i oportunitats per viure i prosperar dignament. I aquesta modificació de la llei de comerç fa un gir clar en aquest sentit. Reconeix la realitat dels municipis rurals i posa la vida dels pobles al centre amb un nou article específic, el 54 bis, que garanteix serveis bàsics, facilita el relleu i la continuïtat dels negocis locals i dona eines perquè cada municipi pugui mantenir activitat econòmica, cohesió social i futur. No és només comerç, és equilibri territorial i de país. Amb aquest enfocament, passem a un model que dona més capacitat de decisió a les comunitats locals i respecta la diversitat territorial. No parlem només de comerç, parlem de mantenir vida als pobles, reforçar el teixit social i construir un país més equilibrat i més resiliència.

Quart objectiu: avançar en la simplificació administrativa i la tramitació unificada. La llei unifica i estandarditza els tràmits comercials –implantació, canvi d'activitat, titularitat o remodelació– en un portal únic amb comunicació simultània amb els ajuntaments i la Direcció General de Comerç, i estableix el desplegament tecnològic necessari perquè en el termini d'un any tots aquests tràmits operin per via unificada.

Cinquè objectiu: consolidar un model comercial més sostenible, just i transparent. A aquest efecte, la llei ordena l'impacte de la venda a distància amb solucions flexibles de recollida, retorn i microdistribució urbana sense penalitzar cap canal. Entén la mobilitat com una oportunitat de servei de proximitat amb establiments comercials de dimensió limitada vinculats als intercanviadors ferroviaris. Introdueix criteris d'ordenació contra el malbaratament alimentari en el calendari d'obertures i reforça la transparència en les vendes promocionals amb una informació de preus clara i una competència més lliure i més lleial.

En conjunt, aquests cinc conjunts que els hi explicava expliquen el sentit profund d'aquesta reforma legal. Aquesta llei arriba al Parlament amb la voluntat de situar el comerç de Catalunya a l'alçada dels reptes que tenim com a país, una llei que ens ha de permetre avançar cap a un model competitiu, sostenible i equilibrat. És una llei transversal, una norma que neix de la coordinació entre diferents departaments del Govern i que reconeix el paper central dels ajuntaments. Integra ordenació del territori, activitat econòmica, drets de les

personas consumidoras i impacte en l'ocupació. I ho fa amb una visió de conjunt que entén el comerç com a motor econòmic, social i urbà i, en definitiva, és una llei pensada per aplicar-se des del territori amb els ens locals com a actors claus i fonamentals, i amb una governança compartida que garanteixi coherència i equilibri.

Acabo, però no sense abans agrair, com he dit al principi, l'esforç, el diàleg i les aportacions de totes les entitats i associacions que han participat en aquest procés i que ens acompanyeu... Algunes de les quals avui, com us deia, esteu aquí. També vull reconèixer la feina tècnica que hi ha al darrere d'aquesta llei, ho he dit al principi: la Direcció General de Comerç, hi insisteixo, amb les aportacions fetes pels grups parlamentaris. I de manera... Vull fer un agraïment molt especial al treball, al diàleg constructiu amb tots els grups, amb tots els agents que han fet que avui puguem presentar aquest text, que penso que és molt positiu per al nostre país, per als consumidors i per al nostre comerç.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la diputada Conchi Jiménez Cruz, que en fou designada relatora. Té un temps de cinc minuts acordat amb la Junta de Portaveus. Endavant.

Conchi Jiménez Cruz

Moltes gràcies. Consellers, conselleres, diputats, diputades, representants que ens acompanyeu avui, Generalitat, el Departament de Comerç, la directora, subdirectora i companys de l'equip tècnic del departament. Molt bon dia a tots i totes.

Comparec avui davant del Ple com a ponent relatora del projecte de llei de modificació de la Llei 18/2016... 2017, perdó, de comerç, serveis i fires i del Reial decret 1/2009 d'ordenació dels equipaments comercials per exposar com hem treballat per tal de tenir el dictamen que ens arriba després del treball fet a la ponència. Aquesta no és una llei d'un sol grup ni d'una sola mirada. És el resultat d'un treball llarg, intens i rigorós, amb aportacions diverses, amb esmenes, transaccions i acords que han permès millorar el text inicial i adaptar-lo millor a la realitat del comerç del nostre país.

Hem fet quatre sessions d'audiències d'organitzacions, grups socials i experts en el marc de la ponència. S'han fet vint compareixences presencials a ponència més tres que es va canviar

la sustentació... La substanciació, perdó, presencial de les audiències per aportacions per escrit. La ponència s'ha reunit sis dies. S'han presentat 208 esmenes per part dels grups parlamentaris, de les quals noranta-tres han resultat transaccionades, quaranta-sis recomanades i quaranta-nou no recomanades. A més, s'han retirat vint esmenes. A part de les esmenes, han quedat reservades per defensar al Ple a petició dels grups parlamentaris que les han volgut mantenir: de VOX han quedat catorze esmenes; del Grup Parlamentari del Partit Popular n'han quedat vint-i-dues; del Grup Parlamentari de Junts n'han quedat sis; del Grup Parlamentari dels Comuns n'han quedat tres; del Grup Parlamentari d'Esquerra no n'ha quedat cap; del Grup Parlamentari del Partit Socialista no n'ha quedat cap; del Grup Parlamentari d'Aliança Catalana no havien presentat cap esmena ni havien participat de cap de les reunions ni de les ponències ni de cap cosa, per tant, no ha quedat res pendent.

Avui portem a aquest Ple per debatre i votar el dictamen que ha aprovat la Comissió d'Empresa i Treball amb els canvis aprovats en el preàmbul i l'aplicació de l'esmena tècnica sobre l'estructura. Com a ponent relatora, no faré cap menció del contingut de les modificacions tal com s'ha de fer, però sí que vull, per acabar, destacar la predisposició i la col·laboració dels grups parlamentaris en la cerca dels consensos des del primer moment. El gran nombre d'esmenes transaccionades així ho avala. I si m'ho permeten, com a ponent relatora i ja per acabar, en nom de tots els grups que hem estat i que hem fet una feina molt intensa... Agrair, en nom de tots els grups parlamentaris que hem treballat en la ponència... Volem donar les gràcies a l'equip que ha assessorat la ponència: a la lletrada senyora Anna Casas, a l'assessora lingüística Núria Lucena i a la gestora parlamentària Roser Espona. Moltes gràcies a tots i totes per la gran feina que jo crec que hem fet. I res, i ara obrirem el debat i les exposicions de cada grup parlamentari.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada.

Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per defensar en el Ple per un temps màxim de set minuts, tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus. I en primer lloc té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, vicepresidenta. A ver si tenemos suerte hoy y nos dejan acabar con la intervención. Consellers, diputats.

Es importante poner en valor el modelo que ha sido durante décadas el alma de nuestros pueblos y ciudades: el pequeño comercio, el comercio local y el comercio rural. Pues bien, esta modificación legislativa, al margen de ser una chapuza de socialistas y separatistas – solo hay que ver la enmienda técnica–, no solo no protege al comercio, sino que lo machaca, lo regula y lo abandona ante una competencia desleal sin precedentes. Lo único que han hecho es reconocer lo que lleva VOX diciendo meses. Decían que estábamos locos cuando decíamos que no tenía ningún tipo de sentido regular en materia de *botigues fosques porque* en Cataluña no había. Y ahora lo han reconocido, y ahora resulta que todos se han sumado al carro. Muchas gracias por conocer lo que hay que hacer. (*Aplaudiments.*)

Algunos no entienden que el comercio es imprescindible para nuestra economía, nuestro empleo, pero también para seguir manteniendo nuestra civilización, costumbres y tradiciones. Y esto alguna bancada de izquierda no lo entiende, solo ve al comercio como una gran máquina de extorsión fiscal en que poder recaudar. Y por eso esta ley se presentó como una supuesta modernización del sector comercial, pero sin embargo en la práctica va a suponer un caos para miles de comerciantes que sostienen la economía de proximidad, la cohesión social y la vida de nuestros barrios y municipios rurales.

Miren, en primer lugar, esta ley desprotege claramente al pequeño comercio, no establece medidas efectivas de apoyo frente a la competencia desleal de grandes operadores ni garantiza condiciones justas para quienes trabajan con márgenes ajustados y una enorme carga fiscal y administrativa. El resultado es evidente: cierre de persianas, pérdida de empleo y desaparición comercial. Solo se tienen que recorrer cualquier barrio de Cataluña y ver como la típica panadería, carnicería y ferretería están cerrando y abren carnicerías halal, peluquerías árabes y otro tipo de comercios. (*Aplaudiments.*) Ustedes son los responsables.

En segundo lugar, la ley abandona al comercio local y al comercio rural. No hay una apuesta real por mantener la actividad económica en los pueblos ni políticas suficientes para evitar que el comercio desaparezca en las zonas menos pobladas, solo intentar poner alguna conexión más a internet y poca cosa más. Ridículo. Cuando se pierde una tienda en un pueblo no solo se pierde un negocio, y esto es lo que algunos no entienden. Se pierde un servicio esencial, un punto de encuentro y una garantía de arraigo al territorio, cosa que ustedes rechazan constantemente. Y de ahí la tercera cuestión y es imprescindible: esta norma no invierte en el relevo generacional. No hay incentivos para que los jóvenes continúen negocios familiares ni para facilitar la transmisión de comercios históricos y emblemáticos. Se habla mucho de futuro, pero se olvidan de que sin relevo generacional no hay futuro posible para el comercio de proximidad. Y a este paso

Fitxer 9

como decía anteriormente, el único futuro que hay es para los pakis, las carnicerías halal y las peluquerías árabes.

Además, la ley limita la inversión comercial interna, poniendo trabas a quienes quieran crecer, modernizarse o adaptarse a los nuevos hábitos de consumo, como limitar los metros. Mientras tanto, no se establecen límites al comercio extranjero, que entra en nuestro mercado sin las mismas obligaciones fiscales, laborales y fitosanitarias que exigen a los comerciantes locales.

Y por supuesto, no podemos olvidar una de las mayores injusticias de esta ley, negar a los marchantes la posibilidad de prorrogar sus licencias por quince años más. Solo hay que ver las enmiendas que hoy se va a someter a votación, unas enmiendas... Por cierto, el único partido que ha presentado una propuesta de disposición adicional para que miles de familias catalanas que dependen del comercio ambulante puedan seguir con su empleo ha sido VOX.

Una enmienda que permitía, efectivamente, prorrogar quince años más las licencias de actividad. Pero, como siempre, los socialistas, separatistas prefieren quitarle el trabajo a familias que llevan treinta años cotizando y contribuyendo y pagando impuestos para dárselo a los que acaba de llegar. Una vergüenza.

Pero no solo eso, además hemos presentado otro tipo de enmiendas. Hemos presentado enmiendas al artículo 16. Los quinientos metros limitan el acceso a la instalación de empresas, que les será inviable cumplir con este requisito. Porque esta enmienda lo que busca es proteger al comercio local y ambulante frente al problema, a la posible expansión de estructuras logísticas de empresas de venta a distancia, que podrían implantarse sin límites ni condiciones de equilibrio competitivo y suponiendo un obstáculo imposible para muchas pymes. Lo estamos viendo en muchas ciudades, aquí al lado, a pocos metros, grandes empresas logísticas que están abandonado y lo que están haciendo es expulsar al comercio de toda la vida.

Por eso también realizamos enmiendas al artículo 19. La transparencia y la competencia justa protegen tanto al consumidor como al comercio. Buscamos reforzar la protección del comercio de proximidad y de los mercados ambulantes frente a prácticas comerciales que pueden resultar engañosas y que generan competencia desleal. Evidentemente, esto no les interesa y lo han rechazado.

Realizamos modificación del artículo 36 para proteger los derechos laborales y favorecer la coordinación territorial y sectorial en la autorización y modificaciones horarias. Es muy necesario para evitar que la ampliación de horarios comerciales afecte negativamente a los trabajadores, garantizando sus descansos y conciliación familiar y para prevenir situaciones de competencia desleal entre municipios o sectores por horarios dispares.

Esto a la CUP se le llena mucho la boca, igual que al señor Albert[#02:34], que hoy no está, levantando el puño, pero cuando presentamos enmiendas para proteger la conciliación y para proteger los horarios de los trabajadores se esconden y votan en contra. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, además, hemos presentado enmiendas al artículo 3 para que las excepciones en municipios turísticos incluyan la garantía del respeto a los derechos laborales y a la protección del comercio tradicional, muy importante y muy degradado. Y esto es fundamental para evitar que las flexibilizaciones horarias o normativas en zonas turísticas perjudiquen al tejido comercial tradicional y local y, por supuesto, no perjudiquen a las condiciones laborales de los trabajadores.

Pues bien, claro, alguno preguntará ¿qué ha pasado con todas esas enmiendas que mejoran el texto, que mejoran las condiciones laborales, que mejoran el comercio local, que mejoran el comercio de nuestra tierra? Las han rechazado todas y no por sectarismo, que lo son, sino precisamente porque mejoraban el texto, cosa que ellos no quieran, no pretenden.

Además, hay un tema que es fundamental y es la hipocresía permanente de la izquierda y del separatismo, en el que cuando presentaron una medida concreta para seguir incidiendo vía decreto por el tema de las ...botigues fosques..., decían que estábamos locos. ¿Cómo puede ser que la derecha –nos llaman derecha–, querían hacer eso? Ahora resulta que la propia izquierda pretende y ha propuesto retirar todas las enmiendas y todo el redactado. Menos mal que van al sentido común.

Y por eso acabo muy brevemente, señor presidente, acabo diciendo que el comercio no puede ser una máquina de extorsión fiscal como ustedes pretenden de manera reiterada y constante. El comercio da vida, el comercio es tradición, el comercio es economía, el comercio nos da una proyección económica que, si no incidimos y protegemos nuestro comercio local, los que vendrán de afuera nos lo quitarán y nos substituirán, porque lo están haciendo, porque lo estamos haciendo gracias a todos ustedes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Consellers. Bon dia, consellera. Bon dia a tots i a totes. Bé, avui portem a aprovació definitiva aquesta llei que actualitza la 18/2007, de comerç, serveis, fires, i també el Decret llei 1/2009, d'ordenació d'equipaments comercials. I el que fa és adaptar-los a una realitat que, és cert, ha canviat profundament en els darrers anys.

El comerç a Catalunya viu transformacions accelerades, l'impacte del comerç electrònic, la logística urbana, la pressió sobre el comerç de proximitat, els canvis en els hàbits de consum, la necessitat de la sostenibilitat ambiental, i no ho oblidem, la defensa dels drets laborals de les persones que treballen en aquest sector.

Aquesta llei respon a aquests reptes i ho fa des d'una mirada d'equilibri entre activitat econòmica, cohesió social, sostenibilitat ambiental i drets. I perquè el repte del país és aquest, modernitzar el model comercial sense precaritzar-lo, sense expulsar el comerç de proximitat i sense deteriorar la vida als barris i als pobles.

Parlar de comerç és parlar d'economia, sí, però sobretot és parlar de cohesió social, de condicions de treball, d'usos del temps, de cures, de convivència, de sostenibilitat ambiental. I en un moment de transformació accelerada, si no ordenem bé el model, el que creix és el desordre i qui paga la factura som sempre els mateixos i les mateixes.

Des del Grup Parlamentari dels Comuns volem començar valorant positivament el treball tant de la relatora, en primer lloc, com la resta de la ponència, la bonhomia i la bona companyia, les audiències realitzades, el diàleg amb les entitats, amb els ajuntaments, amb els agents socials, així com també amb la lletrada, la lingüista i la gestora.

Aquest ha estat un procés intens, però també molt útil, perquè el text final millora substancialment el projecte inicial. I ho fa en bona part, volem creure, gràcies a l'aportació del nostre grup. En primer lloc, vull destacar les esmenes dels Comuns que han estat plenament acceptades. Aquestes esmenes que venen a reformar els elements centrals del nostre model, la defensa del comerç de proximitat com a peça clau de cohesió social tant de la vida urbana com de la rural, la necessitat d'una competència més equilibrada entre els grans operadors i el petit comerç, la reducció dels impactes ambientals associats a la distribució, la lluita contra l'excés d'envasos i l'impuls de pràctiques més sostenibles en la distribució i el comerç.

I aquestes millores, deixin-m'ho dir, no són menors, volen dir barris i pobles amb activitat econòmica diversa, carrers vius, més seguretat, més relació social i menys dependència d'un

model basat exclusivament en el repartiment intensiu. També vol dir donar eines als ajuntaments, que són qui gestionen el dia a dia del comerç i de l'espai públic, perquè puguin ordenar millor aquestes activitats.

I en aquest sentit, és important remarcar el paper del món local com a garant de l'equilibri entre activitat econòmica i qualitat de vida. Els ajuntaments de totes les mides, des de Barcelona fins a Sant Jaume de Frontanyà, necessiten instruments que siguin clars, necessiten recursos i necessiten, sobretot, seguretat jurídica per intervenir quan cal, per prevenir conflictes i per protegir l'espai públic com un bé col·lectiu. Aquesta llei avança en aquesta direcció, però caldrà desplegar-la amb ambició i amb col·laboració institucional real.

En segon lloc, volem posar en valor allò que hem transaccionat, que ha estat molt. Aquestes transaccions han permès arribar a consensos amplis i introduir millores substancials en aspectes com l'ordenació del comerç electrònic, en copsar la realitat de les botigues fosques –o fantasmes– que no tindran consideració d'establiment comercial, el foment de la venda omnicanal del comerç de proximitat i una regulació més clara de les activitats promocionals com ara les rebaixes.

Aquestes esmenes transaccionades mostren que és possible combinar activitat econòmica amb normes que siguin clares, amb seguretat jurídica i amb protecció del teixit comercial local, evitant les competències deslleials i els impactes negatius que podria tenir sobre els barris i els municipis.

Vull destacar també dues esmenes dels Comuns que s'han incorporat a l'exposició de motius i que tenen un valor polític i simbòlic molt important per a nosaltres. En elles es reconeix explícitament la necessitat de tenir en compte els drets laborals de les persones treballadores del sector logístic i del repartiment, així com la importància de la negociació col·lectiva en l'aplicació de mesures com l'obertura en dies festius.

Aquestes referències tenen un valor polític clar, deixen constància que la modernització del comerç no pot fer-se a costa de la precarització laboral ni del dret al descans ni la degradació de les condicions de treball. El progrés econòmic només és real si va acompanyat de drets i de qualitat d'ocupació.

I finalment, vull referir-me a les esmenes que el nostre grup manté vives, tot i que no han estat recomanades per la ponència. Les mantenim perquè responen a preocupacions reals del territori i de la ciutadania, la protecció del descans veïnal en la càrrega i descàrrega del repartiment nocturn, la reducció de la contaminació acústica i una regulació més estricta dels horaris i dels impactes en CO2 de la distribució urbana.

Encara que no hagin estat incorporades en aquesta fase, creiem que són esmenes coherents amb l'esperit de la llei i per això demanem el vot favorable del conjunt de la cambra.

D'altra banda, ens abstindrem en aquells articles recomanats per la ponència que excepcionen al principi general de la llei dels equipaments comercials, que prioritza la trama urbana consolidada.

En definitiva, avui aprovem una llei que no és perfecta, però que és millor que el punt de partida que teníem. Una llei que reforça el comerç de proximitat, que ordena el comerç electrònic, que avança en sostenibilitat i que introdueix, gràcies a l'aportació dels Comuns, una mirada clara de justícia social, drets laborals, concertació social, comerç de proximitat, convivència i sostenibilitat. Modernitzar, sí, però mai a costa del temps, la salut i la dignitat de qui fa possible cada dia que aquest país funcioni.

Dit això, també volem deixar clar que aquesta llei no ho resol tot. La regulació del comerç és, evidentment, un camp viu sotmès a canvis constants, especialment pel que fa al comerç digital, la logística urbana i els nous hàbits de consum. Per això serà imprescindible avaluar l'aplicació de la norma, escoltar el món local i el sector i estar disposats a introduir millores si cal.

També serà clau garantir mecanismes de seguiment i transparència que permetin mesurar l'impacte real de la llei. Legislar no és només aprovar normes, és assumir la responsabilitat de veure com funcionen en la realitat i corregir-les quan no donen els resultats esperats.

Per tot això, el Grup Parlamentari dels Comuns votarà favorablement aquesta llei i continuarem treballant perquè el comerç a Catalunya sigui un motor econòmic, sí, però també un espai de drets, cohesió i vida als nostres pobles i ciutats.

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller. Vull agrair a totes les associacions que avui ens acompanyen, que han participat activament en l'elaboració d'aquest projecte de llei, i que moltes de les qüestions que ens han plantejat en les seves compareixences han estat incorporades i altres no han pogut ser incorporades en aquest projecte de llei.

Jo vull començar fent un repàs a l'origen, no?, d'aquest projecte de llei. Des del Grup Popular, en el seu moment vam presentar una esmena a la totalitat perquè vam considerar que era un projecte de llei insuficient. Només regulava parcialment el comerç i especialment pivotava sobre dos eixos clars, regular, per una banda, les botigues fosques i, per altra banda, el *click&collect*.

Des d'aquesta visió, els dos motius pels quals s'introduïa aquest projecte de llei amb una regulació parcial han caigut, per una banda, les botigues fosques no són una realitat i, per tant, no s'han regulat, i, per altra banda, el *click&collect* ja no és obligatori. Vam introduir esmenes des del Grup Popular per eliminar els cinc-cents metres que deien que era una penalització, que no tenia cap sentit, i avui en dia és una opció.

Per tant, això facilitarà que el comerç presencial o el comerç només electrònic tingui aquesta capacitat logística d'adequar el seu producte i la seva organització empresarial amb les condicions logístiques que ells considerin adequades. Per tant, això nosaltres considerem que és positiu, perquè eren dues obligacions, en aquest cas les del *click&collect*, molt negatives.

El Grup Popular ha presentat quaranta-dues esmenes a aquest projecte de llei i, a més, ho ha fet amb una voluntat d'adaptar el projecte de llei a la realitat d'un sector que canvia, que està en progrés i, a més, amb una gran transformació. Hi ha una realitat d'un mercat globalitzat on hi ha diferents operadors i on hi ha una flexibilitat necessària, però no s'ha introduït en aquest projecte de llei aquesta flexibilitat.

Les nostres esmenes anaven dirigides a ampliar aquest marc per introduir al sector la flexibilitat que necessita per poder competir en bones condicions amb un mercat molt global que ha canviat molt i, a més a més, tenim un comerç electrònic que opera durant les vint-i-quatre hores del dia.

Per tant, lamentem que no s'hagin introduït aquestes modificacions i, per tant, l'aprovació que avui sotmetem en aquest plenari és una modificació molt

Fitxer 10

parcial, una [00.02] que, tot i que el conseller ha dit que adaptava el marc normatiu, no s'ha adaptat, és molt parcial, senyor conseller.

Vostè, en la seva intervenció, ha fet molt *hincapié* en els ajuntaments, i està molt bé, perquè els ajuntaments en el territori han de tenir el seu paper, però s'ha oblidat molt de parlar del

sector i no ha recollit en aquest projecte el que necessita el sector realment per tenir aquesta capacitat de ser més competitiu i introduir els elements de competitivitat que necessita, ni la flexibilitat. I totes les esmenes del grup popular dirigides a aquest camp s'han rebutjat. Per tant, nosaltres lamentem que no s'introdueixin aquestes mesures.

Per altra banda, com deia, en aquest projecte hem introduït unes propostes per afavorir i enfortir el que és el comerç de proximitat. Nosaltres considerem que cal ajudar a la professionalització, també el que és el relleu generacional, i ajudar que tinguin elements de competitivitat. Però les nostres esmenes anaven dirigides a enfortir, que el comerç de proximitat tingui la capacitat de resoldre els seus problemes, però no a costa de la capacitat, de la llibertat, d'altres operadors. Creiem que són àmbits complementaris, que un no ha d'excloure l'altre.

I, per tant, hem d'ajudar el comerç de proximitat, però sense evitar que altres comerços, altres operadors, que necessiten unes altres condicions les tinguin. I això no s'ha aconseguit, perquè no ho han acceptat. I nosaltres creiem que els diferents operadors de comerç, cada un d'ells, ha de saber en quines condicions ha d'operar. I hem de fer un marc suficientment flexible perquè tots ells puguin competir. I això no s'ha introduït.

Per tant, a nosaltres la flexibilitat horària no se'ns ha acceptat. Nosaltres consideràvem que els comerços..., les noranta hores de comerç setmanal, cada comerç s'hauria de distribuir d'acord amb les seves condicions i la seva llibertat.

I després també vam demanar l'increment dels diumenges oberts. Vam demanar per aquest any dos diumenges oberts, i anar augmentant dos diumenges, perquè a més a més ens traslladen que en la comissió, en el Consell Assessor, sempre queden comerços que no queden incorporats en els deu dies de la Generalitat, i vam demanar ampliar a dos més. Tampoc se'ns ha acceptat.

I nosaltres acceptarem l'esmena que introdueix Esquerra Republicana per la qual el comerç alimentari pot seleccionar tres dies. I nosaltres li demanem al Govern més capacitat operativa perquè al final ells en demanaven com a mínim cinc i no s'ha acceptat per una qüestió operativa. Jo penso que el comerç ha de tenir prioritat i que hem de tenir molta més flexibilitat, perquè si anem tan a poquet a poquet avançant no abordarem el que és la necessitat del propi comerç.

Per tant, des d'aquesta visió nosaltres creiem que li demanem una cosa que hem demanat en ponència: reflexió, reflexió de respondre amb necessitat. I aquí vull agrair el treball de la

ponent relatora, que ens ha donat, en aquest cas, moltes facilitats, i a la resta de ponents que també en aquest sentit ho han fet.

Per altra banda, nosaltres també hem considerat que era molt necessari reduir la burocràcia. El comerç avui en dia està asfixiat. Nosaltres valorem enormement la feina de tots els comerciants. Cal reduir burocràcia, cal reduir traves, cal reduir impostos, perquè tenen uns costos molt, molt..., que són barreres per a ells. I això, tot això, s'ha d'eliminar. També s'ha d'eliminar l'intervencionisme en moltes decisions que no tenen capacitat de prendre i se'ls imposa des de l'Administració. I les esmenes dirigides a flexibilitzar aquest marc tampoc se'ns han acceptat.

Tot i això, vull destacar les esmenes que s'han transaccionat. Dir-los que són esmenes positives. També aquí hi ha una bona definició del comerç emblemàtic que també ajudarà a tenir una major protecció dins dels marcs possibles que es poden protegir. I després també dir que lamentem que l'esmena que el grup popular ha presentat per prorrogar els quinze anys dels marxants no s'hagi acceptat, i tampoc s'hagi acceptat una transacció. Perquè els marxants es veuran afectats per una eliminació de les pròrrogues de les llicències que posen en risc la seva activitat.

I aquesta visió del Partit Popular a l'hora d'ajudar el comerç de proximitat, però alhora també garantir que els altres operadors i comerços que també tenen unes altres modalitats perquè són mitjans o grans comerços, tots ells puguin competir en igualtat de condicions amb uns elements de competitivitat, sense aquestes limitacions del Govern, perquè necessiten flexibilitat, senyor conseller. I aquesta flexibilitat és una assignatura pendent.

I acabo, senyor president, demanant-li al Govern que presenti un projecte de llei integral que veritablement posicioni el comerç de Catalunya amb els elements de competitivitat que necessita perquè...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada...

Àngels Esteller Ruedas

... al segle XXI sigui competitiu.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes reservades al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé, gràcies, president. Conseller, consellers, representants del sector comerç que avui ens acompanyeu, benvinguts. Bé, com sabeu aquest projecte de llei que avui portem a votació el va impulsar el Govern Aragonès ara fa tres anys i formava part de l'acord de govern amb el tripartit. Un projecte de llei que, bàsicament, com ja s'ha dit, pretenia regular dues coses: les botigues fosques o fantasmes i els punts de recollida. Però curiosament, conseller, no contenia propostes de millora per al comerç de proximitat. Com si no tingués dificultats el comerç tradicional, com si no tinguéssim problema en els municipis.

Per Junts per Catalunya, aquest sí que era un problema clau, i per això vam introduir fins a tretze mesures que ens semblaven necessàries pel moment que viu el comerç i pels reptes que té el comerç. Propostes que es va fer seves Pimec, que les va traslladar a la resta de grups parlamentaris, i avui celebrem que onze d'aquestes tretze propostes estan incloses en el text que avui aprovarem amb àmplia majoria i que aprofita que a l'article 53 de la Llei 18/2017 que modifiquem hi ha un apartat que parla del foment de la competitivitat i ara inclourà onze mesures, gràcies a Junts, que ara detallaré.

Primera, ajudar els comerços tradicionals a complementar amb el comerç digital per millorar la seva competitivitat, perquè el futur de molts comerços passa per poder combinar justament aquest comerç físic tradicional amb el comerç digital.

Segon, establir programes d'especialització i suport a la digitalització per arribar al mercat global i dotar de programes amb el pressupost necessari. I com que això s'ha aprovat, estarem vigilants a que realment els propers pressupostos incloguin una partida per a aquest punt.

Tercer, fomentar la cultura col·laborativa i sinèrgies entre comerços i associacions, perquè aquest també és un tema clau per dinamitzar els espais comercials. Aquí nosaltres volíem anar més enllà. Demanàvem que el Govern es comprometés a dinamitzar dos APEUs anuals, que hi hagués pressupost per ajudar dos APEUs anuals. Òbviament, quan parlem de col·laboració publicoprivada, de la part pública en parla molt, tots en parlen molt, les esquerres en parlen molt, però de la part pública el Govern mai se'n recorda de posar els recursos.

Quart punt, impulsar programes de formació contínua i especialitzada per al comerç de proximitat en col·laboració amb els gremis, associacions, comercials, etcètera.

Cinquè punt, impulsar campanyes de sensibilització que posin en valor el paper insubstituïble del comerç de proximitat.

Sisè, establir programes d'ajuts al relleu generacional –també s'ha dit– per al petit comerç. Nosaltres aquí demanàvem la bonificació parcial de l'impost de successions en cas de defunció amb relleu i ajudes de l'ICF, i això el tripartit no ens ho ha volgut acceptar.

Setè, programes d'ajudes directes per a un nou establiment en aquells municipis que tenen tres establiments o menys, perquè d'alguna manera se'n puguin crear de nous. Aquí també hem aprovat amb dotació pressupostària, i, per tant, també estarem molt pendents en els propers pressupostos que hi hagi dotació per als municipis rurals i més petits.

Vuitè, protegir el comerç de la competència deslleial de certes plataformes digitals. França acaba de regular una taxa especial per als enviaments de poc import. Ara la llei ho inclourà a Catalunya. Veurem quin és el desenvolupament que fa el Govern.

Novè, impulsar i promoure el trasllat d'activitats econòmiques que es fan ara en immobles que són aptes per a l'habitatge i abaixar-los a les plantes baixes per, d'alguna manera, dinamitzar més la trama urbana i, sobretot, alliberar espai d'habitatge amb un cost molt més baix que no pas la construcció de nous habitatges.

Desè, establir programes d'ajuts, bonificacions, cupons i altres eines que permetin la modernització, l'especialització, la digitalització, i això també amb dotació pressupostària. Per tant, també hi estarem molt vigilants.

Onzè i darrer, vetllar per garantir a tot el territori el servei ininterromput de les comunicacions electròniques per poder efectuar les transaccions econòmiques amb targeta de crèdit. No ens pot passar, com ha passat alguns nadals, per exemple, que en dies de molta facturació en alguns llocs del territori no arribi la xarxa i caigui de forma significativa la facturació.

En resum, onze mesures clau, proposades de Junts, per ajudar el comerç de proximitat que s'aprovaran en aquesta llei.

Per altra banda, en el procés d'audiències, les associacions que avui ens acompanyen i d'altres han vingut, ens han proposat mesures que creuen que són necessàries per ajudar a tirar endavant el comerç i, òbviament, la majoria d'aquestes les hem inclòs com a esmenes a Junts, òbviament també altres grups parlamentaris, i, per tant, també les inclourem en aquest text que avui aprovarem.

Vull destacar algunes d'elles que ens semblen les més significatives. Primer, la protecció dels comerços emblemàtics, històrics, aquells de més de cent anys, perquè puguin durar, continuar, molts anys més; regular millor la venda dels excedents per adaptar-los a les noves necessitats d'aquest tipus de comerç –em refereixo als *outlets*–; fixar el primer preu en cas de venda de rebaixes quan hi ha més d'un descompte consecutiu; fomentar el comerç en

municipis rurals i en especial als micropobles, però aquí el tripartit tampoc ha volgut fomentar els APEUs rurals, que pensem que era una molt bona proposta, que finalment ha caigut.

Amb tot això, pensem que aquesta llei, tot i no ser una llei pensada des de zero ni proposada pel Govern, perquè, hi insisteixo, només venia el tema de les botigues fosques i del *click and collect*, pensem que és una bona llei. I és una llei que ajudarà a millorar el comerç de proximitat, que és el cor econòmic i social dels barris.

Lamentem també, com han dit altres grups, que no hi hagi hagut un acord per dinamitzar o per ajudar els mercats no sedentaris. I aquí un altre cop el tripartit ho ha vetat.

Vigilarem, en tot cas, que aquest text que aprovem avui per àmplia majoria, es desplegui amb determinació i tots els recursos necessaris. I ara, abans d'acabar, si em permet, president, abans de desitjar-los bones festes... Diputades, diputats, Catalunya té una història de comerç internacional de més de set-cents anys d'història. Els consolats de mar nascuts al segle XIII així ho certifiquen. El comerç és el nervi de la nostra nació. Venim de produir i comerciar arreu del Mediterrani des del segle XIII i arreu del món des del segle XVI. Poques nacions tenen aquest actiu històric que tenim els catalans. Els nostres empresaris i emprenedors són, en el fons, comerciants que beuen d'aquest saber fer set-centenari.

Com diria el president Rull, siguem dignes d'aquest passat, sentim-nos amb autoestima hereus dels nostres avantpassats, i recordem que el futur del benestar de Catalunya depèn de mantenir aquest tarannà comercial i exportador de segles.

Senyors del tripartit, recordin això si us plau. Els nostres empresaris estan empeltats d'aquest passat comercial i emprenedor; no desballestin el nervi emprenedor català, castigant sempre els mateixos, el noranta-nou per cent de les empreses, que són les PIME, que generen riquesa i benestar. I no busquin solucions a Madrid, allà no tenen ni la tradició ni la visió històrica que tenim els catalans. Protegim els nostres comerciants, els nostres productors, els nostres treballadors, perquè només així podran gaudir del benestar i la felicitat que tots mereixem.

I ara sí, amb aquest missatge de desig de benestar i felicitat, els desitjo a tots molt bones festes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, obrim un torn per tal que els grups parlamentaris que no tenen esmenes reservades puguin fixar llur posicionament. En primer terme, per fer-ho, per un temps de set minuts, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Diputades, diputats, consellers, conseller, directora i totes les entitats que ens acompanyeu... Ostres, espero, Joan Canadell, que, amb aquest clima nadalenc, no us torneu a enfadar si us diem de dretes, perquè és que tota l'estona està assenyalant les esquerres com una cosa de tercers. Per tant, suposo que amb aquesta afirmació s'autodefineixen vostès mateixos, cosa que jo crec que és molt clarificador i saludable, per altra banda.

En segon lloc, lluminosament partidaris d'aquesta tradició del nostre país, i després en parlaré. Però jo no vull començar sense agrair a la relatora la feina que ha fet. Crec que és compartit per tots els qui hem participat en aquesta comissió, per la dedicació, perquè ha estat molt

Fitxer 11

falta per l'empatia, que no sempre existeix en política, i per l'honestedat i la generositat en l'exercici de la seva feina. Naturalment, cadascú des de les seves posicions polítiques. Però, com es diu ara, si és així, se *dice* i no passa res. Es diu i no passa res. (*Aplaudiments.*)

Mireu, el comerç, ho deien els altres companys, no només és per abastir la nostra població, naturalment. I ho hem viscut. Ho hem viscut en moments molt difícils; a la pandèmia, que han estat crucials, fonamentals, essencials, que és el que són, no només per a les necessitats bàsiques, sinó per a tantes altres. No només és una activitat econòmica extraordinària, importantíssima –afecta milers d'empreses, desenes de milers d'empreses, centenars de milers de treballadors, i viuen de l'activitat comercial–, sinó que també és alguna cosa més. És l'ànima. És una part de l'ànima dels nostres barris i dels nostres pobles. Perquè el comerç és proximitat, és veïnatge, és identificació, és reconeixement col·lectiu.

Els pobles i barris, els micropobles i els pobles rurals, amb veïns, amb veïns que hi són – abans hem aprovat la llei de l'habitatge –, amb veïns que hi són, que hi viuen, que senten la seva ciutat, el seu barri, el seu poble; que es coneixen entre ells, que tenen comerços de proximitat, que s'identifiquen, es recorden i es coneixen entre ells, fan barris més cohesionats, més sòlids. Fan ciutat de veritat, fan país, fan realitat, fan societat. I és fonamental, això, no perdre-ho, versus altres realitats, la dels *souvenirs* un darrere l'altre, la dels pisos turístics indiscriminats que provoquen ciutats enllaunades, ciutats fantasmes, ciutats irreals, ciutats sense vida.

Quan parlem de recuperar Barcelona, quan l'Elisenda Alemany parla de recuperar Barcelona, quan parla de recuperar la nostra Barcelona, estem parlant justament d'això. La salut del

comerç és directament proporcional a la salut i a la cohesió de les nostres ciutats. I també, ho deia abans el conseller, és garantia de seguretat i un antídoto a la solitud que tanta gent, especialment gent gran, pateix.

Hem escoltat moltes entitats, moltes, i jo crec que ens permet tenir clar que segurament hem de fer una reflexió, tots i cadascun dels grups parlamentaris, sobre quin nou model de comerç..., cap a quin nou model de comerç hem d'avançar. I per això s'ha de fer de forma molt cohesionada, perquè els models no poden ser només d'una part petita o més o menys gran, sinó que ha de ser col·lectiva. Ha de ser de tot el sector i d'una majoria parlamentària rellevant. I per això aquesta reflexió l'hem de fer segur. La realitat és molt diferent. La venda *online* i tantes altres realitats fan que el paradigma i els canvis siguin molt evidents i, per tant, hem de reflexionar sobre això i avançar cohesionadament preservant el nostre model, que no és el model de Madrid. No pateixi, senyor Canadell. No és el de l'esquerra d'aquest país, no és el de la *libertad, libertad, libertad*, que després exclou una gran part de la societat. No. No és aquest. Per això, jo crec que tenim el teixit i la capacitat de fer un model que compartim.

Hem incorporat moltes coses. Hem incorporat coses que ens sembla que són rellevants d'un text que era necessari, que era molt seriós, que era rigorós, que s'havia treballat molt amb el sector. I, per tant, vull agrair als que el van redactar, i particularment a l'anterior director general, en Jordi Torrades, la feina que va fer de treball i de cohesió i de diàleg amb tots els sectors. S'han incorporat qüestions vinculades a la preservació i la protecció dels establiments històrics o emblemàtics. Efectivament. I s'ha d'anar més enllà i en la llei de patrimoni hi haurem de treballar, i així hi ha el compromís d'una majoria de grups perquè això es treballi, especialment en l'àmbit dels lloguers.

Hem incorporat moltes esmenes vinculades als municipis rurals, hem aprovat una llei i no podem quedar només amb aquella llei de ruralitat. És imprescindible que l'anem desplegant en tots i cadascun dels àmbits sectorials que es treballen en aquest Parlament. I per això és molt positiu que hi hagi tantes esmenes i el compromís que es destil·la d'aquesta llei de fer comprometre el Govern a ajudar i acompanyar els municipis rurals per garantir que tinguin una realitat comercial, que tinguin vida comercial, perquè sense ella el despoblament és una realitat. Aquest que tant temem és una realitat viva del nostre país.

Hem fet esmenes en aquesta línia, nosaltres també, de foment del comerç de proximitat, d'ordenació dels equipaments comercials, de simplificació de l'Administració. I, segurament, hem d'anar molt més enllà. Però hi havia aquesta possibilitat de consens en tots aquests àmbits i ens sembla que ha estat molt positiu el treball que hem pogut fer.

I, finalment, també en l'àmbit de les fires, dels firaires, dels mercats. Ens hem compromès, també, amb l'esmena que es va presentar i el debat que hi ha hagut en relació amb aquesta qüestió, a que per part del Govern hi hagi mesures concretes que garanteixin resoldre els buits legals que en aquests moments pateix aquest sector.

En definitiva, em sembla que hem fet una bona llei, un bon treball. Queda molta feina en aquest sector i en aquest àmbit a treballar. Queda molt suport que necessita per part de l'Administració el sector. A tot el sector els vull agrair la feina que han fet i la col·laboració que hem tingut. I, per descomptat, també a la gestora lingüista i a la lletrada per la feina d'acompanyament que ens han fet durant tot aquest procés de debat i de reflexió. Moltes gràcies. Gràcies a les entitats, i al vostre costat.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputat. El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular declina d'intervenir en aquest punt de l'ordre del dia i, per tant, per posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Mixt, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Consolidant el comerç local, es generen llocs de treball estables i es contribueix al desenvolupament econòmic de les nostres viles i ciutats. Els diners gastats en aquests comerços petits, regentats, sovint, per cercles familiars, tenen un impacte molt més gran en l'economia de la comunitat que no pas els invertits en grans superfícies o centres comercials. Establiments de petit format que són punt de trobada entre veïns, que contribueixen a la sociabilització i a la creació de llaços comunitaris i que garanteixen presència intermitent als carrers, millorant-ne, per tant, la vitalitat i la seguretat.

La lluita contra la desertització comercial no és fàcil. Els qui ostentem batllies sabem bé les dificultats diàries d'un sector que, un cop liquidat el lloguer i els manteniments de subministraments, amb prou feines obté beneficis. La competència deslleial de microempreses com Amazon o dels kebabs, botigues vint-i-quatre hores, locutoris, i tot essent regentats per estrangers que sovint incompleixen normatives laborals i sanitàries, amenacen la pervivència d'establiments històrics.

La despersionització dels nostres carrers està servida. Avui, viles i ciutats catalanes no només són irreconeixibles, sinó que són indistingibles d'una vila o ciutat espanyola, francesa o alemanya. La globalització ens desdibuixa la identitat local i nacional i ens omple els

municipis de negocis forans que ningú sap ben bé com se'n surten, si no és per la venda de droga o pel blanqueig de diners.

L'anomenat «empresari ètnic», és a dir, aquell que presta serveis als membres d'una comunitat concreta –carnisseries halal, locutoris– prospera i substitueix àvidament el botiguer de tota la vida. Ja és hora que s'estableixin criteris clars per evitar la proliferació i impunitat de les anomenades «botigues fosques», que no compleixen normatives urbanístiques ni comercials. Ja era hora també que el teixit comercial tradicional incorporés noves formes de venda en línia, adaptant-se, ara sí, a una realitat que cada cop es perfila més digital.

A Catalunya, els establiments comercials suposen un catorze per cent del PIB català i donen feina a més de mig milió de persones. Són xifres prou importants per combatre la substitució silenciosa que amenaça el model comercial que sempre ens havia caracteritzat. El comerç de sempre, que respon en la nostra llengua, que paga impostos, que manté vius els carrers, que genera cohesió social, ha d'imposar-se a models comercials aliens que no tenen cap arrelament amb Catalunya, que no respecten el nostre equilibri urbà i que contribueixen a fomentar guetos i contra comunitats; botigues despersonalitzades, de baixa qualitat, amb rotació constant que ocupen espais comercials claus, expulsant el comerç de tota la vida, un comerç de tota la vida que ja no pot pagar el lloguer ni competir amb qui té treballadors en situació irregular, sense horaris laborals i sense el cost que suposa la seguretat social.

Aquesta llei no arreglarà la pèrdua progressiva de competitivitat del nostre comerç, però sí que dona eines als ajuntaments per prioritzar l'interès local i evitar la concentració de negocis de baixa qualitat que degraden barris sencers. Per això, hi votarem a favor.

Allà on es fon el comerç de proximitat augmenta la desertització, la degradació i l'abandonament. Substituir el comerç tradicional per comerços d'importació té un impacte directe en la seguretat, el civisme, la convivència i la dignitat dels espais públics. Lluitar per la pervivència del nostre teixit comercial és, avui més que mai, lluitar per la pervivència de Catalunya i de la nostra identitat.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, presidenta. Conseller, consellers, conselleres, ara com a ponent del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, moltes gràcies a totes les entitats i associacions que ens acompanyeu avui. A veure, que ho poso una mica més endalt... Molt bon dia i moltes

gràcies per estar avui aquí al Departament de Comerç, directora, subdirectora i personal tècnic, el Moisès, que està per allà també.

Intervinc ara com a ponent del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per fixar la nostra posició sobre la modificació de la llei de comerç, serveis i fires, una reforma necessària i oportuna que respon als canvis profunds que ha viscut el sector els darrers anys. El comerç a Catalunya és un element clau de l'economia i de la vida social dels nostres municipis, dels nostres barris i de les nostres ciutats.

Des de la visió del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el comerç constitueix un sector estratègic per a la generació d'ocupació de proximitat, per a la cohesió territorial i social i per la seva capacitat de vertebrar el teixit urbà, i rural mitjançant la dinamització econòmica local. Aquesta visió enforteix la necessitat de polítiques públiques que afavoreixin, protegeixin i modernitzin el comerç urbà, els petits establiments i la seva adaptació als nous reptes tecnològics i de mercat. Avui portem a aprovació una reforma necessària, útil i profundament connectada amb la realitat del país, un país divers, amb ciutats dinàmiques, amb pobles i municipis rurals que no volen quedar enrere, que no volem que quedin enrere, i amb un sector comercial que és motor econòmic i de cohesió.

Des del nostre grup, volem començar agraint la feina de totes les parts que han treballat i que han aportat propostes de millora, a totes les entitats, associacions i agents socials que han fet les seves aportacions tant a les compareixences com a fora de les compareixences, que hem mantingut moltíssimes reunions amb molts col·lectius i amb moltes persones que ens han fet arribar totes les seves propostes. El nostre grup parlamentari els hem escoltat. Hem intentat recollir el màxim i hem intentat fer totes aquestes esmenes i transaccions que fan una llei, el resultat de lo que avui votarem, una proposta més equilibrada, més clara i més justa, intentant trobar un equilibri entre totes les propostes rebudes, analitzant-les totes i introduint totes les possibles.

És veritat que a vegades hi han coses que es plantegen i aquí algun grup parlamentari ho ha plantejat, que hi havien propostes que legalment no es poden ficar, que no és una matèria que s'ha de regular també a la llei de comerç, com per exemple el tema dels marxants. Tenim compromís, el nostre grup parlamentari, jo, personalment,

Fitxer 12

m'he compromès. Primer, que no és una proposta que va presentar VOX, això és mentida, que la va presentar el Partit Popular. I el compromís que vam parlar amb Esquerra, Comuns

i crec que Junts també de seure en una taula, buscar una alternativa i mirar com ho fem per recolzar aquest col·lectiu que tenen problemàtiques, però hi ha una legislació, que és la legislació europea i, per tant, nosaltres aquí no podem barrejar, no pot entrar... I ara mateix el que fem és posar sobre la taula, igual que aquesta qüestió, d'altres que puguem treballar a futur, seure amb tots els col·lectius, amb totes les persones, amb totes les entitats que necessitin que s'hi hagi de donar un impuls.

El dictamen aprovat per la Comissió d'Empresa i Treball té per objecte adaptar el marc normatiu del comerç a Catalunya a les transformacions econòmiques, socials, ambientals i digitals dels darrers anys. Jo vull destacar... No em donarà molt de temps, o sigui, en tenia moltes a destacar, totes les qüestions. Jo crec que moltes ja s'han plantejat aquí. Però sobretot els objectius principals d'aquesta modificació és: actualitza la regulació del comerç presencial i del comerç a distància, reforça el comerç de proximitat i el comerç en arrelament territorial, introdueix canvis de sostenibilitat ambiental i mobilitat sostenible, millora la seguretat jurídica i redueix les càrregues administratives i adequa determinats preceptes a la jurisprudència constitucional. És a dir, adaptem la normativa a la legislació actual. És una llei que venia de la legislatura anterior. Agraïts a la feina que es va fer en el seu moment, però també és cert que han passat uns anys i aquesta llei s'ha de canviar. Es regulaven una sèrie de qüestions que en el seu moment estaven ben plantejades, però ara els tempos han canviat i, per tant, hem presentat moltes esmenes la gran majoria de grups parlamentaris i s'ha treballat.

Quatre pinzellades de les modificacions. Es reforça la promoció del comerç de proximitat com a element de cohesió, es regulen els punts de recollida de formes diferenciades als municipis rurals. Tenim la llei de municipis rurals i hem d'incorporar... No hem d'oblidar aquests municipis, els hem d'incorporar a tota la legislació que fem en aquest Parlament. Per tant, es regula als municipis, s'habilita també com a punts de recollida que els ajuntaments dels municipis petits puguin fer aquestes recollides, es preveu el foment del comerç de proximitat amb el suport específic de l'administració.

Les anomenades botigues fantasma o botigues fosques que es deien queden excloses de la consideració com a establiment comercial. Es defineixen legalment els establiments emblemàtics o històrics o els establiments singulars. I tenim un munt de qüestions que aquesta llei creiem que proposa molta millora.

I per acabar, perquè no em donarà temps, hem fet incorporació d'ampliació dels festius i modificacions, sobretot, treballant per reduir el malbaratament alimentari. I una qüestió també clau: sense deixar els drets dels treballadors i les treballadores de banda, com bé apuntava

el company diputat de Comuns. O sigui, no pot ser que les millores d'aquesta llei tinguin repercussió en l'afectació dels treballadors o els drets dels treballadors i treballadores i, per tant, aquesta llei també incorpora això.

I per acabar, que em queden vint-i-quatre segons i no vull passar-me molt del temps, per tot això, el Grup Socialista creiem que demanem el suport d'aquesta modificació legislativa convençuts i convençudes de que és un pas endavant.

I per acabar la meva intervenció, com no pot ser d'una altra forma, donar les gràcies a l'equip del Parlament, la lletrada, l'assessora lingüista, la gestora parlamentària... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, eh? Dos minuts. Dos segons. *(Rialles. L'oradorariu.)* Perdó, perdó. A la conselleria d'Empresa, en especial a la directora de Comerç, Marta Angerri, i a l'Anna Franco, la subdirectora, que hem treballat molt i amb moltes hores de feina, a l'equip jurídic del meu grup parlamentari, i en especial al Marc Rojas, per la feina i la dedicació que ha tingut i per totes les hores que hem estat treballant, qualsevol dia, sense importar si era dissabte, diumenge o si era a la nit. Res, a la resta de grups parlamentaris, donar-los les gràcies per la seva predisposició a parlar, sobretot Comuns, Esquerra, amb Junts i amb Partit Popular. Amb la resta no hem parlat quasi, no sé quina llei defensaven avui aquí. Jo entenc i crec que la política és això: és treballar, parlar, negociar, escoltar, arribar a acords, tot amb un únic objectiu: millorar la vida dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Empresa i Treball sobre el projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2007, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades pels grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, que són les esmenes, en primera instància, 26, 28, 29, 54, 55, 57, 63, 66, 74, 78 i 168.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 106 vots en contra, 13 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara les esmenes números 44, 72 i 120.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 121 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns.

Votem les esmenes números 39, 160 i 178.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 125 vots en contra, 9 vots a favor i cap abstenció.

Tot seguit, passem a la votació de les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votem les esmenes números 19, 73, 76 i 206.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

En segon lloc, votarem les esmenes número 105 i 176.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 71 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara l'esmena número 136.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 71 vots en contra, 52 vots a favor i 11 abstencions.

Votem a continuació de manera conjunta les esmenes 27, 47 i 49.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 117 vots en contra, 17 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem les esmenes números 69, 70, 75, 77, 153, 170, 171, 175, 177, 196, 199 i 208.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 108 vots en contra, 15 vots a favor i 11 abstencions.

Passem a votar les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Votem ara l'esmena número 71.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 86 vots en contra, 37 vots a favor i 11 abstencions.

Votem a continuació les esmenes números 95, 115 i 173.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 82 vots en contra, 50 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació votarem l'esmena número 99.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 71 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

I finalment votarem l'esmena 134.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 99 vots en contra, 35 vots a favor i cap abstenció.

A continuació votem el text del dictamen del projecte de llei.

En primer lloc, de conformitat amb allò que estableix l'article 124.2 del Reglament, passem a votar articles i apartats del dictamen atenent les peticions de votació separada que han demanat els grups parlamentaris.

En primer lloc, votem els articles 2, 3, 4, 5, 9, 10, 16, 17, 18, 19, 23.2, 25, 27, 28, lletra b de l'apartat 2 de l'article 30, la condició III de la lletra b de l'apartat 3 del mateix article 30, l'article 33, la disposició addicional i la disposició final segona del dictamen.

Comença la votació.

La disposició addicional, la disposició final segona del dictamen i els articles esmentats han estat aprovats per 120 vots a favor, cap vot en contra i 14 abstencions.

Votem ara l'article 23.1.

Comença la votació.

Fitxer 13

Aquest article ha estat aprovat per 96 vots a favor, 17 vots en contra i 18 abstencions. Hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat. (*Elena Díaz Torrevejano demana per parlar.*) Sí?

Elena Díaz Torrevejano

(*L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) però crec que els grups tenim un guió de votació diferent.

El president

Havien demanat... Doncs disculpi. Si els sembla, tornem a repetir aquesta votació. El Grup Parlamentari Comuns havia demanat votació separada d'aquest article 23.1. Abans hem votat el 23.2 i ara votàvem el 23.1, d'acord? Tornem a votar, tanmateix? (*Pausa.*) Sí? Doncs, si els sembla, anul·lem aquesta votació i la tornem a repetir.

Votem l'article 23.1.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 114 vots a favor, 6 vots en contra i 14 abstencions.

Votem a continuació els articles 24 i 26 del dictamen.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 105 vots a favor, 26 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara la resta de l'article 30 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest article ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 18 abstencions.

A continuació votarem l'apartat 1 de l'article 35 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat aprovat per 79 vots a favor, cap vot en contra i 55 abstencions.

Votem tot seguit l'apartat 2 de l'article 35 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat aprovat per 66 vots a favor, 45 vots en contra i 23 abstencions.

Votem ara l'apartat 3 de l'article 35 del dictamen.

Comença la votació.

Aquest apartat ha estat aprovat per 114 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Finalment, votem la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei per a la modificació de la Llei 18/2007, d'1 d'agost, de comerç, serveis i fires, i del Decret Llei 1/2009, de 22 de desembre, d'ordenació dels equipaments comercials, ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 18 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball

300-00232/15

El setzè punt de l'ordre del dia (*forta remor de veus*) –i els prego silenci a aquells diputats, especialment els que decideixin abandonar l'hemicicle– és la interpel·lació al Govern sobre la situació dels centres especials de treball. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per fer-ne l'exposició té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Conseller, diputades, diputats... Bé, la prova de que un no és res sense els seus col·laboradors és que en la meua intervenció anterior he deixat de mencionar la grandíssima Lara, la tècnica del grup, que ha estat imprescindible per a la feina que hem fet a la llei anterior. *(Aplaudiments.)*

La veritat és que aquesta és una interpel·lació, conseller, que no m'hauria agradat fer, i és perquè és per denunciar, per posar llum a una mala gestió, a una deficient gestió en la gestió amb relació a les entitats que procuren per la felicitat d'allò que més estimo, i, per tant, no m'hauria agradat mai haver de fer aquesta intervenció. Però jo crec que la gestió que han fet amb relació als centres especials de treball des del Govern és un monument al despropòsit, amb tota sinceritat. Van prometre bona gestió, van prometre prosperitat compartida i van prometre desburocratització, especialment aquest darrer punt des del seu departament. I jo crec que la gestió que han fet amb relació als centres especials de treball és l'expressió de que aquestes tres coses fan aigües, i fan aigües d'una forma clamorosa. Deuen 153 milions d'euros –153 milions d'euros; m'agradaria dir: un, dos, tres, quatre, cinc, fins a 153, perquè es vegi la dimensió del que ha passat–, i durant l'any 25 han cobrat zero. I jo vaig fer –bé, el meu grup, i em va tocar..., vaig tenir l'honor de fer-la jo– una pregunta sobre aquesta qüestió al juliol, al juny, juliol, i em van dir: «Això ho arreglem.» Estem a desembre i estem igual.

Això es pot fer millor? Sí, sí, sí. Miri, nosaltres ho fèiem millor. (*Aplaudiments.*) Perquè l'any 24, el mes de juny, juliol, l'any 24 a mitjans d'any es va cobrar la meitat, no, el vuitanta per cent, perdó –el vuitanta per cent. Es pot fer millor? Sí. A Navarra i a la Rioja, per exemple, ho cobren cada mes, vençut noranta dies. Però, clar, agafen el cicle i cada mes doncs van cobrant. Al País Basc, a primers d'any els hi paguen el noranta per cent. Sí, es pot fer millor, s'ha de fer millor. I, amb tota franquesa, estem parlant de centres especials de treball, de persones vulnerables. De debò creu que en aquesta qüestió, no havent pagat en tot l'any 2025 ni un euro, es pot parlar de bona gestió? De veritat creu que sense haver pagat ni un sol euro es pot parlar de prosperitat compartida, justament amb els més vulnerables?

Miri, els centres especials de treball –vostè ho sap– formen part, normalment, d'entitats més grans, que formen part d'entitats que es dediquen a la discapacitat, a donar-los suport a les persones amb discapacitat, que procuren per la seva felicitat, per la seva autonomia, per la seva qualitat de vida, per la seva capacitat de decidir, que els donen suport, que els garanteixen oportunitats, en definitiva, que els donen *dignitat*, que és el que mereixen totes les persones, siguin d'on siguin, per cert, i vinguin d'on vinguin.

En aquest sentit, els centres especials de treball és un recurs més d'aquests centres. Són un instrument en l'àmbit del treball per fer possible inserir-los laboralment, garantir el treball digne, garantir un treball amb valor, garantir un treball productiu, perquè això els dona molta dignitat –molta dignitat. Són entitats molt ben gestionades, sense ànim de lucre –n'hi han que sí, després en parlaré. Entitats ambicioses. I entitats que van néixer..., miri, van néixer d'una cosa, que mou muntanyes: van néixer fa trenta, quaranta, cinquanta anys de l'amor –de l'amor, d'on neixen moltes coses– dels pares vers els fills, que es negaven uns pares a tenir tancats els seus fills a casa pel fet de que tinguessin una..., que patissin o que visquessin, convisquessin amb una discapacitat. I alhora van decidir fer-ho amb rigor, amb professionalitat, amb molta serietat. I avui són entitats molt potents, molt sòlides, que fan una grandíssima feina. I jo crec que no els podem tractar així.

Però, a més a més, és que no escolten, no escolten el sector, i prenen decisions d'esquenes, al marge, sense escoltar el sector –diguem-ho com vulguin. Tens la sensació una mica de que estan encantats d'haver-se conegut, diguem-ne, no? És a dir, sí, aquesta gent en sap molt d'això. Escolteu-los una mica, escoltem-los una mica quan fan propostes. Per exemple, miri, han decidit que les persones amb suport, que donen suport a les persones amb discapacitat que treballen als centres especials de treball, el nombre de persones que es tenen donant suport van en proporció, naturalment, al nombre de persones amb discapacitat que hi treballen, i han decidit que aquest còmput el faran un dia a l'any, el 22 de setembre.

Podria ser, no ho sé, el 28 de desembre –seria una bona data–, podria ser un altre dia. I això no té sentit, perquè el dia 22 de setembre, o el 14 de febrer, pots tenir més o menys treballadors perquè tens uns projectes en funcionament i uns altres no. Perquè tens, per exemple, persones que fan de monitors –persones amb discapacitat, que també ho fan– en determinades escoles ho que fan de..., i que en aquests moments estan..., no, no hi són. Llavors, per què no fem el còmput anual? Perquè amb això perdem molts recursos, perden molts recursos les entitats.

I després n'han decidit una altra que és bastant més grossa, que és que en el còmput del nombre de persones amb discapacitat, a l'hora de veure quantes persones amb suport tindran, les baixes es descompten. O sigui, les baixes de les persones amb discapacitat no computen a l'hora de la suma per veure quantes persones de suport tenen. I jo em pregunto: què es pensen que fan les persones que donen suport a aquestes persones amb discapacitat que treballen? Que se'ls estan mirant mentre treballen? No, els acompanyen, els acompanyen a la vida, els acompanyen en la relació amb els metges, amb la família, amb les seves activitats extralaborals i, naturalment, també les laborals. Per què les restem, aquestes hores? A part que hi ha una qüestió també, que és que la gent aquesta té contractes indefinits. Per tant, si vostès no els hi paguen aquestes hores, aquests dies, aquests mesos que estan de baixa aquestes persones, l'entitat les ha de finançar en qualsevol cas, i em sembla que això és injust i és un error. Això suposa, calculen, entorn del dotze al vint per cent –que ara no ho saben del tot– de pèrdues, de menys recursos.

Però després està passant una altra cosa. Posen els mateixos o menys recursos, però cada vegada entren més entitats; entren entitats, entren empreses amb ànim de lucre. De forma que han de tenir o no han de tenir suport les empreses amb ànim de lucre del suport a les persones amb discapacitat? És un debat. El que segur que no ho ha de finançar, el que seguríssim no ho ha de finançar són les entitats d'iniciativa social sense ànim de lucre, això segur. Per tant, nosaltres els demanem que sobre tot això reflexionin, que escoltin el sector i que assumeixin algunes d'aquestes demandes que ens sembla que són de sentit comú.

Perquè, a més, hi ha una altra qüestió. Aquestes entitats –ja l'hi he dit al començament– no estan aïllades. És a dir, el que els hi ha passat amb els 153 milions que els deuen no afecta només els centres especials de treball, que ja seria greu: afecta tots els serveis d'aquestes entitats, perquè aquestes entitats en presten molts. Hi ha una entitat que té un pressupost, doncs el pressupost que tenen aquestes entitats, relativament modest; és una patacada no rebre ni els recursos que es donen des de l'Estat i

Fitxer 037_3PLE14

a través de la Generalitat, de complement, de pagament d'una part del salari mínim interprofessional, que és una milionada, sí, sí, ni del personal de suport.

Per tant, és evident que el que està és lesionant profundíssimament la viabilitat, la solvència i la capacitat de treball d'aquestes empreses. I tanmateix, se'n surten. Per això, en nom del nostre grup, volíem agrair a totes aquestes entitats la feina que fan, el sobreesforç que han fet i la capacitat que tenen de servir a aquestes persones tan vulnerables, a les persones més vulnerables, a persones amb discapacitat, moltes d'elles, a més, amb altres vulnerabilitats derivades de la seva situació familiar i que, tanmateix, malgrat tots aquests problemes, segueixen tirant endavant. A totes elles, moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Ara, per respondre, és el torn del conseller, l'honorable conseller d'Empresa i Treball, el senyor Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, diputat Elena. Permetin-me que, abans de començar, li agraeixi el que ha fet vostè abans, ja que hi ha hagut la concatenació o continuïtat amb l'aprovació de la Llei de Comerç. Vostè ha agraït la feina que ha fet la diputada Conchi Jiménez i jo li vull agrair que vostè ho hagi reconegut, perquè no és una actuació que acostumi a passar en política i, per tant, li vull agrair que hagi reconegut la feina feta per la diputada.

I li vull agrair també, i li ho dic amb tota sinceritat, que hagi presentat aquesta interpel·lació. Vostè ha dit que li hagués agradat no haver-la de presentar. Estic totalment d'acord amb el que vostè ha manifestat, però si hi ha hagut una dificultat, si hi ha hagut un problema, nosaltres estem aquí per donar la cara i que vostè m'ho demani, doncs, em penso que és del tot oportú. I, per tant, vull començar reiterant el que ja va comentar en el seu moment el president de la Generalitat, la consellera Romero, que hi havia hagut un retard. Això és una realitat. Entomo la responsabilitat en primera persona. Però permeti'm que també vostè ha parlat de moltes coses. També ha parlat de què es podria fer debat de com s'han de fer els pagaments. N'estic totalment d'acord i permetin-me que expliqui quina és la nostra posició al respecte.

En primer lloc, vull afirmar que Catalunya és avui en dia –i això no és una qüestió nostra, és una qüestió dels diferents governs que hi han hagut– el primer territori de l'Estat que més recursos públics destina de suports al CET, amb un model propi orientat a les persones

treballadores amb discapacitat de més, com vostè ha dit, de quaranta anys. Fa més de quaranta anys que Catalunya aposta pels CETs. És una aposta sostinguda en el temps, compartida per governs de diferents colors polítics que han convertit el nostre país en un referent en el suport a les persones amb discapacitat i en la promoció de la inserció laboral.

La trajectòria de les quatre dècades que vostè mencionava demostra que Catalunya ha estat i continua estant al capdavant i que el model català de centres especials de treball està molt per sobre de la mitjana de les altres comunitats de l'Estat, tant pel volum de recursos destinats com per la qualitat del sistema i l'impacte social i laboral que en genera. Per tant, el compromís –i vull destacar-ho– del Govern amb els centres especials de treball és, hi és i els puc afirmar que és més ferm que mai.

En aquest sentit, també serveixi aquesta interpel·lació per remarcar que avui mateix s'ha fet efectiu el pagament al CET del primer període corresponent als mesos de gener, de maig de l'any 2025, amb 46 milions d'euros. Aquesta és la realitat. Així mateix, avui s'ha fet pública la convocatòria anticipada que permetrà ja el mes de gener que es puguin presentar les sol·licituds de subvenció corresponents als mesos d'octubre fins a desembre. Igualment, les sol·licituds dels mesos de juny a setembre s'estan revisant i la resolució d'aquestes subvencions serà una realitat els propers dies.

Dit això, permetin-me situar aquesta qüestió en un marc bastant més ampli, perquè qualsevol decisió sobre el model de suport dels centres especials de treball no pot prendre's d'una manera fragmentada ni a demanda. I aquí entrem en el debat que vostè mateix proposava. Ha de ser fruit d'un acord entre el Govern i el Departament i, per descomptat, amb el sector, amb una visió de país i amb un model que sigui sostenible en el temps.

En aquest sentit, vull remarcar –i no sé si vostè ho sap, diputat– aquest any, concretament el dia 6 de març, es va celebrar una reunió entre la Direcció General d'Economia Social i les entitats COCARMI, Dincat, Federació de Centres Especials de Treball, ECOM, Amb Feina, CETIP, ONCE, COCEMFE i Fòrum de Salut Mental. En aquesta reunió es va plantejar l'escenari de l'any 2025 amb una revisió del model al llarg de la legislatura. I certament s'han complert tots els objectius, excepte la presentació dels dos primers períodes, que s'han endarrerit tres mesos respecte al termini previst, a causa d'un retard en la modificació de la pactada nova ordre de bases.

En els darrers anys, cada exercici s'ha incrementat la partida destinada al CET, especialment la vinculada a la subvenció salarial, per tenir en compte tant els increments del salari mínim interprofessional com l'augment de la plantilla i dels nombres de CET sol·licitants. I avui ja els

anuncio també que de cara l'any 2026, el Govern preveu un increment de la partida destinada als CET per fer front a l'increment del salari mínim interprofessional previst per a aquell any.

L'any 2025 s'ha fet un pas molt rellevant, incrementant els percentatges del suport salarial per a tots els tipus de discapacitat: seixanta per cent de subvenció salarial per a persones amb especials dificultats, trenta per cent per a les persones sense especials dificultats, amb un increment addicional del cinc per cent per a cada col·lectiu. I a més, s'ha reconegut també un cinc per cent addicional corresponent a l'any 2024 que el sector reclamava com a pendent.

Catalunya manté un model propi, per tant, amb una aposta clara pels equips multidisciplinars de suport, amb una dotació molt superior a la mitjana estatal, que només finança 1.400 euros per persona atesa i any. L'any 25 també s'han flexibilitzat alguns requisits que el sector considerava difícils d'acomplir, com l'obligació que les persones amb discapacitat comptessin com a demandants d'ocupació ocupats o l'ampliació d'un any del termini perquè els equips de suport acreditin la formació mínima. Aquest model no és casualitat. Respon a la convicció que l'acompanyament especialitzat és clau per garantir la qualitat de l'ocupació i ha estat en tot moment un model compartit amb el conjunt del sector.

A més, hi ha una aposta clara perquè els CETs siguin competitiu amb el programa InnvESS, dotat amb 12 milions d'euros que dona suport a projectes d'innovació. Aquesta convocatòria s'ha resolt aquest mateix mes de desembre beneficiant desenes de CET. També s'ha impulsat un programa específic per a l'atenció de les persones treballadores amb envelliment prematur, amb una dotació de 3 milions d'euros que es va resoldre i pagar fa uns mesos. I precisament perquè tenim un compromís ferm i real amb els CET i amb les persones que hi treballen, cal aclarir bé una altra qüestió que s'ha posat sobre la taula: la situació dels equips multidisciplinars de suport.

I aquí vull ser clar, diputat Elena: No hi ha hagut cap retallada en la convocatòria dels equips multidisciplinars dels 25. L'import és exactament el mateix que l'any anterior, 32 milions i mig d'euros. Dels 32 milions i mig d'euros adjudicats l'any passat se'n van revocar, això sí, 1.250.000 euros, de manera que l'import final atorgat va ser de 31,25 milions d'euros, una quantitat pràcticament idèntica a la resolució d'EMS de l'any 2025. Algunes diferències en els imports percebuts responen a l'aplicació estricta de les bases reguladores, especialment pel que fa a les baixes de llarga durada, que no poden ser objecte de subvenció si no hi ha prestació efectiva al centre.

Aquest Govern ja va anunciar que a partir de l'any 2026 es subvencionaran tots els EMS actius durant l'any i no només en una data concreta. Reafirmem aquest compromís perquè

és una mesura justa. Dit això, i sempre amb una voluntat de millora, ens comprometem a obrir un treball conjunt amb el sector durant l'any 2026 per analitzar l'impacte dels canvis i acordar, si s'escau, ajustos consensuats.

I fet aquest aclariment, permetin-me anar més enllà perquè, més enllà de qüestions concretes i específiques, hi ha reptes estructurals dels models dels centres especials de treball que ens interpel·len com a país i que ens obliguen a mirar el futur amb responsabilitat conjunta. La taxa d'inserció al mercat ordinari és avui inferior a l'u per cent i cal revertir aquesta situació. Els enclavaments laborals s'utilitzen molt poc com a eina real de transició cap a l'empresa ordinària. Les mesures alternatives a la contractació directa s'han desvirtuat i, en alguns casos, substitueixen ocupació real i la formació encara no és una prioritat estratègica en molts CET. De cara a l'any 26, aquest Govern seguirà reforçant el seu compromís amb el CET per mantenir el model català. Cal donar recorregut, com a mínim durant un any, als canvis introduïts aquest any de forma consensuada, hi insisteixo, per poder-los valorar i avaluar adequadament. I això també permetrà millorar la liquiditat del CET, ja que les subvencions es rebran també a sol·licitud del sector de forma quadrimestral.

Així mateix, anuncio que el Govern desplegarà l'any 2026 una nova edició del programa Diversitat i Empresa amb una dotació de 4 milions d'euros, que inclourà una línia específica de treball amb suport a l'empresa ordinària. Es tracta d'un programa amb vocació estructural que va molt més enllà d'un projecte pilot. No es limita només a un nombre tancat de beneficiaris i que té com a objectiu impulsar la inserció efectiva..., efectiva –perdó– de persones amb discapacitat a l'empresa ordinària, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, vicepresidenta– amb els suports necessaris i amb la implicació activa del teixit empresarial.

Seguirem treballant amb el sector per incorporar aquests aspectes que es considerin necessaris en una nova ordre de base reguladora, amb l'objectiu que els ajuts i les subvencions al CET s'adaptin millor a les circumstàncies i a les condicions dels equips tècnics i a partir també d'una anàlisi d'impacte de les ordres anteriors. No prendrem cap decisió, diputat, sense tenir en compte allò que pensi el sector, allò que pensi totes les persones implicades.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara per fer la rèplica, té la paraula per un torn de cinc minuts, el diputat Joan Ignasi Elena i Garcia. *(Sona un senyal acústic.)* Jo no he tocat res. *(Rialles.)*

Joan Ignasi Elena Garcia

Ara tindrem un allau de diputats. Gràcies, vicepresidenta. Diputades, diputats, conseller. Jo crec que no era el to de qui ha estat un any sense pagar, crec, d'una certa autosuficiència. Miri, ahir va haver-hi una... La primera reflexió que m'ha vingut quan ha dit que avui –ja és casualitat que en 365 dies sigui avui el dia que, ai las!, la transferència comença a circular– Per cert, transferència de 46 milions. Són 153, eh? També vull que quedi clar. Però han calgut una interpel·lació i dos preguntes o més per parlar d'aquest tema perquè avui justament hagi sortit. Benvingut sigui i benvingut sigui i espero que sigui no sigui necessari l'any que ve que hi hagi aquest capteniment per part dels diputats de l'oposició.

Ahir la síndica va dir una cosa que va estar molt bé. Ja m'ho havia dit moltes vegades quan estava al Govern. «Com costa demanar perdó!», diu. Al govern i als governs i a l'administració li costa molt demanar perdó. Li costa més que rectificar. Li costa més que impulsar coses que no ho feia. Com costa. Faci-ho. Jo crec que ho ha de fer, perquè els ha posat en un embolic a moltes de les entitats. I, a més a més, els van donar com a alternativa crèdits de l'ICF. Aquests crèdits després s'han de pagar amb interessos. Això ho pagaran també? Formarà part de la subvenció..., ai, de la convocatòria propera, aquest decalatge que s'ha produït econòmic? És important saber perquè a elles aquesta qüestió els preocupa.

Em diu que va arribar a acords el 6 de març. D'això farà un any aviat. Suposo que s'ha reunit amb ells entremig i li hauran dit que, entre allò que vam pactar i el que han estat les convocatòries, no és el mateix, que hi ha diferències. Home, si s'hagués vist potser al setembre, octubre i novembre, potser ho hauria detectat. Perquè a veure, em diu que està tot acordat, però

Fitxer 15

aleshores, per què carai fan manifestos aquestes entitats?, que són entitats molt serioses, són entitats molt grans. Són federacions que mouen molta gent i han arribat a un consens per fer aquesta reclamació. Serà que deu ser veritat que no estan d'acord. Potser no tenen raó, però no estan d'acord. No em digui que està consensuat. I em diu que ho consensuarà tot. Va fer una convocatòria que ells diuen que no hi ha consens i sembla que n'ha fet un altre, ara ens diu. Per tant, aquesta tampoc deu tenir el consens. O en tot cas no la coneixen. Per tant, des de tots aquests punts de vista, no anem bé.

També els vull demanar una cosa. Vostès governen aquí i governen a Madrid. A la conferència sectorial, on es reparteixen els recursos, hi ha una cosa que no es té en compte,

una cosa menor. No es té en compte el nombre de persones discapacitades que es tenen ocupades en centres especials de treball per cada comunitat autònoma. En aquest repartiment, això no es té en compte. Home, doncs que es tingui en compte, que sigui un factor a tenir en compte. No és el mateix tenir-ne trenta, de persones empleades, que tenir-ne deu. És relativament raonable, sobretot si estem parlant que és una partida que va a complementar el salari mínim.

I vostès, home, diuen: «Hem apujat la partida destinada a cobrir el salari mínim perquè ha pujat.» Home, és que no hi ha més remei. Això no és que sigui precisament un mèrit, és que, si s'apuja el salari mínim, doncs, s'ha d'apujar la partida de cobrament de pagament del salari mínim.

Nosaltres els demanem també que estudiïn la possibilitat de fer un mecanisme semblant al del concert, és a dir, que es cobri mensualment, que es pagui com les nòmines. Perquè, al final, són persones que presten serveis per un servei públic, per una feina que és de..., que hauria de fer, diguem-ne, que és un servei públic, que es paga amb recursos públics. I, per tant, que aquestes persones tinguin els recursos cada mes per pagar les seves nòmines, com passa amb l'escola concertada, com passa en altres concerts vinculats a la salut. Que es cobri cada mes.

I, finalment, es poden mantenir els mateixos recursos, però, si els criteris són diferents i se'n paguen menys, al final, la gent té menys recursos. Això és així. Però, a més a més, i amb això acabo, si, a més a més, hi han més entitats que hi participen perquè també hi participen entitats amb ànim de lucre, les entitats sense ànim de lucre tenen menys recursos. I això em sembla que no és acceptable.

Per això li dic: no estem dient aquí si n'han de tenir o no n'han de tenir. Senzillament, que els recursos que van de suport a les empreses que tenen afany de lucre no el poden pagar les entitats sense afany de lucre. En tot cas, que decideixin fer, el Govern, una convocatòria específica per a ells i aleshores parlarem de quina és la posició política de cadascú amb relació a aquest suport.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, diputat. És el torn, ara, de rèplica del conseller i té la paraula, també per un temps de cinc minuts, l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Miri, diputat, jo no tinc constància d'haver optat per tenir un to desagradable amb vostè, ni arrogant ni res similar. Crec que he explicat, només començar, que, efectivament, hi ha hagut un retard en l'execució de les ordres de bases i que, per tant, doncs, entomava que, efectivament, aquest retard havia existit. He començat per aquí. Crec recordar que ha sigut així. Després ho miraré per si m'he equivocat en el to o en alguna cosa. Això és una qüestió.

Segona. Per tant, no vull entrar tampoc en la justificació d'aquest retard. No hi vull entrar. Sí que dic que el tema estava pactat. Això és així. I, per tant, també m'agradaria dir-li una cosa que hauríem de recordar. Hi ha una proposta de resolució, crec que és la número 12, d'aquest Parlament en la qual tots dibuixàvem un camí, un camí respecte dels CETs, eh? Crec que hauríem de no ser contraris a allò que hem aprovat mitjançant una proposta de resolució amb posteriors peticions. I això també penso que és una cosa que hauríem de tenir molt present. Hi ha una proposta de resolució, la número 2 d'aquest Parlament. Té a veure, precisament, amb els CETs. Tots ens vam comprometre a una qüestió que, justament, és la que hem fet nosaltres, eh? Són les coses que hem acabat executant. I ho reitero, aquest retard no s'hauria d'haver produït.

Miri, jo, sobre els CETs, no m'agradaria que hi hagués cap mena de conflicte, perquè estic totalment convençut que l'objectiu final, amb independència del camí, diputat Elena, segur que és el mateix, eh? El camí..., sí que penso el debat que vostè ha dit en la seva primera intervenció, que és discutible, que és treballable, que ho podem fer amb el sector i amb tots els grups parlamentaris, només faltaria. Però crec que l'objectiu és el mateix, que és consolidar un sistema, com vostè ha mencionat, que té quaranta anys d'història. I nosaltres no ens en sortirem, d'arribar a aquest punt final, que penso que és el que tots defensem.

I en aquesta línia volem mantenir el lideratge públic en la definició del model català dels CETs, com s'ha fet fins ara, amb una interlocució, hi insisteixo, constant amb el sector i constant amb els grups parlamentaris. Volem apostar per que el sistema sigui just, sostenible, coherent i centrat, com sempre ha sigut en aquests quaranta anys, en les persones. Volem fer-ho realitzant, a través d'lvàlua, un estudi sobre la situació dels CETs a Catalunya. Volem tenir dades, també. Volem tenir dades actualitzades. I volem publicar, l'any 2026, un nou decret de registre dels centres especials de treball que inclogui la categoria dels [#05.59], que també pensem que és una qüestió important.

Finalment, doncs, com els he manifestat, crec que amb les dues intervencions, però vull destacar-ho ara per l'inici de la seva segona intervenció, nosaltres reiterem, des del Govern, que estem oberts al diàleg, el treball compartit, la millora contínua, hi insisteixo, amb el sector,

amb els grups i amb tothom que ho consideri necessari. Volem preservar aquesta història de CETs d'aquests quaranta anys. I el que volem fer-ho és, senzillament, perquè sigui millor. Per, com vostè ha dit al principi..., perquè al darrere hi ha persones vulnerables que ho necessiten, perquè hi han pares. Vostè ha fet al·legació a la mort, i hi estem totalment d'acord. Per tant, jo també li vull dir molt clarament..., vull agrair que hagi fet aquesta interpel·lació. L'hi dic sincerament. No m'hagués agradat passar per alt que hi ha hagut aquest retard. I a disposició, hi insisteixo, per seguir treballant i per millorar un model d'èxit que té Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, també, conseller.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom

302-00181/15

Tot seguit, passem al dissetè punt de l'ordre del dia, en aquest cas, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar-la té la paraula, en primer lloc i per un temps de cinc minuts, la diputada Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Per presentar la moció, els demanaré que fem un exercici d'empatia i que ens posem a la pell, doncs, de milers de botiguers, de marxants, restauradors, agricultors, ramaders, pescadors, artesans, transportistes, artistes i professionals. Perquè són persones autònomes, emprenedores i valentes que, amb molta paciència, esforç i il·lusió, tracten de dur endavant el seu projecte de feina i de vida, però que, al mateix temps, han de fer front a una carrera dura i plena d'obstacles cada dia, doncs treballen una jornada de dotze hores al dia. No es poden posar malalts. De fet, només demanen la baixa o el cessament d'activitat per malaltia greu. Només la meitat dels autònoms fan vacances, i un cop a l'any i una durada d'una setmana. Tenen una facturació inestable, però suporten costos rígids i a l'alça. Responen patrimonialment dels deutes derivats de la seva feina i, malgrat això, l'Administració els dona l'esquena amb elevats impostos i burocràcia administrativa.

Per això, diputats i diputades, voldria que prenguem consciència que estem davant de 567.000 persones autònomes a Catalunya, que són el col·lectiu econòmic més vulnerable i,

per tant, és el que més necessita que l'Administració estigui al seu costat. I això és, de fet, el que les associacions d'autònoms reclamen al Govern. A més, voldria posar en valor que les persones treballadores autònomes generen activitat econòmica, PIB, i creen llocs de treball. I aquesta contribució a l'economia i l'ocupació justifica també que el Govern adopti mesures de foment tant en l'inici com en la continuïtat del treball autònom. I és en base a aquesta doble responsabilitat per ajudar el col·lectiu econòmic més feble i per promoure el treball autònom que des del Partit Popular hem treballat i presentem aquesta moció per contribuir a donar solució als seus problemes.

La moció, ja ho saben, engloba un ampli conjunt de mesures que responen a diverses reclamacions més que justificades dels autònoms. I voldria destacar les principals línies d'acció, com són mesures de rebaixa en l'IRPF per als qui tenen rendes baixes i mitjanes; mesures d'atenció, d'acompanyament i assessorament als autònoms per part de la Generalitat amb una tramitació fàcil i ràpida, revisió i millora dels actuals programes d'ajuts als autònoms perquè se'n puguin beneficiar més i millor i promoció de l'emprenedoria en els graus universitaris.

Així mateix, en la moció hem inclòs un conjunt de mesures de suport i de foment als autònoms a nivell nacional, d'acord amb el contracte amb els autònoms que formalitza les obligacions del Partit Popular amb els autònoms de tot Espanya i en què, especialment, ens comprometem a aplicar l'exempció de l'IVA als autònoms amb un volum anual de negoci inferior a 85.000 euros, donant compliment a la directiva europea que el Govern de Pedro Sánchez no vol adoptar i que, recentment, ha estat denunciat per la pròpia associació de treballadors autònoms davant la Comissió Europea.

Abans de finalitzar aquesta primera intervenció, voldria agrair les esmenes que han presentat el Partit Socialistes, Esquerra Republicana, Junts i VOX i la bona predisposició dels representants dels grups parlamentaris, doncs, per negociar i acceptar transaccions, amb l'ànim de completar algunes de les mesures que des del Partit Popular presentem avui per millorar la situació del treball autònom a Catalunya.

Perquè, sens dubte, és hora de substituir el camí d'obstacles per una catifa vermella a les persones autònomes i prestigiar aquest col·lectiu de gran pes i potencial en l'economia i la societat catalana.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara té la paraula, per defensar les esmenes presentades, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyora presidenta. *Conseller Sàmper*, diputados, señora Casanovas... Diputada del PP, usted pedía empatía, y pedía empatía a la bancada de la izquierda, los que han cometido el mayor atentado permanente y reiterado contra los autónomos en tan poco tiempo y de manera tan deliberada. O sea, es usted una ilusionista. Y, además, supongo que pedirá empatía a la izquierda porque, evidentemente, a Montoro o a Rajoy no se les podía pedir, porque es que cuesta mucho hablar de autónomos y no recordar el gran hachazo fiscal que nos cometió el señor Montoro y sobre todo Rajoy con el aumento del IVA. (*Aplaudiments.*)

Pero, bueno, vamos a entrar en materia porque hay un tema que creo que es fundamental, y es que se intenta, en base a esa empatía, virar el rumbo y, por tanto, creo que es positivo. Y creo que es positivo porque el atentado permanente que sufren los autónomos no es de recibo. No es de recibo porque, entre el nuevo sistema de cotización, la subida del IRPF, la carga burocrática, la apertura del comercio extranjero y las posiciones lingüísticas e ideológicas, los autónomos no pueden más.

En Cataluña, como se ha dicho aquí, estamos en el punto más bajo desde el año 2010. Alrededor de 560.000 autónomos, según el Estudio Nacional de Autónomos –ENA–, en 2024, lo que supone el quince por ciento total de ocupados en nuestra región. La mayoría, integrados en el RETA y sin asalariados a su cargo. Y esto es importante. Es decir, son liderados por profesionales que les cuesta mucho levantar la persiana, que les cuesta mucho levantarse cada mañana a las cuatro o cinco de la mañana para poder dar un buen servicio a nuestra región.

Pues bien, lo que evidencia la enorme vulnerabilidad económica del colectivo ante cargas fiscales excesivas y complejos sistemas de declaración y liquidación. Es decir, no es lo que les cuesta trabajar, les cuesta tirar esto adelante, les cuesta emprender e invertir, sino que, además, tienen que asumir una carga burocrática asfixiante y, además, tienen que pagar grandes costes de gestión porque ellos no tienen tiempo ni para poder tomarse un café.

Pues bien, en

vez de crear autónomos y fomentar el emprendimiento lo estamos destruyendo, cómo se está viendo.

Y miren, apostar por los autónomos en Cataluña no pasa por medidas puntuales y transitorias, sino que urge un plan de protección integral. La Generalitat de Cataluña, con su burocracia, presión fiscal e inseguridad jurídica, hacen más daño a un pequeño comercio, a un lampista o un repartidor que cualquier otra administración pública. ¿Y por qué? Porque para ustedes el autónomo que es autónomo, que se levanta a las cinco de la mañana, es un gran empresario más, esa teoría política de la señora Vega, ¿no?, y, por tanto, es una fuente más de ingresos para las arcas públicas, una fuente para ingresar, para asfixiar y para apretar. Sí, sí, para eso. Y por eso les machacan, les asfixian y les maltratan a impuestos, ¿verdad? ¡Claro, hombre! ¿Pero sabe lo que pasa, cuáles son las consecuencias de todo eso? Pues ya lo están viendo. Cada vez tenemos menos autónomos –insisto, en menos número en quince años– cada vez los catalanes apuestan menos por emprender y en cambio, eso sí, cada vez más vemos rótulos de toda la vida rotulados en árabe, que, por cierto, evidentemente a esos no los multan, a eso nos lo sancionan, los promocionan. Ese es su modelo, y en eso son los que ustedes están incidiendo (*aplaudiments*).

Pero debo anunciar que hay alternativa, a pesar de este proyecto antieconómico, hay una alternativa, una alternativa y una esperanza, que hay un proyecto sólido y viable que implantará VOX cuando llegue a gobernar esa región, antes de que ustedes frivolicen con eso, atienden, porque es importante, ¿y sabe lo que haremos? Reduciremos la presión fiscal de manera contundente y bajaremos la carga burocrática, eliminaremos los impuestos propios y bajaremos el tramo autonómico del IRPF, tan importante. Eliminar la cuota de autónomos para quienes ingresen menos que el salario mínimo. No lo entiendo, cómo se puede comprender que una persona que cobra el salario mínimo interprofesional no paga IRPF, pero en cambio sí que tiene que pagar la cotización de la seguridad social y sí tiene que pagar IRPF como autónomo, no es normal. Y, por tanto, hay que reducir el IRPF y hay que reducir los tipos. Pero sobre todo implantar un plan de ayudas para la conservación de empresas familiares y centenarias y facilitar el relevo generacional. Combatir la competencia desleal, el top manta y la venda ambulante ilegal y, por último, eliminar la imposición lingüística que tanto daño hace a nuestra región.

Y cómo se me acaba el tiempo, quiero, evidentemente, expresar el agradecimiento de poder transaccionar una serie de medidas propuestas, una serie de enmiendas con la diputada del PP. Precisamente el trabajo ha sido muy bueno, porque pone de relieve es ataque sistemático que tiene la izquierda contra los autónomos y pone de relieve también, concretamente, las

dos propuestas. Uno, que es la transposición inmediata de la Directiva 2020/285, que, en España, a pesar de otros países, aún no se ha puesto en marcha y es fundamental. Y, por último, pone en relieve (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) lo que les cuesta a los autónomos –acabo, señora presidenta– en los municipios rurales poder tirar adelante los comercios, tirar adelante las panaderías, las carnicerías, todo esto. Por lo tanto, gracias por las transacciones. Y nosotros, a pesar de la izquierda y del ataque sistemático, defendemos los autónomos.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, president. Conseller, senyors diputats, senyores diputades.

La veritat és que vull començar el meu discurs de forma diferent a com ho tenia preparat, perquè després d'escoltar el senyor Garriga i la quantitat de mentides que arriba a dir en totes les seves intervencions, només comentar-li que em sobta si vostè pensa, ja que parla dels ròtuls i de la llengua catalana, que per dir-ho en una llengua que no sigui aquesta és menys mentida el que vostè diu (*aplaudiments*), només volia començar així la meva intervenció.

Bé, quan parlem de..., anem a la qüestió, quan parlem de treball autònom no estem parlant només d'activitat econòmica, sinó de responsabilitat institucional i de com les polítiques públiques acompanyen o a vegades dificulten projectes vitals i professionals. Els treballadors i treballadores autònoms sostenen una part molt significativa de l'activitat econòmica del nostre país, generen ocupació, innovació i activitat arreu del territori, des de les grans ciutats fins als pobles més petits. Sense el seu esforç quotidià, moltes activitats productives i molts serveis simplement no existirien. Ara bé, reconèixer aquest paper no pot portar-nos a simplificar el debat. El treball autònom és profundament divers, hi conviuen realitats molt diferents, amb necessitats també molt diferents, i per això les polítiques públiques que adrecem han de fugir de solucions uniformes i de mesures genèriques que no tinguin en compte aquesta diversitat.

Abans de continuar, voldria també posar en valor la predisposició al diàleg mostrada per la diputada Míriam Casanova. En un debat com aquest és molt important reconèixer quan hi ha

voluntat d'escolta, de contrastar propostes i d'arribar a acords, i l'acceptació d'algunes de les nostres esmenes és una mostra que, més enllà de les diferències, és possible avançar quan es posa l'interès general i la millora de les polítiques públiques al centre.

Un dels grans reptes que apareixen de manera recurrent en aquest debat és la càrrega administrativa. La burocràcia excessiva no és només una molèstia, és un fre real al desenvolupament de l'activitat econòmica. I en aquest sentit, el debat d'avui ens ha de permetre parlar de com avancem cap a una administració més eficient, més propera i més orientada a les persones, i posa sobre la taula la necessitat d'acompanyar millor els treballadors autònoms al llarg de la seva trajectòria professional, no només en el moment de l'inici de l'activitat, sinó que els cal acompanyament en la seva consolidació en els moments de dificultat i en els processos de transformació. Aquest acompanyament passa, entre d'altres coses, per facilitar l'accés a la informació, el finançament adequat i la formació. També per garantir que els autònoms puguin accedir amb més facilitat a oportunitats com la contractació pública o els processos de digitalització i innovació. És en aquest marc que pren sentit disposar d'espais d'atenció específics per al treball autònom, concebuts no com a simples finestretes informatives, sinó com a punts d'acompanyament integral.

Un altre element central del debat actual és l'eficàcia dels ajuts públics. Donar suport al treball autònom és necessari, però també ho és garantir que aquest suport funciona. Per tant, s'han d'avaluar els programes d'ajut, s'han d'analitzar els resultats i adaptar-los a les necessitats reals, no és només una opció, sinó que és una responsabilitat institucional. Aquesta mirada rigorosa és especialment important quan parlem de recursos públics. Cal assegurar que els ajuts arriben a qui realment els necessita, que els requisits no esdevenen una barrera i que els terminis són compatibles amb la realitat del col·lectiu.

La moció d'avui ens convida a reflexionar sobre el paper del treball autònom en l'equilibri territorial. El món rural necessita activitat econòmica i l'autoocupació pot ser una eina clau per fixar població i generar oportunitats, però això requereix polítiques específiques adaptades al territori i amb una visió de llarg termini. En aquest context, l'autoocupació juvenil és una oportunitat que no podem desaprofitar, facilitar que els joves puguin desenvolupar el seu projecte vital i professional als pobles és una inversió de futur, però aquesta aposta ha d'anar acompanyada de suport real, d'assessorament i de condicions que facin viables aquests projectes.

Mirant cap al futur, el debat sobre el treball autònom també ha d'incorporar la dimensió formativa, promoure l'esperit emprenedor en l'àmbit universitari i educatiu, no només fomentant la creació d'empreses, sinó preparant els professionals amb capacitat d'innovar,

adaptar-se i generar valor en un entorn canviant. Finalment, dir que des del nostre grup parlamentari defensem un model de suport al treball autònom basat en el rigor, la responsabilitat institucional i el diàleg. Un model que posa les persones al centre, que acompanya i que protegeix i que entén al treball autònom com una peça clau del projecte col·lectiu de país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies.

Per presentar o per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de casa. Bon dia.

Primer de tot, vull començar agraint a la diputada Míriam Casanova la predisposició a la negociació en tot moment. Crec que ens hem entès, crec que fins i tot amb els objectius que volem compartir, hem tingut un diàleg que crec que podem continuar tot i el que passi amb aquesta moció. Crec que precisament veiem la política de la mateixa manera. La política és la negociació i la possibilitat real d'arribar a un acord i per tant, aquesta és la nostra funció i compartim aquesta mateixa mirada. Hem de resoldre problemes, no crear-ne més i per tant, des d'aquest punt de vista li vull agrair la seva predisposició i la seva voluntat de negociació que ha tingut amb el nostre grup parlamentari i amb aquest diputat en concret.

D'altra banda, li agraeixo l'esmena que ens acceptarà. N'havíem presentat sis, d'esmenes de diferents punts, sobretot amb aquells que tenen relació amb la fiscalitat. Però també m'agradaria posar damunt la taula algunes reflexions que, tot i que algunes poden ser compartides, crec que també són rellevants. Al final, bona part del problema que actualment tenim amb les persones treballadores autònomes, que pateixen les persones treballadores autònomes és el mateix sistema, i la construcció d'aquest sistema, i aquest sistema el va construir essencialment el Partit Popular i Convergència i Unió en aquella època aquí a Catalunya. Per tant, és un sistema que té dèficits estructurals. Per tant, cal abordar aquests dèficits de caràcter estructural.

I comencem amb el principal dèficit de caràcter estructural, que és el propi RETA. El RETA acaba marcant i definint que fins i tot dins els propis treballadors i treballadores autònomes hi

hagi grans desigualtats respecte a les seves aportacions fiscals i, per tant, que tinguem treballadors i treballadores autònomes que, tenint uns ingressos superiors a sis mil euros mensuals, pràcticament paguen el mateix que d'altres que estan a l'entorn del salari mínim interprofessional. De fet, el seixanta-cinc per cent de les persones treballadores autònomes, el seixanta-cinc per cent, cobren aproximadament el salari mínim interprofessional; el seixanta-cinc per cent.

De fet, també cal fer una comparativa entre la fiscalitat que repercuteix sobre les treballadores autònomes i la fiscalitat que repercuteix, per exemple, sobre les grans empreses. Nosaltres hem presentat una esmena en aquest sentit que creiem que era rellevant i que considerem que és un dels elements claus per iniciar el canvi de model. No pot ser que una persona treballadora autònoma pugui arribar a pagar un quaranta-cinc per cent d'IRPF quan les grans empreses arriben a un màxim del vint-i-cinc per cent de l'impost de societats. Si reduïm un cinc per cent aquesta aportació en l'IRPF d'un treballador, una treballadora autònoma té un impacte positiu per al treballador d'entre 400 i 600 euros anuals. Si incrementem un cinc per cent, entre un cinc i un set per cent l'impost de societats per a aquestes grans empreses obtindríem més de 4 milions, més de 4 milions en recursos fiscals. Per tant, la diferència és evident on hem d'actuar. Hem de rebaixar o alleugerir la pressió fiscal sobre els treballadors i treballadores autònomes que, en efecte, no arriben a final de mes, i hem d'incrementar la pressió fiscal sobre les grans empreses d'aquest país que s'estan enriquint a costa de tots nosaltres. Això és el que hem de fer.

Una altra de les reflexions que també li volia traslladar i vull compartir en aquesta cambra és que bona part de la seva moció insta el Govern de l'Estat. Jo l'encoratjo a que faci com Esquerra Republicana, a que demani el traspàs d'aquesta competència i que per tant, puguem legislar en aquesta cambra tot allò que vostè vol legislar sense haver d'instar el Govern de l'Estat. Crec que aquesta seria una bona solució i alleujaria, i molt, la pressió que actualment estan patint els treballadors i treballadores autònomes del nostre país.

Per cert, segons dades de l'Observatori del Mercat de Treball i Model Productiu, són, a data de 31 de desembre, 568.097 persones. Però és que, a més, tot això no està compensat amb el sistema de protecció social. Un treballador i una treballadora autònoma cobren un trenta-set per cent menys de pensió que qualsevol treballador del règim general, un trenta-set per cent menys, una mitjana de 908 euros mensuals en contra d'una mitjana de 1.440 euros mensuals. I això encara s'agreuja més amb les dones, amb un cinquanta-quatre per cent. I no només això, sinó que aquestes prestacions, aquestes prestacions, les cobren molt més

tard. Perquè un treballador o treballadora autònoma només accedeix a la jubilació de mitjana a partir dels 66,2 anys, en canvi, ja ho sabem tots, la jubilació és als 65.

Bé, crec que tenim molta feina a fer, sobretot, i l'encoratjo, diputada, a que demanem aquest traspàs competencial i que la puguem fer des d'aquest Parlament, que segur que la farem molt millor.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

I finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Maite Selva i Huertas.

Fitxer 17

Maite Selva i Huertas

Gràcies, president. Diputats, consellers... La situació del treball autònom és un tema que des de Junts per Catalunya portem a l'agenda política amb insistència, perquè els autònoms són l'espina dorsal de la nostra economia. Més de 500.000 persones a Catalunya es lleven cada dia per aixecar la persiana, facturar, crear riquesa i llocs de treball, i sovint ho fan contra tota mena d'obstacles burocràtics i fiscals. Per tant, celebrem que aquesta moció arribi al Ple, perquè els autònoms catalans no necessiten més discursos; necessiten menys traves, menys impostos i més respecte institucional. Compartim una part important del diagnòstic: els autònoms estan ofegats, el model actual no funciona i cal un canvi profund en la manera de com se'ls tracta. I compartim també l'objectiu: cal actuar ja per donar-los suport real, no només discursos.

A Catalunya, l'autònom no és un privilegiat, com diuen el PSOE, Sumar i Podemos; l'autònom és la persona que assumeix tots els riscos, que crea ocupació i que massa sovint és el primer a pagar i l'últim a cobrar. I, malauradament, en els darrers anys hem vist com les polítiques del Govern socialista a Madrid han anat just en la direcció contrària: més pressió fiscal, més burocràcia, més cotitzacions obligatòries i menys escolta a la realitat del teixit productiu català. Des de Junts ho hem denunciat una vegada i una altra i ho hem fet allà on calia fer-ho, al Congrés dels Diputats. Vull deixar-ho ben clar: si avui moltes de les pitjors propostes contra els autònoms no han tirat endavant és perquè Junts hi ha plantat cara. *(Alguns aplaudiments.)* Hem frenat imposicions injustes, hem condicionat votacions i hem utilitzat la nostra força

política per defensar Catalunya i els seus treballadors per compte propi. Aquesta és la diferència de Junts: no fem política de submissió ni de blocs ideològics; fem política útil i de país.

Ara bé, des de Junts volem deixar clar que la solució no vindrà només des de Madrid ni des d'un Estat que històricament ha ignorat la singularitat econòmica de Catalunya; la solució passa per més capacitat de decisió des de Catalunya, un marc fiscal adaptat a la nostra realitat i menys polítiques uniformitzadores dictades des d'un govern socialista allunyat del carrer i de l'economia real.

Ara bé, des de Junts creiem que aquesta moció, tot i ser positiva, necessita alguns matisos tècnics i concrecions polítiques per ser realment eficaç, i hem preparat una esmena que agraïm que ens l'hagin acceptat, esmena que no només millora al text, sinó que incorpora propostes que Junts ja porta temps treballant i defensant en aquest Parlament. El punt 4.c de la moció parla d'eliminar els tributs propis i les taxes que suporten els autònoms. I, escolti'm, l'objectiu és excel·lent, però quan diem eliminar tots els tributs propis sense especificar quins estem parlant de bonisme, no de política efectiva. Des de Junts proposem quelcom molt més concret: reformar l'impost sobre activitats econòmiques, un impost que és una anomalia històrica, una relíquia d'un model econòmic industrial del segle XIX que ja no existeix. Avui l'IAE grava la potència instal·lada, no l'activitat real. És a dir, una empresa pot tenir la llum apagada, pot estar sense produir, pot estar travessant una gran crisi i segueix pagant com si tot anés sobre rodes. Això és absurd, això és molt injust.

Senyors i senyores diputats, el que avui debatem –rebaixes fiscals, simplificació administrativa, suport als autònoms– és urgent, però hi ha un elefant a l'hemicicle del qual ningú en vol parlar: l'absoluta inacció del Govern de la Generalitat. Des de que va començar la legislatura, el Govern del PSC no ha aprovat cap mesura rellevant per als autònoms, cap. I, mentrestant, els autònoms continuen pagant impostos desorbitats, omplint formularis absurds i veient com els serveis que reben no s'ajusten al que aporten. Per això, des de Junts diem: prou paraules, prou mocions simbòliques. Volem fets, volem que es deixi d'amagar darrere excuses i es posi al costat dels autònoms catalans.

Per tot això, i com que donarem suport a la majoria d'aquesta moció, ho fem des d'una posició clara i inequívoca. Defensarem sempre els autònoms catalans per davant de qualsevol estratègia partidista. No permetrem que siguin utilitzats com a caixa recaptatòria. No permetrem que se'ls criminalitzi per voler tirar endavant. I no permetrem que se'ls governi des del desconeixement. Junts continuarà sent la veu exigent de Catalunya a Madrid i el mur de contenció davant de polítiques socialistes que perjudiquen l'activitat econòmica i el garant que

els autònoms no quedin mai sols. Perquè defensar els autònoms és defensar el país, i defensar el país és i serà sempre la nostra prioritat.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia de nou a totes. Bé, ser autònom o autònoma sovint vol dir facturar i cobrar tard, però haver de pagar aviat; vol dir voler créixer, però viure ofegada en tràmits; vol dir saber que si la vida passa –una malaltia, una cura, una baixa– el negoci té un equilibri tan fràgil que qualsevol sotrac el pot fer caure. I massa sovint vol dir també fer de tot: treballar, gestionar, facturar, perseguir cobraments i, a sobre, haver de demanar perdó per exigir drets. A partir d'aquí, podem compartir alguns aspectes de la moció: reconeix dificultats estructurals i posa sobre la taula burocràcia, protecció social, continuïtat de l'activitat. Però el problema és la recepta: barreja mesures útils amb el seu ADN ideològic del PP, baixar impostos de manera indiscriminada i eliminar-los, com si després els drets i els serveis públics es financessin sols. I això no és una anècdota, és un model de país, evidentment.

Entrant a la moció, donem suport a un pla de simplificació administrativa, però hi afegim una línia política per nosaltres essencial. Digitalitzar no pot voler dir mai abandonar; simplificar no pot voler dir: «Espavili's.» I aquí hi ha una qüestió de poder: qui té la capacitat de pagar una assessoria a una gestoria aguanta; qui està sol s'ofega. Simplificar, doncs, és també igualar el terreny de joc.

També veiem bé reforçar l'oficina d'atenció, però no com un titular: amb pressupost, amb personal, amb objectius mesurables i amb presència territorial real.

I la protecció social és la clau. Com deia, quan la vida passa, l'Estat no pot desaparèixer. I aquí hi ha el cor del debat. I ho direm clar: un país que diu voler protegir les persones autònomes, però, en canvi, les deixa soles quan emmalalteixen, quan cuiden o quan volen simplement ser mares i pares és un país que les utilitza, no que les protegeix. Perquè la llibertat d'emprendre, si no té xarxa, acaba sent el dret a assumir el cop en solitari. Per això compartim l'orientació de la moció quan parlen de millorar prestacions i drets de cura, però exigim que sigui una protecció real i no propaganda, una cobertura digna amb una tramitació àgil, suport efectiu per a substitucions en maternitat-paternitat, cures i malaltia greu. La

protecció social no és un privilegi, és una assegurança col·lectiva perquè el país no s'aturi quan la vida passa.

I afegim un element que el PP no proposaria mai: la lluita contra el fals treball autònom i la precarització encoberta, perquè no hi ha pitjor competència deslleial que la que es fa a base de vulnerar drets i saltar-se les regles. I això també és defensar el treball autònom: defensar qui competeix amb qualitat, no qui competeix precaritzant.

Sobre les propostes de fiscalitat, el nostre posicionament és clar: no a convertir l'IRPF en un eslògan; deduccions específiques, sí, però ben dissenyades, amb criteris que entenguin la intermitència i la realitat dels costos, i prioritzar qui té menys marge, i no a eliminar tributs propis i taxes. Això és la vella política del PP, retallar ingressos públics i després retallar serveis, i que la factura, evidentment, la paguem les de sempre. Defensem un sistema de quotes basat en facturació i ingressos reals, que sigui progressiu, que protegeixi els trams baixos i que millori les prestacions. Però també diem: progressivitat i drets, sí, però paràlisi ni solucions de curt termini, no. I una condició: si es demana més esforç, s'ha de traduir en més drets i en més seguretat, especialment per als trams baixos. També a favor d'incrementar el suport a l'autoocupació juvenil al món rural, però demanem també que hi hagi una mirada integral: habitatge, mobilitat, connectivitat, accés a locals, finançaments. Si no, és una subvenció que dura un sospir i una frustració que pot durar anys. El món rural no necessita eslògans, sinó condicions materials per viure i treballar.

Sobre l'assignatura d'emprenedoria, no ens creiem una assignatura com aquesta, que és pensada per al titular; preferim itineraris reals, competències transversals, pràctiques, cooperativisme també, connexió amb el teixit productiu i amb la transició ecològica. Per tant, menys màrqueting i més oportunitats reals.

Nosaltres farem el que cal amb política útil, a favor del que ajuda de debò, de la simplificació administrativa, de l'acompanyament útil i dotat, de la revisió seriosa dels programes d'ajuts i del suport a l'autoocupació juvenil rural, amb aquesta mirada integral, però en contra del paquet ideològic de rebaixa fiscal indiscriminada i de l'eliminació de tributs i taxes.

I acabo. Això no va de d'aplaudir els autònoms; avui va de triar quin país volem. El PP proposa el seu de sempre: menys sector públic i més espavili's. Els Comuns proposem una altra cosa: menys burocràcia, més drets, més protecció i una economia de proximitat que pugui respirar sense por, perquè la gent que sosté el dia a dia mereix estabilitat, no incertesa, i perquè defensar les persones autònomes no és aplaudir-los, és posar-los al centre amb drets, amb temps i amb un horitzó de futur.

I acabo aprofitant... Senyor Ramírez, miri, la qualitat d'un comerç no depèn de la raça de qui ostenta la seva titularitat ni de l'idioma en què està retolat: depèn de les mesures de suport que rebin de l'Administració. I, en aquest sentit, si defensen aquestes mesures de suport, vagin en compte que després no els hi vingui l'amo a tocar-los la cresta i dir que estan intervenint el mercat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Mira, segueixo per on ha acabat el diputat Mijoler. A mi em sembla que és una mica de psicoanàlisi la situació de: hem de demanar que hi hagi ajudes, una oficina, acompanyament als autònoms, la qual cosa es diu «intervenció de l'estat» de tota la vida, però després no volem que hi hagi impostos i aquelles coses que fan possible aquest tipus d'activitats. És a dir, facin-s'ho mirar en algun moment. També perquè fan una intervenció en la qual parlen de lo malament que ho passen els autònoms, cosa que, per cert, compartim. Diuen que no tenen drets laborals, que no tenen moltes de les assistències que sí que té el treball de caràcter assalariat a la seguretat social, que si es posen malalts no poden seguir, que si no facturen aquell mes..., etcètera, cosa que compartim. Però, simultàniament, és un model que volen promocionar. O sigui, si es diu que és cert, tan malament la gran majoria dels autònoms, per què –la foto amb el flaix ha quedat rara– hauríem d'estar promocionant aquest model?

Nosaltres hi votem pràcticament a favor o ens hi abstenim en moltes de les qüestions que planteja aquesta moció del PP. En la que ens hi abstenim és bàsicament perquè es plantegen reduccions als trams més baixos de renda d'aquests autònoms. Hi estaríem d'acord, però no s'acompanya de que s'apugin, perquè també existeix una forma més minsa, però existent, d'autònoms que facturen moltíssim –si és que passa– i que hauríem de poder, el tram, apujar-lo, perquè s'ha d'anivellar aquest tipus de sistemes. Aquestes són les coses en les quals ens hi abstenim.

Votem a favor de tot el que són mesures que afavoreixen que tinguin un millor sistema de protecció i votem en contra de que es promocioni això, per exemple, municipis rurals, perquè no té cap mena de sentit que si realment és així, unes formes de treball que tenim, que han tingut a veure molt amb la desregularització i amb l'economia de plataforma, lo que fem sigui promocionar-les. Sobretot perquè semblaria que aquí ningú s'està mirant que l'autoocupació

—ser autònom— és especialment alta en sectors dels que vosaltres dieu que són poc qualificats i que tenen rendes més baixes, que això és el que està passant en aquest país. De fet, un terç dels autònoms han de plegar abans dels tres anys i només la meitat porten més de cinc anys. Aquesta és la situació real. La situació real és crudíssima, però si és crudíssima el que hem de fer és poder donar el màxim suport i seguretat a aquesta gent perquè no tinguin perquè ser la forma de treball. Perquè el que passa és que els autònoms viuen a les fosques del sistema laboral que hem pogut anar teixint a través de l'organització.

Per tant, mesures que haguessin estat molt bé? Home, doncs que tornem a fomentar que hi hagi cooperatives de gremi, perquè igual que hi ha bufet d'advocats —perquè per sort encara no ha arribat la plataforma a aquest marc, cosa que ja veurem si passa, si segueixen avançant segons quins partits, perquè demà podrien estar així—, igual que tenim bufets d'advocats, poguéssim tenir de dissenyadors, de periodistes, de *riders*, vull dir, de tota una sèrie de formes de treball, que avui dia es troba cadascú ell sol havent de negociar amb el seu client; és a dir, es troba en una situació molt pitjor que la gran majoria dels assalariats. És la trampa que ens hem trobat sempre, que és: tu vas a demanar una feina i és molt difícil negociar si hi ha mil persones darrere teu que podrien agafar-la en pitjors condicions. I per això tenim organitzacions com els sindicats. Què passa amb els autònoms? Que moltes voltes no hi ha la força col·lectiva per poder fer aquests guanys. I això és un problema, perquè els ofega tota una sèrie de proveïdors de treball que els hi paguen les factures al final, els ofega la burocràcia... Sí, en aquest sentit, nosaltres sempre ens hem mostrat a favor de disminuir i eliminar aquesta burocràcia.

A mi em sap greu que el diputat de VOX, no ho sé, tingui alguna mena de problema, si no va aprendre català, m'ho

Fitxer 037_3PLE18

explica, jo li adapto, però la CUP, primer, no hem governat, per tant, la situació dels autònoms té molt poc a veure amb el que nosaltres expressem. Dos, no estem a l'Estat. No hem tingut a veure amb les últimes regularitzacions. I tres, aquí sempre hem estat a favor dels treballadors. Si vostè troba una sola declaració en la que jo digui el contrari, me la porta i a partir d'aquí, no sé, intentem discutir com si fossin persones.

Però nosaltres el que estem dient és que no, no té sentit, a través d'una moció, baixar només a rendes més baixes si no pugem a les més altes. Fora d'aquí? Endavant. Endavant a eliminar

gran part de la burocràcia. Endavant que no hagin de ser facturacions de caràcter trimestral, que l'únic que fan és que s'hagi d'encarir perquè s'han normalment de parlar amb uns gestors. Endavant amb tot això i endavant amb promocionar altres formes que no siguin la d'estar sol en aquest sentit.

A mi m'agradaria saber si estan a favor d'això, fomentar cooperatives de gremi, fomentar que hi hagi marcs de convenis laborals a sectors com el de la cultura, que moltes voltes s'han de fer passar per falsos autònoms. I per cert, tot això, parlarem de tu a tu el dia que vinguin aquí a defensar el que van ser els falsos autònoms, com els *riders*, i a defensar totes aquesta gent que està pràcticament sola, que aquests no els importen gens. Ens hem trobat moltes vegades molts sols defensant segons quines formes de falsos autònoms, per tant, a mi, lliçons de treball, les justes.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

S'han succeït governs de diferents colors polítics, però mai no s'han resolt els problemes de fons dels autònoms. L'excessiva complexitat administrativa, la multiplicació de tràmits, els requisits documentals redundants, la manca d'un sistema simplificat i estable, la desburocratització que necessiten aquests professionals no ha set prioritat ni objectiu per a cap dels governs que n'han tingut l'oportunitat i la competència. Fundar una microempresa o donar-se d'alta com a autònom continua sent una veritable cursa d'obstacles administratius. Mentre ells pensen només en poder començar a treballar, l'administració els ofega amb tràmits inicials: alta a Hisenda i a la Seguretat Social, definició de la base mínima de cotització, estimació d'ingressos i retencions a l'acció del règim d'IRPF, presentació trimestral d'IVA, model 130, 303, 390, acompanyats, això sí, dels primers pagaments. El pagament del IAE, les llicències d'activitat o d'obertura, la presentació de certificats tècnics d'adequació, la comunicació prèvia, la gestió de residus comercials i la inscripció obligatòria al registre de productes o de residus. Un autèntic *escape room* que no sembla que faciliti ni premiï l'emprenedoria.

El sistema de cotització dels autònoms, que es va instaurar com a model progressiu segons els ingressos reals, ha suposat a la pràctica un increment remarcable de tràmits. Els autònoms es veuen forçats a preveure els ingressos anuals, a escollir un tram de cotització,

a modificar-lo fins a sis vegades si varien els rendiments i a afrontar una regularització fiscal que no sempre coincideix amb els càlculs declarats. Això genera desconfiança.

Molts professionals denuncien, de fet, manca de transparència en el còmput de despeses i rendiments nets, especialment en activitats amb ingressos amb gran variabilitat. La burocràcia consumeix temps i recursos i obliga molts autònoms a contractar serveis de gestoria que no calien abans, incrementant així costos i afectant, per tant, la viabilitat del negoci. Això sense comptar les sancions i recàrrecs que hi poden haver en cas d'errada involuntària o de retard en la presentació de documents. Una autèntica gimcana administrativa que es veu agreujada per una fiscalitat injusta i abusiva. Un autònom amb 34.000 euros bruts anuals obté aproximadament 19.200 euros nets, és a dir, està sotmès a una pressió fiscal del quaranta per cent. És just treballar 159 dies l'any només per pagar impostos?

Per si la situació no fos prou complicada, l'obligatorietat d'avançar l'IVA de factures que no s'han cobrat, assumint un cost financer extra, empitjora encara més la solvència de tots aquests professionals. Mentre els autònoms i microempreses són reconeguts com a motor econòmic, productiu i ocupacional, la seva activitat esdevé un camp de mines constant. Sense xarxa de seguretat real, sense horaris acotats ni estables, sense salaris garantits i assumint amb el patrimoni particular els riscos operacionals del negoci, i tot i així, el sistema fiscal i tributari els tracta com si fossin empreses amb múscul financer.

Igual que a Catalunya, els autònoms del país pateixen un saqueig fiscal recurrent, paguen molt i se'ls retorna ben poc. Se'ls obliga a assumir quotes fixes, fins i tot quan, per culpa d'una operació, malaltia greu, accident o baixa mèdica no poden treballar. No en facturen ni cinc, però en canvi l'administració no els eximeix de res. Quan un treballador assalariat es posa malalt i no pot treballar, no deixa de rebre la prestació ni l'empresa el dona de baixa de les cotitzacions. Per tant, aquí hi ha un greuge comparatiu evident.

Si la quota d'autònoms és el preu que es paga per exercir una activitat econòmica, Hisenda no l'hauria de percebre quan aquesta activitat deixa de produir-se. Davant causes mèdiques acreditades, exigir el pagament d'aquest import no és sinó afegir pressió i angoixa al professional afectat. Són treballadors, per més que vostès els percebin com una font inesgotable de recaptació. No demanem que s'implantin privilegis per als autònoms. Demanem que s'erradiquin les discriminacions que pateixen a dia d'avui. Demanem que s'imposi el seny i l'ordre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Doncs mirin, les coses són com són. El Partit Popular és l'únic grup parlamentari que, des de l'inici de la legislatura, ha presentat un conjunt de mesures de protecció i de foment per solucionar els problemes dels autònoms i que ara hem ampliat en aquesta segona moció i els demanem el seu suport. I amb aquesta finalitat voldria fer diverses reflexions. El Partit Socialista i Esquerra Republicana no es limitin a només programes d'ajuts, perquè només beneficien a una petita part del col·lectiu i, de fet, la majoria dels autònoms no saben ni que existeixen. Calen mesures d'incentiu fiscal dirigides a totes les persones autònomes amb rendes baixes i mitjanes. Rebaixar les cotitzacions als autònoms a l'inici de l'activitat, en situacions excepcionals i per possibilitar la conciliació familiar, i també una administració propera i amb tràmits fàcils. Cap autònom entendrà ni acceptarà que votin en contra aquestes mesures que els hem proposat, perquè les necessiten, són eficaces i assumibles, tant si són de competència autonòmica com estatal, on, per cert, Esquerra Republicana pot influir perquè és soci de govern en ambdues administracions.

A Junts agrair-los l'esmena presentada per incorporar la reforma de l'IAE i, al mateix temps, per tenir aquesta visió estatal perquè en el cas que es faci beneficiarà a tots els autònoms espanyols. I per cert, parlàvem de que són un mur de contenció davant del govern de Pedro Sánchez. Doncs llavors donin suport a la moció de censura.

A Vox, agrair-los dues esmenes que hem transaccionat, especialment per incorporar la reducció de les quotes als autònoms que viuen en municipis petits. I també un doble agraïment per no mencionar la més que discutible prioritat nacional. I, senyor Ramírez, vostè ha criticat avui el Govern del senyor Rajoy, però llavors el seu partit, en aquell moment Ciutadans, per què no va pactar els pressupostos amb ell? És a dir, al contrari, és a dir, per què va pactar de fer els pressupostos amb ell. *(Alguns aplaudiments.)*

I ja per últim, president. Als comuns no els podem agrair res perquè fins ara és que no és que no hagin presentat cap esmena. No han presentat cap proposta a favor del treball autònom. Però menys mal que tenim els comuns portant la cartera de treball en el Govern...

El president

Ha d'acabar, senyor diputada.

Míriam Casanova Domènech

...d'Espanya i així ens va.

Molt bé, doncs, moltes gràcies, president!

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el següent punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya

302-00182/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Vox en Cataluña i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga i Domènech.

Joan Garriga Domènech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. Bien, los catalanes cada vez lo tienen más difícil para llegar a fin de mes y esta moción es una buena oportunidad para hablar de ello, para poner en el centro de los debates a los trabajadores y a las familias, para hablar de aquellos catalanes que se ven abandonados por las administraciones públicas y una buena oportunidad, en definitiva, para hablar de todos aquellos que ya no pueden m  s.

Presentamos esta moción tras una realidad muy dolorosa. En cincuenta años se han cargado la clase media. Trabajar no te garantiza llegar a fin de mes y esto es un auténtico drama. Trabajar no te garantiza llegar a fin de mes. La vivienda es un drama y las familias cada vez son más pobres. Y ustedes sacan pecho, sacan pecho de grandes cifras que lo reflejan es que a las multinacionales extranjeras les va muy bien, pero no a los trabajadores ni a las familias españolas.

Datos reales y rigurosos, yendo a la realidad, que esta no perdona su gestión. Salario medio anual en Cataluña hace quince años, 2010, bruto: 25.000 euros. Oye 1700 netos al mes. No estaba mal, hace quince años. Ahora ha subido un veinte por ciento. Suena hasta halagüeño,   no? Son 31.500,15 euros al año de bruto, neto 2100, no te da, 2100 euros no te da. No te alcanza ni para el alquiler, la hipoteca y los gastos de la vivienda, es decir, el salario medio, ha subido un 20,2 por ciento.   Pero saben cuánto ha aumentado los servicios esenciales básicos? La vivienda, los suministros. Van a flipar. Si los sueldos se suben un veinte por ciento, en quince años la luz un 146 por ciento; el aceite de oliva, un ciento cuarenta por ciento; el gas, un ochenta y seis por ciento; la vivienda en alquiler, un ochenta y uno por

ciento; el arroz, un cincuenta por ciento y el pescado, un treinta y seis por ciento. El resultado de sus políticas es auténticamente devastador. (*Alguns aplaudiments.*)

Son sus datos y son sus políticas, las que implementan los socios que están en permanente conversación porque, según los datos del INDESCAT, bajo su gobierno, el cuarenta y ocho por ciento de la población catalana tiene dificultades para llegar a fin de mes, sus datos, INDESCAT y uno de cada cuatro catalanes está en riesgo de pobreza.

¿Y qué hacen ustedes ante esta emergencia, aparte de reír como el señor Cid? Convertir Cataluña en un infierno fiscal, que castiga a trabajadores y familias, para seguir derrochando en sus obsesiones y sus caprichos. Porque la sanidad, la educación, la seguridad, las infraestructuras están cada vez peor, también por culpa de esa inmigración descontrolada que ustedes fomentan cada día.

Por eso en VOX exigimos justicia social. Y para eso exigimos medidas fiscales justas, urgentes para ayudar a llegar a fin de mes con dos líneas de trabajo. Primero, no castigar el consumo. Cuando vas con el carrito del supermercado que te cueste menos, que el IVA no te castigue esa compra diaria. Y cuando ingresas, con esa ilusión que tienen los padres de familia, la nómina para ver si ya puedes atender algún recibo que has tenido que devolver, ¡coño!, que tengas más, que no te lo castigue el IRPF mensual de la Generalitat y del Estado.

Dos líneas, el IVA, cero por ciento en productos alimentarios básicos. No hagan negocio con esos puntos básicos. Segunda línea, del IRPF, exentos, exentos para menores de 22.000 euros. Para los que no están forrados, menos de 22.000 euros. La propuesta de VOX es exentos de IRPF.

Y, por supuesto, dos líneas de trabajo también fundamentales para esa justicia social. Deducir, deducir por inversión en vivienda habitual y gastos de alquiler. Es impresionante, lo hemos dicho varias veces. No nos cansaremos de repetirlo. La cuota de En Comú Podem te desgrava, pero tu alquiler para poder vivir con tu familia, esto no te desgrava. Es muy injusto. (*Alguns aplaudiments.*)

Y por supuesto, prioridad nacional en ayudas sociales. Basta de que lleguen los de fuera y tengan beneficios y ayudas sociales. *Primer, els de casa.* Primero, nuestros vecinos. Y para hacer posible esta rebaja fiscal, ¿qué hay que hacer? Pues no hace falta tocar sanidad, educación y vivienda social, infraestructuras que me dijo ayer la *consellera*, pero sí valentía, energía y tijeras para reducir la administración pública, para recortar el gasto superfluo, para acabar con los chiringuitos, para eliminar las subvenciones, para suprimir el rescate a sus

medios de comunicación y para depurar esas ayudas al exterior que no sirven para nada a los catalanes.

En resumen, tijeras para sus chorradas y así poder bajar el IVA y el IRPF y de esta manera ayudar de manera urgente a que

Fitxer 037_3PLE19

los catalanes y las familias y los trabajadores lleguen a fin de mes.

Y si ustedes votan en contra, allá ustedes, porque es de VOX, no pasa nada, lo presentan ustedes y nosotros votaremos a favor. A ver si tienen lo que no suena. Y, si no, olvídense del voto de trabajadores y familias, porque Roma, los trabajadores y las familias no pagan traidores

Gracias.

El president

El Grup Parlamentari Mixt hi ha presentat una esmena de supressió i una altra d'addició, i per presentar-les, té la paraula la seva presidenta, la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Famílies que han de dedicar més de la meitat dels seus sous al lloguer, jovent que no pot emancipar-se, treballadors que no arriben al cap del mes i uns serveis socials col·lapsats, davant aquesta realitat quotidiana, la moció planteja un debat necessari: la implantació d'un sistema de prioritització més just, més transparent i centrat en els ciutadans que sostenen el país. És perfectament legítim i lògic demanar que l'arrelament, la contribució fiscal i el compromís amb la comunitat puntuïn a l'hora d'accedir a determinades ajudes i prestacions és quelcom que països del nostre entorn practiquen sense cap controvèrsia. Es tracta de prioritzar, d'ordenar, de defensar els drets i interessos dels nacionals. A on l'extrema esquerra hi veurà discriminació; nosaltres hi veiem seny, sostenibilitat i viabilitat econòmica.

Normativament i legalment, algunes de les mesures de la moció són perfectament aplicables amb les competències delegades actuals: simplificar procediments, unificar finestres de tramitació, fixar criteris d'arrelament dins del marc legal vigent, incrementar inspeccions i controls per evitar usos fraudulents de les prestacions. Tot això, aquest Govern ja podria fer-ho ara mateix si hi hagués valentia i voluntat política.

Però la moció també inclou mesures que no són possibles mentre continuem subordinats a l'Estat espanyol. Sense independència no podem definir un sistema propi d'entrada al país ni criteris i condicionants de regularització; no podem establir criteris d'accés a les prestacions basats en anys de residència efectiva o contribució continuada. Com podem mantenir o recuperar l'estat del benestar si no tenim veu ni vot en la pressió demogràfica i administrativa que estem patint?

Algunes de les propostes polítiques incloses al text són extraordinàriament llamineres. Tothom vol pagar menys impostos, tothom signaria a ulls clucs una rebaixa generalitzada de tributs, però és d'il·lusos pensar que aquesta rebaixa arbitrària, quantiosa i generalitzada no tindria conseqüències ni afectacions en els serveis públics d'aquest país. La qualitat i eficiència d'aquests serveis per força se'n ressentiria.

Els impostos són necessaris, el mecanisme bàsic que permet que una societat gaudeixi de serveis i d'igualtat d'oportunitats. I, sí, els catalans patim una pressió fiscal indecent i excessiva, que mina la nostra capacitat d'estalvi i que ens arrabassa competitivitat. És evident que cal revertir-ho, però potser no amb fórmules tan dràstiques com les que proposen aquí.

Saben quan podrem permetre'ns recaptar menys i rebaixar la pressió fiscal dels nostres contribuents? Quan l'Estat espanyol deixi de robar-nos.

I no hem sabut veure enlloc que reivindicuessin la fi d'aquest saqueig fiscal que patim i que ens condemna a l'infrafinançament. La pregunta és inevitable: si s'apliqués el que proposen aquí, qui pagaria la factura? Perquè si ningú està disposat a pagar-la, del que estem parlant és de retallades en els serveis bàsics i imprescindibles. O això o és que pensen directament en la privatització.

La seva narrativa és engrescadora, però si ens prometen reduir tant els impostos, també ens haurien d'explicar què deixaran de finançar, quines necessitats no són prioritàries. I estarem d'acord, eh?, en que es poden eliminar desenes de guinguetes i rescatar els milions d'euros que aquest mal Govern inverteix en programes de cooperació internacional, en la immigració il·legal o en mitjans de comunicació afins. Però seria suficient per poder erradicar tots els impostos que proposen i mantenir uns serveis públics de qualitat? Governar no és competir per veure qui promet menys càrregues fiscals, sinó assumir amb maduresa que la vida en societat implica obtenir drets i complir deures. Cadascun d'aquests drets s'ha de finançar adequadament. En aquesta moció, vostès venen un país que, pagant impostos de paradís fiscal, ofereix serveis nòrdics i això, es miri per on es miri, és ciència-ficció.

El president

A continuació, poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I per fer-ho, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

President, diputades i diputats, avui parlem d'una realitat que afecta directament milers de famílies del nostre país: l'augment del cost de la vida i la pèrdua sostinguda de poder adquisitiu. Parlem de la cistella de la compra, però també de l'habitatge, del transport, de l'energia i dels serveis bàsics, de tot allò que determina si una família pot viure amb dignitat o no.

Comparant l'any 2025 amb el 2020, després de la pandèmia i de la guerra d'Ucraïna, amb gran afectació als preus de l'energia, els cereals i la introducció d'aranzels, veiem que els preus generals d'alimentació i dels béns essencials han pujat notablement: la cistella de la compra un trenta per cent; els habitatges un vint; l'energia un disset per cent, mentre que els salaris no han pujat al mateix ritme, una mitjana del set per cent. El resultat és clar: el 2025 la majoria de treballadors han perdut poder adquisitiu.

Això té conseqüències greus: augment de la pobresa, consolidació dels treballadors pobres i, per primera vegada de manera evident, empobriment de la classe mitjana. Famílies que fins fa poc vivien amb estabilitat avui han de renunciar a consumir, estalviar o fins i tot a cobrir necessitats bàsiques. Davant d'aquesta situació, la resposta dels governs socialistes i de Sumar i els Comuns ha estat clarament insuficient.

No deflactar l'IRPF en un context inflacionari i continuar incrementant la pressió fiscal a persones autònoms i empreses, és una combinació que asfixia famílies i empreses, redueix el consum, frena l'activitat econòmica i debilita el teixit productiu.

També hem vist com en moltes polítiques d'habitatge marcades pel model Colau i que el Partit Socialistes ha comprat, lluny de resoldre el problema, l'han agreujat: menys oferta i preus més alts.

Necessitem un canvi de model econòmic i més eficiència de l'Administració. No podem basar tota la política salarial en l'increment del salari mínim interprofessional, mentre els salaris més freqüents a Catalunya es devaluen. El salari mínim ha de ser un llindar de protecció; no el destí de la majoria de treballadors. Quan els salaris s'apropen al salari mínim, no estem avançant; estem empobrint el conjunt del mercat laboral.

Aquesta setmana el president Sánchez deia que als espanyols els «renta» l'increment del salari mínim. En realitat, assumir que el salari desitjat són 1.200 euros al mes i celebrar-ho

com un èxit és assumir el fracàs del model productiu, i més a Catalunya, amb un cost de la vida superior a la resta de l'Estat i una balança fiscal negativa. Que ho preguntin als joves, que cada dia estan més ben formats però amb menys expectatives laborals i familiars.

Les polítiques laborals actuals de Sumar i PSOE han estat contraproductives per fomentar l'increment de salaris: increment de les cotitzacions socials per sobre l'IPC, un trenta per cent en cinc anys; increment de permisos suportats cent per cent per les empreses i un absentisme del set per cent. Davant d'això, les nostres propostes són clares.

Primer. Alleugerir la càrrega fiscal sobre les famílies i les classes mitjanes, deflactant l'IRPF i evitant que la inflació es converteixi en un impost encobert.

Segon. Ajustar la pressió fiscal sobre les empreses productives i reduir la burocràcia a la qual estan sotmeses, perquè puguin créixer i invertir i assumir increments salarials reals i sostenibles.

Tercer. Apostar per un model econòmic d'alt valor afegit basat en la innovació, la tecnologia, la indústria, el coneixement i el talent. En conseqüència, sous més alts. Quart. Polítiques d'habitatge que incrementin l'oferta, especialment de lloguer. Perquè sense oferta no hi ha preus assequibles.

Cinquè. Combatre la pobresa de manera estructural, amb ocupació de qualitat i salaris dignes, no només amb polítiques socials.

I sisè. Ampliar la producció d'energia a Catalunya.

No té cap sentit parlar de creixement econòmic mentre el PIB *per capita* s'estanca, el vint-i-cinc per cent dels infants viuen en risc de pobresa. Això no és progrés. A més, el canvi tecnològic que vivim pot ser una amenaça per al mercat laboral si no s'afronta bé, però també pot ser una gran oportunitat per transformar el nostre model productiu i generar ocupació de qualitat. Ho hem de fer lluny dels populismes, lluny de les receptes fallides de l'extrema esquerra i lluny de les propostes irresponsables de l'extrema dreta que volen desmantellar l'estat de benestar.

Catalunya és un país d'esforç, d'emprenedoria i de talent, només demana capacitat de decisió i no ser ofegat fiscalment. Perquè sense classe mitjana no hi ha cohesió social i sense cohesió social no hi ha futur.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Diputades, diputats, conselleres, en veure la interpel·lació de VOX fa quinze dies sobre l'increment del cost de la vida, he de dir que ens va generar curiositat veure quina moció plantejarien i quines mesures ens plantejarien. Perquè és ben cert que el cost de la vida és una problemàtica que preocupa les llars catalanes i les preocupa amb raó, perquè cada cop és més difícil omplir la cistella de la compra o sufragar el material escolar o qualsevol de les despeses més bàsiques que les famílies treballadores tenen. I ja no parlem de pagar el lloguer o el que tristament sembla una absoluta utopia per a moltíssimes persones, que és poder accedir a un habitatge en propietat.

Tenim un país on, malgrat les xifres macroeconòmiques –i ens cansem de sentir-ho en aquest hemicle– són bones, el cert és que aquesta bonança econòmica no arriba al gruix de les famílies, no arriba a la gran majoria de persones, que veuen com la inflació i com el cost de la «vivenda» es mengen la seva capacitat econòmica.

Però com que fa massa temps que els coneixem, senyors de VOX, per saber que aquests problemes en general no els preocupen... De fet, els diputats i les diputades que estem a la Comissió d'Economia ja sabem que vostès només els preocupa una cosa en l'àmbit econòmic, que és rebaixar els impostos als que més tenen. Per tant, aquesta curiositat en veure què proposaven no ens ha decebut gens ni mica. Una moció que l'encapçala sobre l'increment del cost de la vida, però que a l'hora de la veritat del que parla és de rebaixes fiscals, i la resta de punts zero concrecions, res.

Dels catorze punts, vuit punts i cinc subpunts proposen rebaixar impostos. Alguns els proposen rebaixar més d'una vegada. I és que el seu text és l'exemple perfecte de la buidor del seu discurs, un toc de racisme per emmascarar una agenda que només beneficia els més privilegiats.

Per abaixar els costos dels aliments, vostès no reforçaran les lleis de consum ni treballaran per tenir unes distribuïdores d'alimentació que paguin un preu just a agricultors i ramaders i que no facin arribar els productes als consumidors inflats de preu. Vostès tampoc..., si tinguessin de debò..., estiguessin, com diuen, compromesos amb aquesta dificultat de les famílies i volguessin rebaixar el cost de la vida, fa una estoneta haguessin votat a favor de «topar» el preu del lloguer de forma efectiva. En lloc d'això, insisteixen a rebaixar l'IVA, quan està més que demostrat que les rebaxes d'impostos directes el que acaben fent és repercutir

en beneficis més alts per als que més tenen i no provoquen baixades de preus a qui ho necessita. Per tant, la qüestió és saber si aquests diners de l'IVA serveixen per garantir l'estat del benestar o incrementen el benefici personal d'algú dels que més té.

També fan propostes estrella, com el retorn de deduccions fiscals que tenen un caràcter claríssimament, i està comprovat, enormement regressiu. Fins i tot s'han inventat una deducció que jo en diria una «deducció Opus», en podríem dir, on apliquen una reducció del quatre per cent de l'IRPF per

Fitxer 20

descendent sense preocupar-los la renda del subjecte passiu que la pateix ni topall per descendents.

Aquesta proposta que vostès fan del vint-i-cinc per cent per a aquells que menys cobren d'IRPF, on hi resten un quatre per cent per a cadascun dels fills sense tenir topall, vol dir que, en el seu moment, el president Pujol hagués hagut de pagar menys quatre per cent d'IRPF, que suposo que li haurien descomptat d'algun altre tribut.

O que un contribuent com el senyor Fainé pagaria un cinc per cent d'IRPF, que ja es veu que és absolutament just i que és una mesura absolutament progressiva amb els que tenen menys.

Des d'Esquerra no podem estar més lluny. Entenem que els impostos són imprescindibles per sufragar l'activitat comuna, per a que els que més tenen contribueixin vers els que més ho necessiten, redistribuint riquesa i oferint serveis públics de qualitat per garantir el benestar i el progrés de la ciutadania.

Vostès no pensen en la majoria que no arriba a final de mes, sinó pensen en la minoria privilegiada que es beneficia d'aquesta situació, i les seves receptes només van destinades a consolidar el poder econòmic i social d'aquests privilegiats.

Hi ha molts ciutadans que no arriben a final de mes, però el seu problema no són els impostos. El problema són aquells que especulen amb l'habitatge o que especulen intermediaris en els preus de la cistella de la compra.

El seu problema no són les cotitzacions socials, que sort que tenim cotitzacions socials per sufragar pensions o permisos quan no podem treballar, sinó uns salaris massa baixos i uns beneficis fruit de l'especulació massa alts. El seu problema no és el que vostès estan

plantejant aquí, els impostos, sinó és realment un sistema econòmic que no acompanya les famílies.

I president, deixi'm acabar amb una frase. Acabo. Veient les esmenes presentades, no es pot més que dir que és ideal parafrasejar Josep Pla dient que «res s'assembla més a un feixista que parla castellà que un feixista que parla en català».

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Des del Partit Popular compartim la preocupació pel fet que cada vegada més famílies catalanes no arriben a final de mes, perquè amb les nòmines no cobreixen les despeses bàsiques.

Davant aquesta realitat, ja hem dit més d'una vegada que és inacceptable que les llars catalanes, i, especialment, les més vulnerables, estiguin fent un gran esforç per adaptar-se a la inflació d'aquests anys i que aquest esforç no sigui compartit per l'administració, que, contràriament, aprofita per recaptar més, reduint la capacitat econòmica real de les llars.

És immoral que la Generalitat hagi rebut 3.400 milions d'euros més en el tram autonòmic de l'IRPF en el 2024 i 25 fins a l'octubre a costa d'empobrir a les famílies. Així mateix, és immoral que el Govern de Pedro Sánchez hagi aprofitat també per recaptar més en IRPF, cinc-cents euros més a l'any per família, per no actualitzar el cost de la vida, els mínims personals i familiars exempts de tributació, segons els càlculs realitzats pel Registre d'Assessors fiscals, i tenint en compte que aquests mínims no s'han posat al dia des de l'any 2015.

És ben sabut per tothom que el Partit Popular defensa rebaixar l'IRPF a les famílies i hem presentat nombroses propostes com revisar el mínim familiar; rebaixar el tipus impositiu en els trams de renda baixa i mitjana; doblar la deducció per lloguer de l'habitatge habitual; doblar la deducció per naixement o adopció de fill o filla o per acolliment, i aplicar la deducció per adquisició de material i menjador escolar dels fills.

Ara bé, la proposta de VOX comporta un canvi radical en l'IRPF, tant en els trams com en els tipus, que va molt més enllà de la voluntat d'adaptar-se al cost de vida. Ja entenem, doncs, que és època, no?, de fer la carta als Reis, però en política creiem que hem de ser rigorosos

i responsables, i no podem posar en perill els serveis públics d'atenció social, salut, educació i seguretat, els serveis bàsics.

Així, doncs, ens abstindrem en els punts referents a la dràstica reforma de l'impost sobre la renda, però votarem a favor en els punts centrats en ampliar o aplicar noves deduccions en aquest impost.

Respecte a l'IVA. Som partidaris d'aplicar mesures contra la inflació reduint els tipus de l'IVA en productes bàsics. Recentment, i per iniciativa del Partit Popular, el Senat ha aprovat reduir l'IVA del deu per cent al quatre per cent per a la carn, el peix i les conserves, i eliminar-ho per la llet formatges, ous, fruites, verdures i llegums des de l'1 de gener del 2026, però, posteriorment, la Mesa del Congrés va acceptar el veto del Govern de Pedro Sánchez per impedir que aquesta rebaixa de l'IVA en productes bàsics es pogués fer realitat.

I en sis ocasions, el Partit Popular ha proposat al Congrés la rebaixa o la no pujada de l'IVA en la llum, el gas i l'aigua. Per tant, votarem a favor dels punts de la proposta de VOX basats en reduir o eliminar, fins i tot, el tipus de l'IVA sobre béns i serveis essencials. Però no ens facin una altra carta als Reis demanant que el tipus general passi del vint-i-u per cent al divuit per cent, que tots sabem que no és viable.

En definitiva, des del Partit Popular compartim la necessitat d'establir rebaixes selectives en els dos grans impostos estatals, l'IRPF i l'IVA, dirigit a les famílies amb rendes baixes i mitjanes per compensar els efectes de la inflació.

Però no compartim la reforma radical i generalitzada que VOX proposa en l'IRPF i l'IVA, que faria trontollar els serveis públics bàsics. La solució a l'infern fiscal no pot basar-se mai en el populisme fiscal.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Miri, fa dies que hi dono voltes que cada vegada és, no?, més complicat defensar la democràcia i el sistema parlamentari, perquè, en realitat, el debat no existeix. És a dir, si algú busca al diccionari què vol dir «parlament», què vol dir «parlamentar», segurament surten diferents paraules: negociar, crear una avinença, fer concessions, fins i

tot entre adversaris. Però jo crec que fa molt de temps el Parlament s'ha convertit, segurament per a vostès, bàsicament, només en un plató de televisió.

Vostès venen aquí, vomiten el seu monòleg, després el tallen, i que després l'algoritme del seu estimat senyor Elon Musk faci la feina. I, de fet, a vostès el cost de la vida els importa entre res i zero.

De fet, si jo li pregunto al senyor Garriga quant val un tallat o quant val el metro, no en té ni idea. I segurament a vostès el cost de la vida relacionada amb el mercat de l'habitatge tampoc li importa res a vostè, perquè vostè, no?, *por la mañana diputado* i per la tarda gerent d'una empresa que, bàsicament, ho diu la declaració de béns del Parlament de Catalunya, el que es dedica és a la gestió de patrimonis immobiliaris.

I avui he pensat: «Miri, jo faré el mateix que fan vostès», que és que vostès venen aquí i la moció pot anar de qualsevol cosa, avui, teòricament, del cost de la vida, i vostès parlen del que els hi interessa.

I he pensat: «Miri, avui vaig a explicar què és VOX a la gent que ens està veient, que segurament té dificultats per arribar a final de mes i pel cost de la vida.» Mira, vostès són una màfia, i només cal veure el que és Revuelta. Perquè mirin, frases literals, eh? Frases literals seves.

El president

Senyor Cid, a l'hora d'utilitzar adjectius, li demano el mateix criteri que utilitzem amb [#09:05].

David Cid Colomer

Perfecte. Molt bé. Si les conclusions arribaran per si soles del que són i no deixen de ser. Miri, diuen... El cost de la vida, sí. «*Hemos pedido dinero para la dana y no lo hemos gastado en la dana.*» Efectivament. 224 morts, el cost de la vida.

Següent frase, titular: «*Tenemos que adelantarnos antes de que salga el titular que estamos metido en esto.*» El cost de la vida. Després comencen amb les solucions, però vostès diuen que volen solucionar el cost de la vida. Sí. «*Contractemos un abogado. Hacernos una puta foto*», literal. «*Se lo podemos dar a los viejos de Paiporta.*» La quarta: «*Nos hacemos un Alvisé.*» La cinquena, aquesta és la que m'agrada més pel cost de la vida: «*Decimos que hemos limpiando las casas o les hemos comprado alguna lavadora*», literal. Això és el que són vostès, VOX.

I clar, quan acaba, i el millor dels àudios que van sortint és el de la seva secretària general adjunta. No sé si el senyor Garriga, que, de tant en tant, [10:11]ve d'acompanyar-los quan no té feina com a secretari general de VOX, no sé si la coneix a la secretària general adjunta, diu: «*Este partido*», aquesta és boníssima, «*es la casa de Tócame Roque*.» Boníssima, eh?

I després hi ha... Aquesta ja és de traca final, també el cost de la vida que els preocupa molt, és: «*Este partido debe empezar a funcionar de manera que todo sea más profesional*», i el remat final, «*limpio*.»

Perquè a vostès els rabosa la merda per les orelles. I clar, al final, la cosa més divertida és quan vostès fan veure que «*por Revuelta no me viene nada*», diu el senyor Tarradas, que és un gran difusor, per exemple, dels seus tuits. O, en aquest cas, també la senyora Júlia Canet, que està aquí al Parlament, que poden trobar tuits seus, per exemple, dient: «¡Atención!», eh?, retuitejant un tuit de Revuelta de «s'ha de convocar per intentar derrocar el Govern d'Espanya».

Vostès saben perfectament què és Revuelta, bàsicament, com saben perfectament qui és Disenso. No els hi agraden gaire els xiringuitos, però els xiringuitos per cobrar sí que els hi agraden.

I les frases finals sobre què és i què no és Revuelta, això sí, molt preocupats pel cost de la vida, és: «*Si van adonar, no vayan a hacerlo*», deien vostès, «*a quien pueda acabar derivando su dinero en fiestas para inmigrantes ilegales o con alegres chicas de la Cruz Roja*.» No, clar, molt millor que es quedin els calés de la gent de la dana per vostès, per quedar-se'ls i repartir-se'ls.

I, al final, deia Abascal, retuitejant a Revuelta: «*Esta es la España real*.» No, miri, l'Espanya real és la que moltes vegades té dificultats per arribar a final de mes, fruit, precisament, de les polítiques que vostès defensen.

El que no és l'Espanya real són una colla de lladres, com són vostès, el que representa Revuelta i el que representa Disenso.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laure Vega

Els deixo una mica que respirin, perquè crec que els hi han passat una bona repassada, eh? Jo vaig a intentar lo de que això sigui un Parlament. Deien: «Les famílies no arriben a final de mes», correcte. Mirem això.

Dotze ous: el 2007, 0,89 cèntims; el 2016, un euro; el 2025, 3,10. S'ha més de triplicat. Patates: 2016, 50 cèntims, actualment, 1,89. S'ha multiplicat per quatre. L'oli: 2007, 2,79, 2025, 6,99. S'ha multiplicat per tres. Si eliminem completament l'IVA seguiríem sense tornar als preus anteriors.

Jo els hi he explicat moltes vegades, però com sembla que no funciona, hi torno, perquè lo de la pedagogia m'ho crec. L'IVA és un percentatge sobre un preu. Per tant, si lo que tenim és que els preus són molt alts, no es tracta de que traiem el percentatge sobre el preu, sinó que regulem el preu en el que estan.

Perquè em diran: «No, això és intervencionisme del mercat i demés.» No, lo que ha sigut intervingut ha sigut el mercat, precisament, per uns grups empresarials, que a mi em sorprèn que em parlin de multinacionals estrangeres quan, precisament, són multinacionals estrangeres les que controlen gran part de la cadena alimentària global, i també la d'aquí.

Només de 2021 a 2022, els beneficis empresarials van pujant un setanta cinc per cent i un tres-cents per cent. Va ser l'etapa més dura d'aquesta inflació, a tal nivell que els economistes que no llegeixen, perquè amb tenir les vostres queixes bé ja en tenen prou, van denominar-ho d'una nova forma, perquè no s'havia vist fins ara, que és *greedflation*. És una forma d'inflació provocada per l'avarícia en beneficis empresarials.

Per tant, aquest rotllo que s'intenten gastar antiglobalista i a favor de les famílies cola «regulares», perquè, en darrera instància, si les famílies no arriben a final de mes és, precisament, perquè no tenim prou lleis, com la que hem votat el primer del dia, que tenen a veure amb sí, limitar aquestes multinacionals estrangeres que tenen nom i cognoms: Blackstone, BlackRock, Nestlé, Coca-Cola..., però mai van contra ells.

Mai van contra ells. No van contra les multinacionals estrangeres. Si no, tindríem l'habitatge de lloguer de veritat topallat a la meitat de lo que està actualment i els preus de la cistella de la compra controlats, perquè hi ha coses de les quals tenim lo que es diu una demanda inelàstica. No puc decidir no viure enlloc. Està bé. Què volen, que la gent visqui dins els cotxes? Cosa que també passa, per cert. O no puc decidir deixar de menjar.

Els hi he posat tres elements que, a més, els hi haurien de semblar bé, perquè, ostres, són la truita de patates, nosaltres i diríem truita espanyola. Ni tan sols volen que la majoria de la

gent pugui accedir a aquestes coses, perquè ens estem gastant una barbaritat per fer aquestes compres.

Per tant, no em parlin d'Ucraïna quan no hi ha un

Fitxer 037_3PLE21

sol informe que pugui justificar per què els ous, les patates i l'oli pugen per la guerra d'Ucraïna. Al contrari, tenim piles i piles d'informes d'economistes dient que això és el que té a veure amb beneficis empresarials.

A més, no vinguin aquí a dir que el problema són els impostos i que els volen derogar, de les famílies, perquè havíem estat aquí ja. Tots portem... Bé, jo porto un any que estic esgotada de fer els mateixos discursos una volta i una altra, perquè els hem vist defensar aquí l'impost de les grans fortunes que afectava –*al tanto*– 322 catalans, 0,0004 per cent de la població catalana. S'han de treballar cent seixanta anys a Mercadona perquè et comenci a molestar aquest impost, perquè t'apliqui, cent seixanta anys. En canvi, Joan Roig deu dies, vint-i-dos hores i quaranta-vuit minuts.

Per tant, si haguessin aquí un enemic del conjunt de la classe treballadora, si hi hagués aquí un enemic d'aquestes famílies que diuen, d'aquest pare que li agradaria que quan acaba la compra i va passant allà tot per la cinta pogués tenir encara una mica de diners, aniria en contra Joan Roig. Aniria en contra de Joan Roig, que estava enviant allà a la gent a treballar a la dana, perquè passés els riscos que hagués de passar, mentre els vostres estaven allà estafant diners a la gent que té encara una mica de solidaritat. No em vinguin aquí a fer discursos «sobreristes» perquè ara tinguin un senyor que ha decidit que la via del partit és aquesta, perquè no cola, perquè portem prou temps, prou temps escoltant-nos els uns als altres, o almenys jo els escolto, perquè queda clar que tot això és mentida.

Per tant, si de veritat, si de veritat en algun moment entenen el bàsic de les matemàtiques i, per tant, què vol dir un percentatge, i si en algun moment de veritat volen defensar els treballadors, facin de veritat el viratge dient que no, els pisos aquí no els poden controlar fons d'inversió estrangers i que, per tant, haurien d'estar controlats els preus de l'habitatge. Vinguin aquí i diguin que no, no pot ser que el gruix de la cadena alimentària, menys els productors, s'estiguin emportant tots els beneficis les grans distribuïdores, les marques comercials internacionals com Coca-Cola i com Nestlé. No em diran ara que Coca-Cola és petit comerç de proximitat.

Home, vinguin aquí i controlin tot això. Vinguin aquí i defensin de veritat el que li està passant a les famílies d'aquest país, que sí, la primera part del cost, la meitat que sigui del salari se'n va amb l'habitatge, però és que un terç se'n va precisament amb alimentació. Quan facin tot això, podrem discutir. Mentrestant, jo l'únic que escolto és discursos bastant inflamats en els que em venen a dir que la persona que està treballant dotze, catorze hores en un queviures a sota de casa meva, pel fet que vingui de Pakistan, és el culpable dels preus que tinc per gent com Joan Roig.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. *Cierto es que una verdad a medias es la peor de las mentiras.* I aquesta frase resumeix perfectament la moció de Vox. La moció que porta avui Vox a aquest Parlament és una estafa. I ho és perquè utilitza el patiment de les famílies per vendre un projecte polític que les empobreix encara més. I explicaré per què.

Vostès fan una sèrie de constatacions a la moció que casualment acaben amb la mateixa recepta màgica de sempre: demanant rebaixes fiscals. I jo els pregunto als diputats de Vox: Si tan preocupats estan vostès per les famílies i pels treballadors i treballadores, per què no demanen vostès el vostre referent polític, el senyor Trump, que elimini els aranzels que incrementen precisament el cost de vida als catalans i catalanes? *(Alguns aplaudiments.)* Però no, aquest és amic de tots vostès. *Y colorín, colorado, el discurso de VOX en defensa de las familias se ha desmontado.*

Però no pateixin. No pateixin, perquè el conte continua i els enganys també, així que seguim desmuntant el que val la pena. Comencem constatant que el cost de la vida ha augmentat, que les famílies tenen cada vegada més dificultats per arribar a final de mes i que la societat s'està empobrint. I és cert, el cost de la vida ha pujat i també és cert que la inflació està estabilitzada. Però dir una veritat no converteix en honest a qui la utilitza per enganyar. I m'explico. M'explico. Tenim índexs de pobresa infantil i de desigualtat que ens preocupen, i molt. Però aquí hi ha la diferència fonamental entre vostès i nosaltres. Què fem amb aquesta realitat? Vostès la utilitzen políticament de forma perversa, mentre que nosaltres la combatem. Vostès la converteixen en por i nosaltres la transformem amb drets. Vostès assenyalen i nosaltres proposem solucions. Perquè per vostès la pobresa és una eina política, mentre que per nosaltres és una injustícia que cal erradicar. *(Aplaudiments.)*

Parlen també vostès d'habitatge a la moció, però la realitat és tossuda i cada vegada que aquest Parlament ha votat mesures per protegir precisament les famílies, els catalans i catalanes, davant l'especulació immobiliària, VOX ha votat sistemàticament en contra, com ha fet també aquest matí. *Y colorín, colorado, otro engaño de VOX que queda claro*. Això, diputats i diputades, és hipocresia en estat pur, perquè vostès, la ultradreta, no volen acabar amb l'empobriment. Vostès el necessiten. Necessiten societats insegures, societats enfadades i amb por, perquè la por és el combustible del seu discurs d'odi.

I continuem amb la mal anomenada prioritat nacional que vostès venen a la moció com una política social, però que en realitat és una operació de confrontació entre iguals. Vostès volen convertir les ajudes en un camp de batalla. Vostès volen que aquells que més les necessiten s'enfrontin entre ells, perquè mentre es discuteix qui mereix una ajuda, ningú parla de qui es beneficia de les grans rebaixes fiscals. Mentre vostès assenyalen el vulnerable, vostès protegeixen els privilegis d'una minoria.

I quan parlen d'aprimar l'administració i de baixar impostos tampoc parlen, clar. I aquí està la trampa final, perquè baixar impostos de manera generalitzada no baixa el cost de vida de les famílies i dels treballadors i treballadores. Tot el contrari, el que fa és traslladar aquests costos. I com deia la meua àvia, ningú dona duros a quatre pessetes.

Per això aquesta moció és una estafa. És una coartada ideològica. És una manera d'empobrir, de dividir i després d'assenyalar, però que bonic sonava la història quan només s'explicava la meitat, oi? Però la gent ha de conèixer la seva trampa. I acabo amb el que vostès no volen sentir. Vostès van als barris més necessitats i fan creure a la gent que els salvaran. Però el que amaguen realment és que els retallaran drets, faran negoci privat amb la seva salut, amb l'educació dels seus fills i amb la seva dignitat. Per això els hi demano que cada vegada que vostès s'omplin la boca amb aquest discurs trampós, tinguin, si encara els hi queda, l'honestedat de completar-lo i dir-los a la gent: «Pagaràs menys impostos, sí, però viuràs pitjor. Pagaràs menys impostos, sí, però els teus fills tindran menys oportunitats. Pagaràs menys impostos, però hauràs de pagar l'educació i la sanitat dels teus fills, si pots».

Perquè, mirin, si el seu pla és que la classe treballadora torni a haver de triar entre menjar o anar al metge, entre pagar la llum o anar a l'escola, diguem-ho clar, però els que som als barris cada dia, els que sabem què significa defensar drets i els que sabem què vol dir no rendir-se som aquí per explicar tota la veritat. *Y colorín colorado, el cuento de Vox se ha acabado. Vox defiende a los ricos y poderosos y para ello a los trabajadores y a las familias ha utilizado*. Per aquest motiu, nosaltres votarem en contra perquè no avalem enganys ni trampes ideològiques.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Domènech.

Joan Garriga Domènech

Sí, gràcies, president. Respecte a les esmenes, ens preguntaven, en l'esmena el Grup Mixt, amb què deixaríem de finançar, no? Baixant impostos. Doncs miri, primer, amb les despeses de la immigració il·legal que deportaríem. Segon, amb les milionàries subvencions que el separatisme sempre ha repartit. I tercer, podem quedar un dia i tenim una llista interminable. La podríem treballar en català o en espanyol, perquè a nosaltres no ens importa una o altra, perquè les dos són llengües catalanes.

I [08:56 a en David], cap lliçó de qui emmascara pederastes, a SUMAR. Nosaltres no som Revuelta. Nosaltres perseguim la corrupció a Revuelta. (*Rialles.*) Cap lliçó, cap lliçó de qui defensa poder desgravar-se la quota d'En Comú Podem per no el lloguer de la «vivenda» habitual dels treballadors. Cap lliçó de qui manté un govern corrupte, cap lliçó. I per suposat, vostè em preguntava si sé el que costa. Jo treballo, sí, treballo molt, intento treballar molt perquè he de tirar endavant cinc fills. Vostè potser no sap ni el que és tindre un fill. (*Remor de veus.*) I sé el que costa la vida. Sé el que costa un cafè, segur que costa la T-Mes, sé el que costa el lloguer, sé el que costa la seva bici, 5.000 euros...

El president

Si us plau, senyor Cid, senyor Cid, senyor Cid, si us plau, deixi parlar el diputat.

Joan Garriga Domènech

I, per acabar, sé que costa en les seves polítiques, que és la ruïna de treballadors i família. Ens veiem a les urnes. Cada cop són menys i del *cinturón rojo* passem a l'esperança verda.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades d'aquest matí, que són els punts 17 i 18 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

Senyores i senyors diputats. Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació, incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom (continuació)

302-00181/15

Començarem amb la votació de la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del treball autònom. Votem els punts 1 i 3, el punt 5, incloses totes les lletres, i els punts 6, 7 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 52 vots en contra i 20 abstencions.

Votem tot seguit el punt 4, incloses totes les lletres.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat..., ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 4 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, cap vot en contra i 30 abstencions.

Votem el punt 10.a.

Comença la votació.

Fitxer 22

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

A continuació votarem el punt 10.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 46 vots en contra i 20 abstencions.

Votem el punt 10.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 104 vots en contra, 30 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara el punt 10.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, 48 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta, votarem els punts 12.a, 12.b i 12.d.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 62 vots a favor, 42 vots en contra i 30 abstencions.

Votem el punt 12.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 92 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 130 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya (continuació)

302-00182/15

Passem tot seguit a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment del cost de la vida a Catalunya.

El Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ha demanat que se'n llegeixi el punt número 1. Demano a la diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària primera

«El Parlament de Catalunya constata que l'encariment del cost de la vida a Catalunya està provocant que les famílies catalanes cada any tinguin més dificultats per arribar a final de mes.»

El president

Votem de manera conjunta els punts 1, 2, 4, 5.2, 5.3, 5.4, 7, 8, 11, 12 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Conjuntament també, votem els punts 3, 9 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 121 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem els punts 5.1, 6 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a...